Музика - вчора, сьогодні, назавжди

ГАМАS

mf 2'96

SOUNDGARDEN
останні з могікан

ІНДАСТРІЕЛ

ВИР ТЕХНО

ГРАНДЖ
від Хендрікса
до Кобейна

50 ВИПАДКІВ
на концертах зірок

PINK FLOYD

BJÖRK

SEPULTURA

KISS

ВІЙ

ЖАННА ПОНОМАРЬОВ
(не другий і не третій)

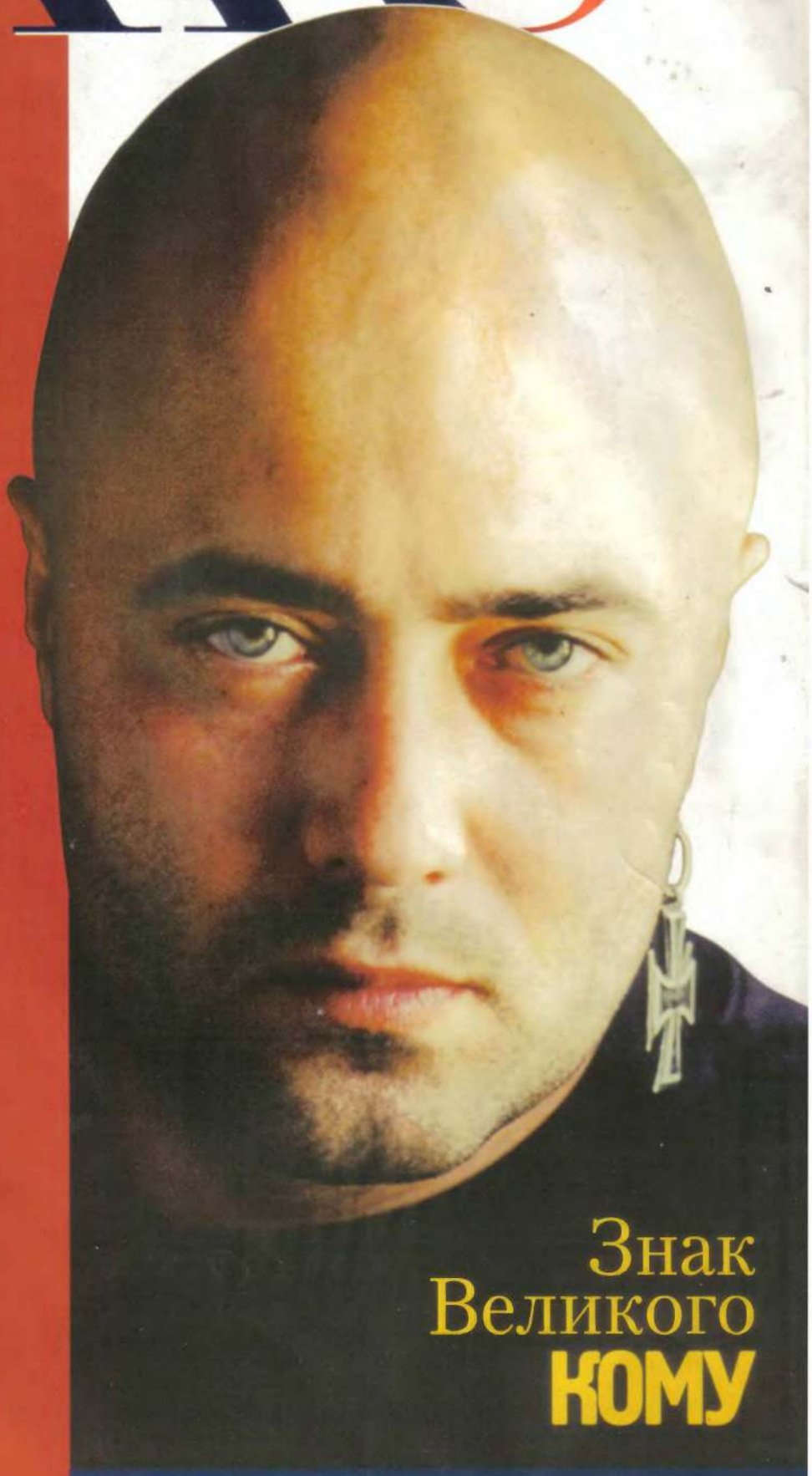

Знак Великого **КОМУ**

БРИТ-ПОП-96

- Дистрибюция новейшего лицензионного игрового и обучающего ПО непосредственно от производителей

- Комплексные решения по поставке, обслуживанию и поддержке игровых станций виртуальной реальности (на базе шлема VFX-1) для залов игровых автоматов и мест отдыха населения

- Финансирование, маркетинг, тиражирование на CD-ROM и продвижение в Англии и США инициативных, обучающих и энциклопедических программ украинских разработчиков

Приглашаем к сотрудничеству дилеров и заинтересованные организации

тел./факс 554.71.16
тел. 551.63.00

© Дизайн видавництва «Сувій», С.Коляков, 1996

TAVRIA GAMES

FESTIVAL NUMBER FIVE

5-Й ЮБИЛЕЙНЫЙ ФЕСТИВАЛЬ

ПРАЗДНИК МУЗЫКИ И КРАСОТЫ В УКРАИНЕ

Незабываемые события:

- Круиз Киев-Каховка-Киев на комфортабельных теплоходах
- Грандиозное музыкальное шоу: лучшие исполнители из Украины звезды российской и мировой музыки
- Вручение премии «Золотая Жар-птица»
- Конференция «Таврийского клуба»
- Международный конкурс красоты «Tavria Queen International»
- Пивной чемпионат «Золотая Бочка»
- Парусные соревнования крейсерских яхт
- Фиеста воздушных шаров «Таврийский кубок» и много других интересных событий

ДО ВСТРЕЧИ НА ФЕСТИВАЛЕ!

THE FESTIVAL OF MUSIC AND BEAUTY IN UKRAINE

Festival includes:

- Kiev-Kakhovka-Kiev cruise on five-star liners
- Music show with: leading Ukrainian performers, Russian and international stars
- "Golden Firebird" awards
- "Tavria Club" conferences
- "Tavria Queen International" beauty contest
- "Golden Barrel" beer drinking championship
- Yachting regatta
- "Tavria Cup" hot air balloon display and much more...

Absolutely the best chance to have a rest, do some business and promote your image.

WE ARE WAITING FOR YOU!

Телефоны в г. Киеве: (044) 295-9451, 296-1233, 296-5921, факс: (044) 295-1172, в г. Каховка: (05536) 3-3542

З М І С Т:

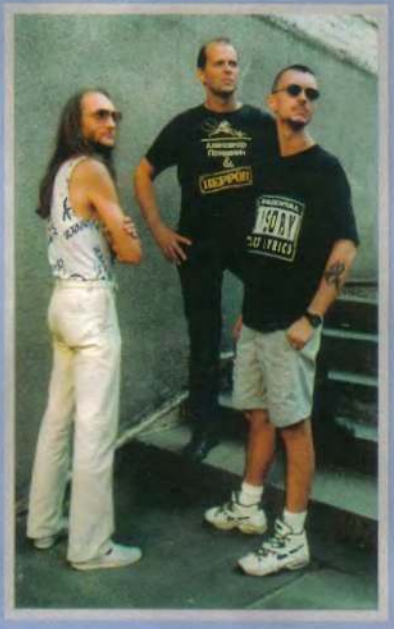

3-8 МУЗАЇКА
9-10 ПЛІТКИ+ОПОВІДКИ
11 ШАРЖ-КОНКУРС
12-15 КИЇВ IN ROCK /хроніка/
16-19 КОМУ ВНИЗ
20-22 ОЛЕКСАНДР ПОНОМАРЬОВ

23 ЖАННА БОДНАРУК
24 ВІЙ І ДОБРИЙВЕЧІР
25-27 НОВИНИ LP/CD
28-29 АУДІО - РАРИТЕТИ
31-34 ПОСТЕРИ
35 «БІЛЛБОРД-ЧАРТС»
36-37 НОВИНИ LP/CD /захід/
38-39 ІНДАСТРІЕЛ
40-41 SOUNDGARDEN
42-43 ГРАНДЖ РОДОМ З СІЕТЛУ
44-46 ВИР ТЕХНО /мультімедіа+інтернет/
47-49 АУДІО РЕВЮ
50-53 50 ВИПАДКІВ НА КОНЦЕРТАХ ЗІРОК
54-55 ХАРД-Н-ХЕВІ /огляд/
57-60 БРИТ-ПОП-96
61-63 ІСТОРІЯ БЛЮЗУ
64 ЛІНЧ+БАДАЛАМЕНТІ /кіноогляд/

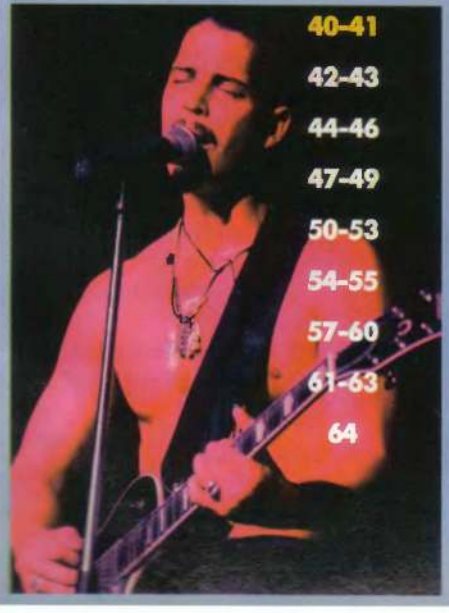

ДЕНЬ МОЛОДІ, ЗВУКІВ, ПИВА Й СМІТТЯ

30 **червня** на Співочому полі святкували День молоді України. Почалося все з альтернативних великому дерев'яних майданчиків, які загомоніли десь близько 13 години. На «Території Данс» витанцьовували Скрябін, Аква-Віта та Ван Гог, на «Нашій Енергії» концертували рокери: Актус, Плач Єремії, Mad Heads та Tabula Rasa ну, і на «М - Обсерваторії» відспівали якісь фанерники - довелося відразу вибирати, на який з цих концертів йти, бо встигнути на всі виявилось фізично не можливим (та й знайти майданчики було нелегко). І більшість публіки зробила свій вибір на користь великого гала-концерту, тим більш, що фанати та найбільш молоді душею, заздалегіть позаймали наймодніші місця, прийшовши зрання з клумками, сім'ями, бутербродами та міцними напоями а la «водка русская». Тож на момент початку феєричного шоу на Співочому полі від кількості народу не було де плюнути і настрій у всіх був відповідно дебоширний, але все пройшло без ексцесів. Виступили, як і обіцяли організатори, Тарас Петриненко, Ніна Матвієнко, Іра Білик, simple Тая, Грін Грей, L. Кравчук, Марійка Бурмака, Левко Дурко, Вхід у змінному взутті, The вйо, Пікардійська терція та ще багато інших (сил і бажання перераховувати всіх виступивших та позначених в афішах просто не стає).

А от, коли на Співоче поле впали сутінки та комарі почали заїдати, на сцену вийшов відомий гість свята, про якого прогомоніли рекламною кампанією всі вуха, D.J. Bobo, і натовп, відмахуючись від ненажерливих вампірів, виплескуючи в долоні «Динамо з Дніпра» та скандуючи при тому «Київ», нарешті затанцював. Після всього, кажуть, був святковий фейєрверк та кільканадцять тон сміття зібрано прибиральниками, але, нажаль, всього того побачить не вдалось, бо витримати цілий день на Співочому полі просто не реально. На щастя, День молоді в нас тільки раз на рік.

ГАЛАС

С К Л А Д:

Адреса:
253094, Київ-94
вул. Попудренка, 52, офіс 710
тел. 551.63.00
тел/факс 554.71.16
E-mail (Relcom): reznik @ km.kiev.ua

Засновник
Компанія «КМ-Мультімедіа»

Видавець
Віктор Спірідонов

Керівник проекту
Наталія Резнік

Головний редактор
Олександр Євтушенко

Реклама та маркетинг:
Катерина Журавльова
Олег Сироженко

Літературний редактор та коректор
Наталія Карпова

Дизайн та макетування:
фірма «Діалог»
Віталій Маслюков

Контроль над випуском
Людміла Коломієць

Автори:
Сашко Лобас
Оксана Цеацура
Андрій Бєлай
Місіс Стінгер
Ганна Меншикова
Понт і Лімон Куліш
Василь Вітер
Олексій Сало(в)
Ігор LP-CD Федоренко
Єва Луговець
Ірина Лукомська
Ірина Богдан
13
Олександр Євтушенко

Фотографи:
Олександр Іванов
Анатолій Гавриш
Олександр Глухов
Дмитро Клочко
Андрій Котлярчук

Ілюстрації:
Ігор Баранько
Юрій Польченко

Розповсюдження та реалізація
Олег Удовенко

Технічна підтримка та виготовлення фотоформ
Видавничо-поліграфічний центр «Поліграф-Колеґум»
Директор: Юрій Федорюк
тел.\факс 244.00.95

Особлива подяка
корпорації «Квазар-Мікро»

Подяка за участь в підготовці журналу:
Олені та Олександру Пильським
Ірині Кошубі
Віктору Касяну
Ірині Литвинко (за голос)

Свідоцтво:
серія КВ №1925
від 25.03.96р.

Друк:
Чеська республіка

Наклад:
15 000 прим.

Використання надрукованих матеріалів забороняється без попереднього дозволу редакції

Відповідальність за достовірність фактів несуть автори публікацій

Відповідальність за зміст реклами несе рекламодавець

Ваші пропозиції та зауваження надсилайте за адресою:
Украина , 253094, Київ
вул. Попудренка, 52-6.
Редакція журналу «Галас».

УМА СТАРТУЄ

Такого київський клуб "Голівуд" ще не бачив - рок-шоу та абсолютно живий звук. А трапилось ось що. Новоспечена "Українська музична асоціація" (УМА) презентувала чималенький шмат майбутнього мега-шоу "Галактика-Рок", а також - себе. Зібралися в асоціації люди досвідчені, доволі серйозні і симпатичні. Президент УМА Ігор Кодневський (Асік-студія) представив музикантів та ділових людей, які вже увійшли до УМА і склали кістяк організації. Це - представники ФПГ "Атіка", фірми "Про Студія", групи ГАЛАКТИКА, СУПЕР Р, О'КЕЙ. "Двері для нових учасників УМА - відкриті, але - підкреслив Ігор Кодневський - критеріїм відбору будуть професіоналізм, жива гра і мистецький рівень". Під час досить жвавої прес-конференції журналісти з'ясували масу цікавих нюансів з творчого життя лідерів усіх трьох команд. Насамперед те, що усі вони - чемпіони. Сергій Чантурія (СУПЕР Р) - у п'ятірці кращих гітаристів ex-СССР-у, В'ячеслав Сінчук (ГАЛАКТИКА) - один з кращих рок-вокалістів, а Олег Кулик (О'КЕЙ) - найпотужніший співак (сучасний соловій-розбійник). їхні долі склалися дуже-дуже по-різному, але після усіх можливих і неможливих перепетій вони опинилися на острові посеред Дніпра, де знаходиться репетиційна база УМА. Причому Галактика зібрана у класичному складі - з Москви приїхав Леонід Росоховатський (клавішні), а з Тбілісі - Дато Оміадзе (бас-гітара). До тандему Сінчук-Татаренко приїднався супер-барабанщик Сергій Хмельов і ГАЛАКТИКА того вечора звучала не гірше ніж 10 років тому в Палаці Спорту. А може й краще... СУПЕР Р Сергія Чантурії зазнав змін складу: до традиційної "пари" Чантурія-Біда приїдналися Олександр Гільов (клавішні, вокал) та Сергій Доценко (бас-гітара, вокал). Ще ми побачили повністю омолоджений склад групи Олега Куліка і почули нові пісні - досить Жорсткі і інтенсивні порівняно з альбомом "РОК-Н-ЛАВ".

Рок-шоу на презентації УМА було живим, повним драйву й енергії. Цей концерт - складова частина фестивальної програми, яку ми побачимо у вересні в Палаці спорту.

Окрім власної концертної діяльності, УМА планує інтегрувати свої команди до різноманітних акцій та імпрез, тож слідкуйте за рекламою.

БАРД-МАРАФОН: ОСОБИСТОСТІ НА ВИХІД

В квітні-червні по Києву пронісся "Бард-марафон". Кожний четвер. Десять концертів авторів-киян в переповненій залі Музею історії Києва, "підштовхнутих" В. Семеновим, задуманих і проведених Т. Бобровським і М. Чернявським, розрекламованих в саморобних плакатах І. Жуком та висвітлених в програмах "Тинди-ринди" самими ж бардами.

В березні, незадовго до першого концерту, в Місті зустрів Колю Чернявського. Вислухавши ідею про проведення чергової "потуги" непрофесіоналів в подібних акціях, засумнівався в її успіху. На те були причини суб'єктивного характеру і напевне всіх сторінок цього журналу не вистачить, щоб пояснити їх. А варто було б. Варто було б розповісти про історію жанру (руху, якщо хочете), що народився на території бувшого Союзу, про те, що Київ вважали одним з найцікавіших - після Москви і Пітера - центрів авторської пісні, про те, що імена Д.Кимельфельда і В.Сергеєва, А.Лемиша, С.Каца, В.Каденко "в ті часи" входили в двадцятку найсильніших авторів бувшого Союзу, про те, як створювались і ким розганялись київські Клуби Самодіяльної Пісні (КСП), про те, як, - в роки гоніння пісні, - влаштовувались лісові фестивалі і про їх наслідки, про те як КДБешники заробляли на гоніннях авторської пісні собі квартири і зірки на погони, про неохайних "на перо" журналістів і про багато-багато іншого.

Тепер, коли "Бард-марафон" закінчився, можна сміливо стверджувати - відбулась подія, котрої раніше в Києві не було. І вже я поспішав зустрітись з одним із організаторів "Бард-марафону" М. Чернявським - вихованцем старого "Костра", одним із засновників клубу "На Московській площі", проповідником ідеї "Особистість на сцені", кандидатом технічних наук, щоб отримати останні відповіді на мої сумніви.

Нащо і чому? - Тому що кожна сіра смуга життя доводить до своєї межі терпіння, і людина або ламається або встає з колін. Для авторів це "вставання з колін" - вперше за 8 років (мова йде про більшу частину авторів. Прим.авт.) вийти на сцену і проспівати те, що накипіло, не озираючись на фестивальні рамки і не потураючи публіці, - проспівати класно; для слухачів отримане право вибору між авторською професіональною естрадою і живою творчістю на сцені. Помилуй Боже розвішувати ярлики: це якраз право особистого вибору, який може бути різним залежно від людини і ситуації.

Мета? - Так, безумовно мета була з самого початку, але лише на 9-му концерті мені вдалося її сформулювати: "Відродження". Не по Леоніду Іллічу. Відродження не споживацької, а творчої культури; відродження у авторів почуття, що вони потрібні слухачам, а у слухачів - почуття спів-причетності, спів-переживання, спів-мислення, - не одностайності, а саме спів-мислення. І з тими, хто сидить поряд в залі, і з тими, хто вивертає душу на сцені. Відродження "зв'язку часів і поколінь".

Труднощі? - Вистачало. Головну проблему - де взяти залу - розв'язав Музей історії Києва. Правда, зала та була поганенька, лекційна. Довелось помізкувати і за допомогою різних підручних засобів перетворити її в чудову камерну залу з терпимим звуком і

вдалим освітленням. Досить важко було переконати авторів, що їхні виступи необхідні. Реклама. Допомогло оголошення Семенова по "Гравісу", але більше - комп'ютерні афіші Жука, котрі довелось перед першим концертом побігати-пороздавати. А потім в рекламу включився сам слухач.

Хто виступав? - Практично вся "стара гвардія": Ігор Жук, Микола Чернявський, Тімур Бобровський, Женя Полякова,

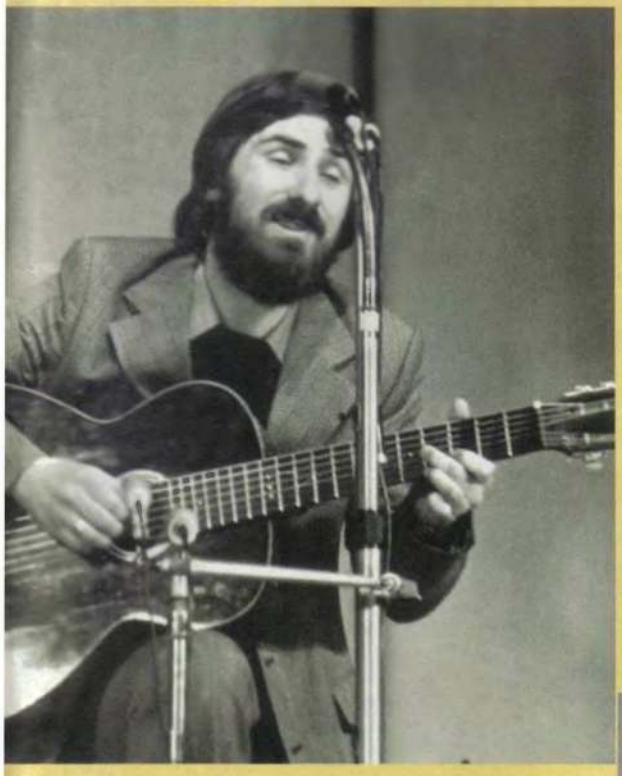

Володимир Харченко, Анатолій Лемиш, Ірина Карпинос, Ніна Ромащенко, Олена Рябінська, Олег Рубанський, Олександр Король, Володимир Семенов, Валерій Сергеєв, Аркадій Голубицький, Юрій Востров, Давлет Келов, Ігор Семененко з В.Кондратюком, Володимир Новіков, Володимир Каденко, Ліля Ісмагілова, Георгій Конн, Ілля Винник.

Чого ж ще хочеться? - Багато чого. Щоб був ще осінній та інші "Бард-марафони". Щоб звук і освітлення були нормальними, а не саморобними. Щоб автори отримали не по одному відділенню, а по повному концерту. Щоб доросла до цієї сцени сьогоднішня молодь, і продовжувалась традиція духовності. Щоб звучали з цієї сцени автори без різниці на якій мові, і щоб навчились розуміти один одного. Щоб доросло це явище до телебачення і великих зал. Щоб будь-яка робота оплачувалась, а ціни на квитки були доступні для всіх. І хай, як говорив Ден Сяопін, - "розцвітуть 100 квіток", і для всіх, - заїжджих "зірок", театра "Академія", клубів, салона Рубанського, бард-марафонів - знайдеться своя екологічна ніша, щоб зміг слухач, - такий же чутливий, недурний, але смертельно засмиканий, як і ми з вами, - вибрати серед цього те, що обов'язково допоможе йому вижити і залишитися самим собою. Щастя вам всім!

Володимир Новіков, Київ, червень 1996 р.

Перший всеукраїнський фестиваль танцювальної музики "ТЕРІТОРІЯ-ДАНС".

Нове покоління вибирає музику-данс! Суперпопулярна сьогодні серед молоді України танцювальна музика знайшла своє втілення у "ТЕРІТОРІЇ-ДАНС". Це - перший фестивальний проект "Теріторії А" і, водночас, перший фестивальний проект в Україні, що стосується танцювальної музики. На відміну від інших фестивалів, "ТЕРИТОРІЯ-ДАНС" проводитиметься за кубковою системою, тобто з вибуванням. Журі працюватимете відкрито, а це означає, що боротьба очікується безкомпромісною. Це справжній турнір, тури якого проходитимуть щомісяця, за участю двох провідних виконавців (солістів чи груп) у кожному турі. А через рік, вважає автор концепції фестивалю Олександр БРИГИНЕЦЬ, ви дізнаєтесь, хто ж найкращий в танцювальній музиці України!

"Територія А" - це великий мистецький проект, який існує вже близько двох років. У рамках цього суперпроекту реалізується (самостійно та разом із партнерами) 15 проектів, в тому числі - найпотужніший музичний телепроект України - національний відео-хіт-парад "Теріторії А", який виходить в ефір протягом 15 годин щотижня, на одному із загальнодержавних каналів - ICTV.

Другий рік існує телевізійна служба мистецьких новин "Території А", яка виходить в ефір кожної неділі. Серед інших проектів, безумовно, вам знайомі також діяльність Міжнародного арт-клубу "Меркатор", хіт-парад світової музичної мережі "The Music Zone" - програма "Музичний простір" (УТ-2) та ін.

Сподіваємося, що наш новий проект - "ТЕРИТОРІЯ-ДАНС" - так само стане помітним явищем у мистецькому житті України.

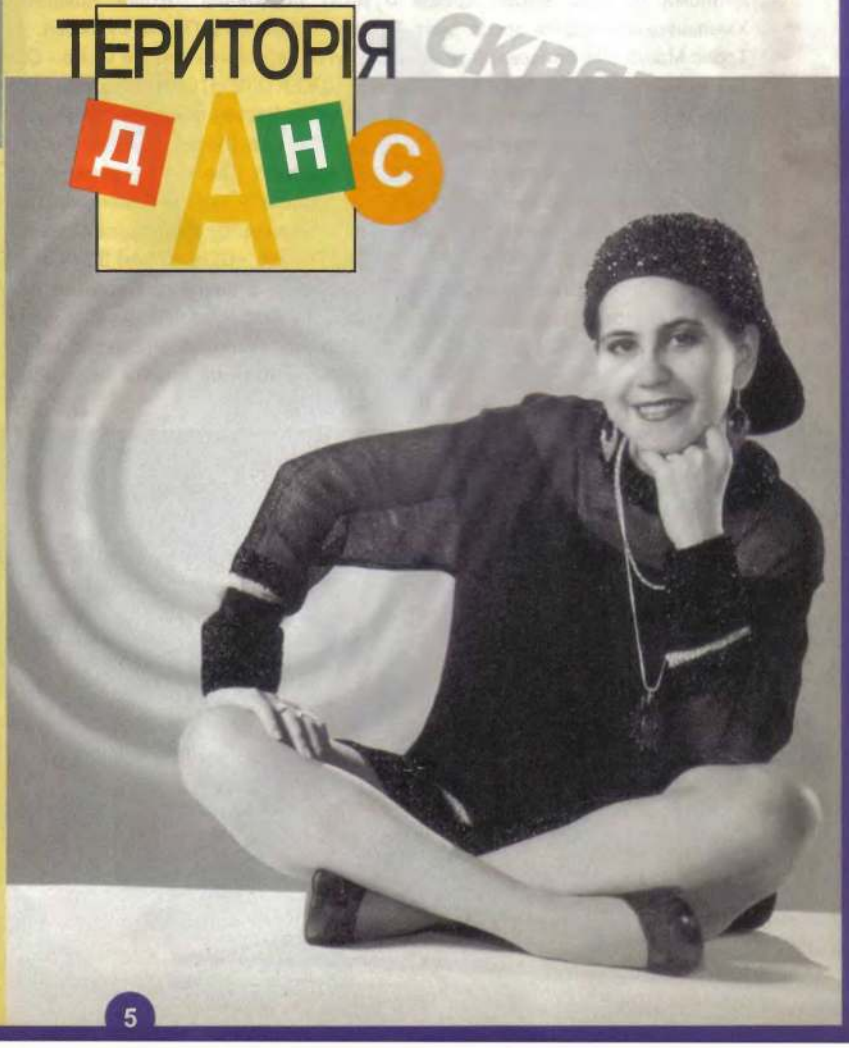

ХАЙЄР у КИЄВІ

Харківська АНОМАЛІЯ презентує новий альбом - ХАЙЕР київській публіці. Дещо несподіване рішення Володимира Бойкова - лідера команди пояснюється просто. У них в Києві багато друзів - притому з кращих груп. Виступити на презентації запрошені ТАБУЛА РАСА, ВІЙ, КОМУ ВНИЗ. Щодо АНОМАЛІЇ, то нині команда грає емоційно-мелодійний рок-мейнстрім і саме в таких тонах витримано альбом ХАЙЄР. Пан Бойков - ех-учасник колись дуже відомого ПРОТІВОВЕС-а вважає, що важливим є не те "як", а "що" ти говориш. Можливо тому в ХАЙЄР-і стільки щему, ностальгії й розбитого кохання.

«СРІБНА ПІДКОВА» - НЕ ЗОЛОТА. АЛЕ...

"Срібна підкова" - всеукраїнський сейшн гарної акустичної музики з широким стильовим спектром. У Львові відбувся другий фест і виявився набагато кращий за минулорічний. І не дивлячись на те, що фірма "MUSIC WAVE" "прокинула" організаторів "Підкови", за 3 дні до початку концертів скасувавши контракт, хлопцям зі Львова вдалося врятувати становище. За підсумками 4-денного прослуховування журі визначило лауреатів. Серед вокалістів - перше місце і 2 дипломи (кращий вокал, краща музика) завоювала Тетяна Хрящевська з Хмельницького, друге місце дует Тетяни Баланюк та Павла Гудімова, третє - Тарас Мазур з Миколаєва. В номінації "групи" перемогли: перше місце - ОКРЕМА ТЕРИТОРІЯ, друге - АВОГАДРО, третє - ДЖЕК'О'ЛЕНТЕРН. У складі журі були люди відомі і досвідчені: номінація "текст" - Василь Щербань (Київ), Лариса Бережан (Чернівці), "композиція" - Віктор Морозов (Львів), Дмитро Добрийвечір (Київ), "вокал" - Ярослав Нудик, Андрій Базиликут (Львів), "Інструмент" - Андрій Партика, Володимир Якимець (Львів), "артистизм" - Тетяна Шевченко (Львів) та Сашко Власюк (Мурманськ). Окрім гостей, звучання "Срібної підкови" прикрасили добре відомі ВІЙ, 999, ОКЕАН ЕЛЬЗИ, ДРАГЛАЙН, +GG+, БІЛИЙ ЗВУК та ОЛЬГА ВЕГЕРА. Спостерігачі стверджують, що, судячи з виступів, київський ВІЙ нині переживає новий творчий підйом, а одним з найоригинальніших був виступ так званого ЖЮРІ-БЕНДУ, який дав собі "відірватися" після важкої суддівської роботи. Щодо пісень-лауреатів, то МО "Гарба" обіцяє в темпі видати аудіо-збірочку - подарунок усім фанам срібних голосів та струн.

ВІДЕО ВИПАДКИ

ВСЯК ВИПАДКУ

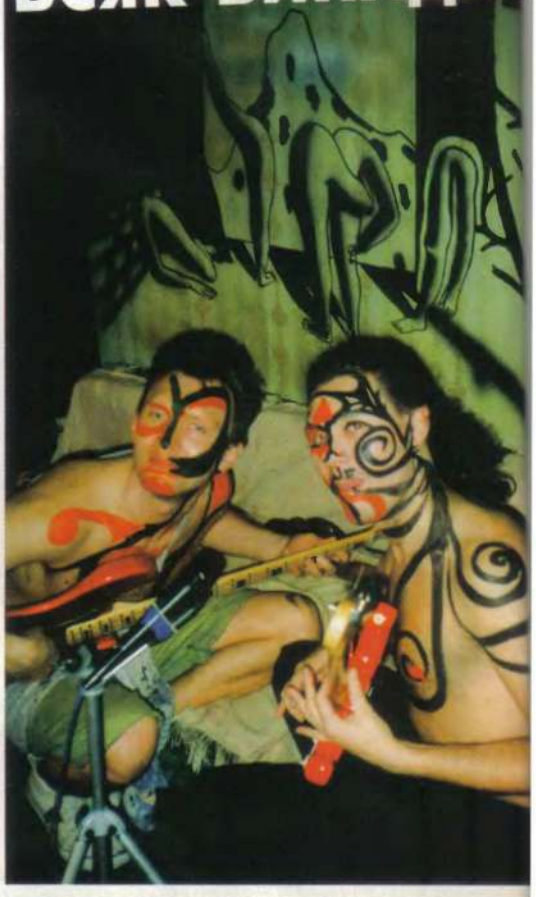

Мігруючи дует гітаристів-експериментаторів ПУТЯТІН-ДЖЕК ФРОСТ, які складають кістяк ВСЯК ВИПАДКУ, постійно генерують все нові й нові проекти. Інколи їхні пошуки відбиваються на аудіо-, а інколи - на відео. Фільм "Пісня про нещастя" був потім, а спочатку була стрічка "Пісня про щастя". Стихії води, повітря й суцільного кайфу на екрані поетизуються гітарою Путятіна до нестями. І в цьому - політ, романтика і ще щось, відоме лише музикантам. "Пісня про нещастя" насичена дисонансами, тривогою, відчуттям біди. Відеоряд - хаотичний "наріз" начебто випадкових кадрів.

Обидва фільми прокручувалися на музичних каналах УТ-2, 7 каналу і об'єктивно ці фільми - крок вперед для невгамовного дуету. Звісно, якщо порівнювати "Пісні про..." з букетом сюркліпів на пісні ВСЯК ВИПАДКА.

ЧИЖ: «ГРУСТНОЕ БУГІ НАЙМЕННЯ КОТРОМУ КОХАННЯ»

Коли "на кухні мишка роняє банку", це не завжди є ознакою тому, що вже прийшов час збалансувати екологічний стан у вашому помешканні і поставити мишоловку. Іноді у деяких ці слова викликають у спогадах "шпали і рєльси" під босими ногами, а у кватирку б'ється пісня "сєвєрного вєтра", який штовхає у спину на ту саму вічну путь, що називається "траса".

22 червня "трасовий " вітер вигнав багатьох, хто знає його солоний присмак на губах, до БК КІІЦА. Бо на маленькій афішці було зазначено "Чиж та компанія". Сергій Чигронов. Екс-ГПО. Екс-РІЗНІ ЛЮДИ. Зараз власний проект. Людина, не зважаючи на заялоджений та засмальцьований "средствами масової інформації "Перекресток", попри все зостається носієм тієї частки ще не зацофаної ідеї, котра ще залишилася після "похорону" рок-н-ролу. Як музичне та контркультурне явище Чиж є продуктом "епохі розвитого андеграунда". Можливо з цього, слухач в нього не тільки соплива "тусовка" піонерія. Навряд чи зрозуміє вона, окрім вербальної естетики, емоційний злам пісеньки "Любов". Хоча б тому, що не жили вони у ті часи тотальної "перебудови", коли "тусовка" ще називалася "неформальною молодежью".

Кількагодинна програма була зібранням пісень з двох попередніх альбомів "Перекресток" та "О любви", кілька пісень були із нової програми. Все це йшло під назвою "Эрогенная зона". Назва була цілком, до підлоти, влучна. Музика є дуже сильним еротичним подразником, а танці є взагалі суррогатна форма сексу. А все це у поєднанні із постаттю улюбленого музики, чуттєвих інтонацій його голосу та ідеєю "хіппі", котру у залі сповідував кожен 1,5-й, давало ефект вибухівки. Так, це був чудовий концерт. Чесний. Для своїх та й для себе. Важко аналізувати об'єктивно те, що подобається на рівні не скільки "раціо", скільки емоційному з домішками ностальгії та "єдності". Так, зрозуміло, у музично-вербальному плані Чиж не видатна, навіть тривіальна постать. Що, невже замало гуртів, і тамтих і сямтих, що грають банального рок-н-рола та блюза, співаючи покладені на все це дещо не досконалі та наївні вірші? Чи може музик, як інструменталітстів, більш ніде таких небачено? Ха! Зараз кожен дитсадочковий шмаркач "Смоконзевоту" одним пальцем та сидячи на горщику. Але ж бачимо ми того самого феномена, котрий складений з нічого, але сприймається відразу та назавжди. Як, може порівняння буде некоректне, як "Beatles" чи "Doors". Може, дійсно, чинна чиясь, може народна, мудрість, що геніальне - все просто? Я знаю одне - "такіє дела, брат - любовь". І це єдине, що нам насправді потрібне. І "фєнькі грєют рукі" теж насправді. І можливо ідея "дітей-квітів" і у соціальному і у музичному планах виглядає анахронізмом, та кожен стає на свою трасу, йде автостопом до своїх хмар, бо є ще(!!) "безумцы - те, кто без ума от жизни, те кто жаждет всего сразу, кто никогда не скучает и не говорит банальностей, а только горит, горит, горит..." Це не я, це Керуак, а він знався на цій речі. Він був цього ідеологом. Так вже склалося.

Місіс Стінгер

ЕР. ДЖЕЙ на ДЖАЗ-ФОРУМІ

Київська нью-ейджева формація ЕР. ДЖЕЙ ОРКЕСТРА мала виступи на фестивалі "Радом Джаз дейз" - першому міжнародному джазовому форумі, який відбувся в містечку Радом (Польща). Цікаво, що автор ідеї і головний ініціатор цієї події є киянином. Його ім'я - Констянтин Івлєв і він - щирий прихильник сучасного джазу. На форумі, що тривав з 24 до 26 травня, йому вдалося зібрати зоряну компанію: квартет Збігнєва Намисловського, тріо з Франції ТРІЛОГІЯ, дует з Чехії ПАВЛІК-КНІФІЦ то-що. ЕР. ДЖЕЙ ОРКЕСТРА там практично не знали, але зустріли надзвичайно тепло - викликали на біс, етсетера... Олексій Олександров і компанія зіграли усі речі, які містить вже записаний компакт-диск "Габріеліус" та декілька нових композицій, таких як "Танець з єдинорогом".

Висновок: київський нью-ейдж у Європі вже знають трошки краще, а наші команди, зокрема ЕР. ДЖЕЙ, нічим не поступаються кращим виконавцям з Заходу.

Нині група має певні турботи з виданням компакту, але не впадає у відчай і готує новий проект, складений з речей старого ЕР. ДЖАЗ-у, зіграних по-новому.

МИКОЛА БАГРАЄВ -

«Таврійські Ігри» це країна радості, яку відкрили романтики...

Інтерв'ю: Сашко Лобас

Представляти сьогодні ім`я фестивалю, який однозначно попереду всіх акцій в Україні, просто без сенсу. Великі дні великого свята живуть цілий рік - телевізійна версія фестивалю не сходить з як національних, так і найкрупніших недержавних каналів телебачення. Але найбільше ажиотажу традиційно припадає на літо. Всі обговорюють спочатку що планується, по тому, що ж відбулося. Тема нашої розмови з Генеральним директором фестивалю «Таврійські Ігри» дещо інша. Ми спробуєм з`ясувати точку зору на Фестиваль як на об`єктивне дзеркало стану і найкращих тенденцій розвитку шоу-бізнесу в Україні.

- Микола Георгієвич, коли ви дивитесь на кошторис Фестивалю, про що ви думаєте?

- Кошторис Фестивалю справді вражаючий, але не на нього я спочатку дивлюсь, а на план фестивальних заходів, який ми складаєм ще з осені відразу після фестивалю. На жаль фестиваль не можна зробити так зразу - сів, вигадав, склав кошторис - і вперед. Для фестивалю працює багато людей, багато друзів допомагають порадами... Багато що готується завчасно - адже всі знають, що в липні обов`язково будуть «Таврійські Ігри», і вони обов`язково будуть ще кращі, як попередні. Тому фактично зведеного кошторису, як і ціни акції, немає - «Таврійські Ігри» це велика праця і капіталовкладення протягом всього року.

- Яка ж мета лежить в основі всього того, що ви робите?

- "Таврійські Ігри" виникли з бажання зробити свято для людей. Вони народились з нічних розмов молодих романтиків, таких безкомпромісних максималістів, які думали вирішити всі проблеми і створити майже казку. Це вже зараз ми розумієм, що на голому місті нічого не буде, і щоб по-справжньому йти вперед, треба мати багато досвіду і можливостей. Ми з року рік здобуваємо цей досвід,і до ідеї свята для людей щороку пристають нові прихильники, наші партнери розвиваються, і всі ми, йдучи вперед, думаєм про те, як зробити фестиваль ще кращим.

- Що для Вас залишається найяскравішим враженням за всі роки?

- Я не хотів би виділяти чи розділяти. Щороку нам вдавалось і не вдавалось щось. Щороку ми прагнули вкласти в фестиваль всі наші сили і найцікавіші ідеї. І таке чесне ставлення завжди винагороджувалось любов`ю до фестивалю з боку простих людей, які чекають «Таврійські Ігри» і не проміняють їх ні на що на світі. Якщо ж звертатись до нових ініціатив «Таврійських Ігор», то у 1995 безсумнівно пам`ятним залишиться День молоді на Співочому полі - концерт, що зібрав понад 540 тисяч глядачів. Для нас успіх цієї події є дуже важливим, тому що це була перша велика акція в Києві. Тепер ми готуємо проект великого гала концерту на День Незалежності, 24 серпня, який відбудеться на центральному майдані столиці. Я гордий того, що в рік п`ятої річниці проголошення народом України незалежності і ювілею «Таврійських Ігор» саме нам довірили організацію цієї акції.

- «Таврійські Ігри» для багатьох служать реальним показом найкращих досягнень нашої музики. По представленому на сцені «Таврійських Ігор» справді говорять про розвиток музики в Україні.

- Ми дуже ретельно ставимось до запрошення музикантів на фестиваль. «Таврійські Ігри» - це насамперд майданчик зірок і найперспективніших молодих виконавців. Підбираючи артистів, ми виходим з реального рейтингу і професійності кожного, ми не звертаєм увагу на те, що когось там хтось підтримує чи «штовхає». Ми ізолювали сцену фестивалю від випадковостей. Ми хочемо, щоб все було красиво і чесно. Щовечора дивитись на шоу приходить понад 50 000 людей. І ми не хочемо їх обдурювати. Ми хочемо і робимо все для того, щоб показувати найкраще.

- На «Таврійських Іграх» завжди багато гостей з закордону...

- По іншому й бути не може, адже фестиваль міжнародний. Крім того, кожний з нас слухає багато іншої, не нашої музики. Багато виконавців, яких ми любили, можна побачити і запросити саме зараз, коли ми виросли. Тому ми робимо все, щоб люди на «Іграх» отримували повне задоволення від музики. З року в рік ми прагнемо збільшувати кількість зоряних виконавців. Тепер Каховку після приїзду Саманти Фокс, Кріса Нормана, МО-ДО, «Слейду» вже навіть важко здивувати (сміється).

- Що нового попереду в «Таврійських Ігор»?

- Головне зараз - добре провести п`ятий, ювілейний фестиваль. Там побачим. Цього року додалось багато принципово нових заходів - це і вручення премії в галузі музики та масових видощ «Золота Жар-птиця», фієста повітряних куль, міжнародний представницький шаховий турнір серед жінок... Роботи і планів попереду, повірте, достатньо.

- Слово «Ігри» має в собі ще й яскравий спортивний підтекст...

- Ми постійно шукаєм тісного контакту з спортом у шоу. Я вже говорив про те, що цього року вже вдруге відбудеться вітрильна регата, фієста повітряних куль, турнір з шахів... А це тільки початок. Обов`язково з часом додасться футбол, можливо теніс, інші види спорту. У нас , до речі, вже існує власна книга рекордів, яка щороку поновлюється видатними і своєрідними досягненнями.

- На фестиваль приїздить багато музикантів. Що вони витворяють поза сценою?

- У нас ніколи не було обов`язкових програм, але ми завжди дбаєм, щоб людина, яка вирішила побавитись, змогла це зробити максимально повно. Дискотеки, бари, де часто відбуваються добрі джеми... Пам`ятається, у 1994, десь о п`ятій ранку, саме на світанку, музиканти групи «Слейд» побачивши сонце вирішили привітати його грою. Цей виступ ніхто не записав на відео, ніхто не фотографував. Це був вільний політ музики великої групи...

- Як ви встигаєте все бачити?

- Я не бачу навіть половини всього... Я колись говорив друзям, що віддав би все, тільки щоб подивитись на «Таврійські Ігри» зі сторони, вільно походити між артистами, потанцювати, відпочити... Але насправді ми відповідаємо за свято, і саме ми повинні працювати, щоб довкола все було добре. Інколи, оглядаючи телебачення, я відкриваю для себе справді цікаві речі.

- Чи буде так само повно висвітлюватись в телебаченні «Таврійські Ігри цього року»?

- Так. Ми уклали угоду з Національною телекомпанією України про 30 годин лише прем'єрного ефіру. Так само, як і в минулі роки, ми готові передавати телеверсію всім телекомпаніям, які реально зацікавлені в пропаганді найкращих досягнень нашої культури.

- Каховка стала відомою всій Україні через фестиваль «Таврійські Ігри». Чи не думалось вам про те, що може трапитись, коли виникне рішення перенести фестиваль у столицю?

- Такого ніколи не трапиться. Ми можемо і готові проводити в Києві інші акції. Але столицею «Таврійських Ігор» назавжди залишиться Каховка. Там справді унікальна природа і неповторна атмосфера. Там доброзичливі люди, там справжня гостинність. Той, хто потрапляє в Каховку, закохується в неї назавжди...

- І, певно, останнє запитання. Велике свято потребує все-таки не лише людей, які працюють заради нього, але й великих грошей.

- Так, безсумнівно. Саме тому ми так високо цінуєм внески приватного капіталу - великих фірм, які інвестують в культуру України великі кошти, які відроджують кращі традиції меценатства. Пишаюся, що практично всі фірми, які хоч раз брали участь у нашому фестивалі, підтверджують свою участь у наступних. А з такими партнерами у створенні свята музики і краси, як компанія «Інфокс» , «Дженерал Моторс», «Дельта», «Бруклін-Київ», «Джі-Сі-Ем інк.», «Квазар-Мікро», банк «Аваль», «Приватбанк», «Міжнародні авіалінії України», іншими поважними фірмами, можна справді робити великі справи.

ПРИГОДИ ГАННИ ЛЕВ

Була б моя воля, я би звання "Секс-символ українського Року" присудила Ганні Лев - справжній перлині української сцени. Подібні пригоди могли статися тільки з нею. Таллінн. Шоу-Ред-Герлз Ганна виконувала "Українське Некрофілічне Танго" з віночком на голові, босоніж, вбравшись у тілесну грацію та жовто-блакитний гипюр. Адміністраторка цього шоу мала істерику через зовнішній вигляд артистки, вірніше - одяг, вірніше - брак оного. Наші земляки, що разом із Ганною приймали участь у шоу, заспокоїли ту адміністраторку, як могли. Вони провели своєрідну паралель між артисткою та країною, від якої та виступала: обидві голі, босі, при Віночку та Прапорі.

ЛЬВІВ. ВИВИХ-92

Чудернацька сцена, на якій важко було встояти. 12-та година ночі. Очманіла від куряви та пітія юрба вже через силу сприймала дійства на сцені. Оцінюючи ту юрбу, Ганна повагалась трохи та вирішила виконати нову пісню "Вільний маразм у трьох оргазмах". Додатком до "проізвєденія" був шпагат (це треба тільки бачити).
Коли Ганна співала, в неї склалось таке враження, начебто вона - одна у великій кімнаті - така запала тиша навколо великої дурної площі. Співачка навіть злякалась, вона підвелась, вдягла віночок... куртку... тиша - триває. Ганна вже попрямувала до готелю, реакція площі - гробове мовчання. Захеканий конферансьє, наздоганяючи її, схвильовано запитав: "Ганю, ти вже скінчила?" "Так, - відповіла Ганя. - Кончила". Площа ожила, засвітила, заплескала, та Ганна вже на сцену не поверталася.

Ч.Р.-95

До готельного номеру Ганни увірвалася дівиця, у сподіванні натрапити на вільне місце для розселення. Але у тому номері вільних місць не було. Сердобольна Ганна згадала, що у сусідньому номері залишилось дві вільних койки, щоправда, там вже мешкали хлопці, у ту ж мить вона телефонує сусідам. Синьоокий, веснянкуватий музика тонесеньким голосочком їй відповів: "До нас дівчинку не можна - я ж хлопчик, я ж її трахну..."

Одержав якось кременчуцький НОСТРАДАМУС запрошення від одеського Рок-Клубу пограти у них. Осінь, парк, а у 95 р. у цім парку розмістився гостинний клуб. А поруч із клубом - гаражі, майстерні... До виступу лишився ще вільний час і Сашко, барабанщик НОСТРА якимось макаром вициганив у тих гаражах мотоцикл-міні. Зібрався було проїхатися, але його друзі, що прекрасно знали хлопця, спочатку разів з

КИЇВ 103.1 FM
РАДІО ЛЮКС
ЛЬВІВ 104.7 FM
РОЗФАРБУЙТЕ ЖИТТЯ РАЗОМ З НАМИ
КИЇВ, вул. ПРОРІЗНА, 27
тел. (044) 462.06.06
ЛЬВІВ, пл. ГАЛИЦЬКА, 15
тел. (0322) 27.77.77
РАДІО ЛЮКС
КИЇВ 103.1
ЛЬВІВ 104.7 FM

п`ятнадцять перепитали: чи дійсно той вміє користуватися таким прибором? На кожне із запитань відповідь була ствердною.
Для прогулянки у парку на мотоциклі найпідходящим місцем були алеї. Але чомусь там прогулювалися гулятелі. Швидкість зростала. Сашко навіть не поцікавився: де бувають гальма у мотоциклів. Він летів із широко розкритими очима. Перед ним повстало три перепони: жінка з коляскою, дідусь та дерево. При всьому багатстві вибору альтернативи не було. Замість цього були ушкоджені ліва нога, права рука та передня фара новісінького дрицеля.

Олексій Овчинніков потрапів на весілля свого друга. Вигляд він мав просто чудовий, вірніше сказатри цілком йому притаманний: зелений піджак, краватка на плечі, волосся сторчком - чисто тобі Джоні Ротон. Тут він побачив милу його оку річ - дуже красивий та модний мікрофон, що належав лабухам.
Овчинніков довго милувався мікрофоном, поки його не поцупив. Щоправда мікрофон був на довгому дроті, та дарма - невеличкий ривок і прилад розкомутовано та запхано до кишені. Коли лабухи почали збиратися до хати, вони виявили пропажу і сказали: "Ай! Яка досада!". Баришня, що керувала музиками, ткнула пальцем в Олексія, ствердно додаючи: "Ти!" "Вібачте, я ж при костюмі, яка крадіжка, панове!" - сказав той і для більшої ваги узявся разом з усіма розшукувати тую весчь, а заразом і приколовся. Коли назріла необхідність, панк Овчинніков вирішив переховати прибор, і вгадайте, куди? Звісно - у ширинку.
У найвідповідальніший момент, коли Овчинніков вийшов та промовив: "Де ж наш мікрофон?!", мікрофон тихо сповзає по штанях та вивалюється прямо до зали.
Кажуть, що модному київському панку таки вдалося піти від погоні.
Он ушел от погони
По зеленой меже
В голубом неглиже...

Перфоменс УТИ КІЛЬТЕР "Чим більше - тим меньше" завершено. Коментарі дані, аплодисменти відшуршали.
Раптом почулися звуки та вигуки "Відпустіть мене!" Це був Володимир Черкасін. Він брав участь в імпрезі, а його роль полягала у тому, що перформери робили із його тілом усілякі дійства і врешті-решт прив`язали його до драбини. Причому, у процесі спільного імпровізованого діяння хлопці так захопилися, що передбачливо зав`язали ще й рота Маестро.
Напевне про саксофоніста на якийсь час забули, присвятивши себе обміну вражень. Музика дав про себе знати ніжним муканням. Це і звернуло увагу присутніх. Звільнили.

Далі буде

УВАГА! КОНКУРС!

НА ЦІЙ СТОРІНЦІ ЗОБРАЖЕНО ГЕРОЇВ «ЧЕРВОНОЇ РУТИ 89-91»
НАЗВІТЬ ЇХ ПОІМЕННО
НА ТИХ, ХТО ЗРОБИТЬ ЦЕ ШВИДЧЕ ЗА ІНШИХ, ЧЕКАЄ ДУЖЕ ЦІННИЙ ПРИЗ «ГАЛАСУ»
ЧЕКАЄМО НА ІНФОРМАЦІЮ І ЗИЧИМО УСПІХУ

Малюнок І.Баранько

Репортаж Єви Луговець

SO

КИЇВ IN ROCK

28 травня у музичному клубі "Барви" відіграли групи МАЙТРЕЯ та ПЛАН. МАЙТРЕЯ виникла близько п'ятьох років тому і "засвітилася" ще на фестивалі "Тін-вейв" в 1991 р. (з проектом під назвою "Серпентарій"), але досить довгий час перебувала у небутті і тільки два тижні тому знову з'явилася на сцені (виступ разом з ЯЯЯ на День Києва у парку "Юність"), вдруге в "Барвах". А зараз група збирається плідно працювати та шукає вокаліста. План вже відомий багатьом верствам населення своїм російським роком. Саунд групи весь час змінюється, кожним виступом підтримується традиція показувати все нові пісні, які під час незначного затишшя між виступами встигає виростити ПЛАН, що набувають популярності за переважаючі оптимістичні ноти та цікаві тексти. Крім ціх двох команд планувався ще виступ заїзжої команди з Донецька РОКОВІ ЯЙЦЯ, але через невстановлені причини, музиканти за день до концерту поїхали додому.

30 травня у музеї Історії Києва в межах двомісячного "Бард-марафону" "Почти все звезды..." відбувс концерт вельми цікавих пред ставників міського бард-роман су Володимира Новікова (відділення) та Володимир Каденка (2 відділення). Сьогод ні дуже дивує ставлення люде до авторської пісні, не зважаючи на всі негаразди, зала була повнісінькою, декому навіть довелося стояти. У нічному клубі "Cinema" гомонів останній день у цьому місяці "Території Данс" - за вихід у наступний ту боролися група СКРЯБІН (класна клубна музика) та дует АКВА-ВІТА (улюбленці техно-підлітків). нерівній, але чесній, боротьбі з рахунком 4:1 перемогли СКРЯБІН, а по- закінченні втомле організатори та конкурсанти радісно танцювали під поп пісні Олександра Пономарьова, який закривав вечір. У нічному клубі "Фламінго" в той самий вечір святкувався День народжен групи ГРІН ГРЕЙ. Вітали винуватців друзі, такі як СКРЯБІН. Між тим, час перейшов за півні і світанок наставав, коротше кажучи, ніч видалася зоряною та веселою.

31 травня обіцяло бути Hard Cor'ровим з виступами груп НОСТАЛЬГІЯ ЗА МЕЗОЗОЄМ SO, MFTS, WINTER PSHISHER та безкоштовною парковкою для мотоциклів, але... н склалося. За поясненням одногоз організаторів концерту, менеджера НОСТАЛЬГІЇ Арка дія Златіна, саме 31-го паном Косаківським було видано постанову про санкціонованіст концертів (ніби-то їх проведення потрібно узгоджувати з Міськрадою), але, відверт кажучи, мені особисто до цього часу ще не вдалося побачити на власні очі цей документ. А у музичному клубі "01" (БК "Київприлад") події відбувалися таким чином: за півгодини д запланованого початку виступу почали грати SO, але музикантів спіткала невдача після відіграних чотирьох пісень приїхала весела міліція, як радісно повідомила: "That's all, хлоп'ята", з чим на привелики жаль довелось погодитись.

2 червня в музичному клубі "Барви" виступив місцеви кумір київського пост-хіппізму, лідер групи САЛЮ АБСУРДУ, Андрій Лис, що потішив публіку пісенькам та "прибаутками" про "Дєвочку в оранжевомом лосині". До того ж відіграла, вже вдруге за тиждень, груп КОНСТРУКТОРСЬКЕ БЮРО. КБ завжди диву неповторно-своєрідним звучанням гітар та неор динарним спілкуванням з аудиторією, але, я

Андрій Лис (Салют Абсурда)

на мене, від більшості пісеньок чимось потягує. А слухачам то було "по-цимбалах" і вони відривались у танці під забойні рок-н-роли, відпочиваючи в своє задоволення.

6 червня у музичному клубі "Барви" відіграла вже відома нашим читачам хард-рокова команда ПАПА БРАЙТОН. Але на привеликий жаль небагатьом їхнім прихильникам вдалося послухати улюблену команду. Можливо вся справа у літній сесії, яка вже почала мучити наших студентів, але менше з тим - групі довелося грати у напівпорожній залі, не було навіть кому подарувати свої рок-н-роли, які ліпше за все вдаються музикантам.

У музеї історії Києва продовжують лунати звуки гітар двомісячного Бард-марафону "Почти все звезды...". Шостого естафету перейняла Лілія Ісмагілова з власним романтичними піснями. До неї долуналися завжди жартуючий Ілля Вінник та вдарившийся в лірику Георгій Конн. І знову повний зал та успіх.

У м.Броварі серія оригінальних музичних акцій під маркою "STOP-КРАН" починає привертати все більше уваги. Фестиваль намагається зайняти незаповнену до цього часу нишу відверто відв`язного, саме молодіжного фестивалю. І от, 6 червня відбулася "Акція "STOP-КРАН" за приватизацію", в якій виступили українські рок-динозаври ПЕРРОН та TABULA RASA. Молодь була доведена до танців між стільцями, "паровозиків" і, врешті, до нового виду екстазу - жувального, адже Юрась Красюк, автор і ведучий "STOP-КРАНів", викидав зі сцени в зал значні запаси ще зовсім нежуваних спонсорських гумок від KENTу.

7 червня "Барви" вітали вечором авангардової пісні, пройшовшого під гаслом "Вся власть поэтам!". Супер-еротичний Антон Яковина, кримінальний басняр Тарас Ліпольць, громадяним Всесвіту Женя Волинський, Юрій Крижанівський, Коля Лютий та Богдан Пастернак (у кількості двох осіб з гітарами, серед яких так і не вдалося встановити хто Богдан, а хто Пастернак - певно "дволікий Янус") протягом трьох годин доводили, що спроможні взяти владу у свої руки, і як на мене це їм вдалося, але коли буде вибір, то ліпше їм ту владу не віддавати. Ні в якому випадку. На вечорі був присутній майстр-митець авангарду Лесь Поддерев'янський, який не виступив тільки через те, що, за його словами, повертатися до своїх старих оповідань не має бажання, а зараз він займається написанням великих за обсягом опусів, перечитати які у "Барвах" не було можливості. Маємо надію, що незабаром він їх таки презентує у театрі "Бенефіс". Коли - поки що невідомо. Уважно читайте анонси.

Того самого вечора у Клубі "DAAB" повну програму з 30 пісень відіграла пост-панкова команда SO. Концерт вийшов непоганим, єдине, що псувало музикантам настрій, так це те, що через проведення в інтер'єрі клубу (новеньку клітку, що захищає під час виступів музикантів) вокаліст групи Діма Петров почував себе не дуже комфортно - мучили спогади: нещодавно йому довелося вирішувати деякі питання з законом, і тут знову Діма опинився за стилізованими гратами, та ще й на власному концерті. Неприємно.

8 червня у БК ім. Корольова рокабільна група MAD HEADS презентувала свій новий компакт-диск під назвою PSYCHOLULA, що кілька тижнів тому побачив світ на німецькій студії "Crazy Love Records". Не зважаючи на шалений успіх групи в деяких колах та на загальну правдиву думку, що команда є найцікавішою (серед решти дев'яти) з тих, які грають музику такого напрвлення на Україні, презентація трохи не закінчилася крахом. Ні, музиканти були як завжди на висоті та потішили публіку справжніми злими рок-н-ролами, світло, звук, класне сценічне шоу - все супер, але, от публіка не потішила музикантів, не зважаючи на те, що, прийшовши на концерт можна було отримати ліцензовану касету, випущену "Western Thunder", з усіма піснями з CD, квитків було продано близько тридцяти, а решту частину публіки складали журналісти та "зайці" (всього осіб 150). Певно, відіграла свою роль реклама концерту "Дні Надії", на якому фанати зможуть побачити улюблену групу, навіть безкоштовно та в центрі міста.

НЕДОТОРКАНІСТЬ У «ПІКЕЙНИХ ЖИЛЕТАХ»

Наприкінці квітня, в Одесі, відбувся захід, що проводився у межах рок-клюбної хвестивалі "Пікейние жилети". А саме, концерт Гарика Сукачьова із його капелою "Непрікасаємиє".

У рок-музиці, як і в інших парафіях, що належать до галузі прикладної естетики, можна сприймати якийсь напрям чи не сприймати, але визнати їх, напрямів, наявність мусимо. На приклад, "сукачьовські" фортелі. Хоч, як на мою особу, то хай йому грець, я взагалі космополіт. Але якщо не торкатися симпатій та антипатій, занурившись у лінивий аналіз, сидячи у залі одеського політеху, дотягуєш до такого лінивого висновку - так, не до вподоби, так, не кохаюся у подібних речах, а скоріш індиферентна, але тамте бачене моцно, професійно та серйозно.

Для самих музик. Така собі гра "не-непосправді". Бо бачилася нам вже не класна музична тканина, але конгломерат дії - вертепчик, водевіль, перфоманс, рок-толока дорозбудовчого часу, сеанси вільної боротьби із власними струментами, руська "разгуляй-душа" опісля "надцятої", взагалі спроби горлянку драти та вдавання за панібрата на відомій відстані із відомою часткою дружності. Конче, Гарик ніколи рок-н-рола не грав, він його зображав. Цього хвакта добре відомо, як і те, на приклад, що БГ рок-н-рола поховав. Корочше, Гарик був вельми та вельми. Хвацький хлоп. Можливо, навіть занадто вельми. Все нагадувало добре налагодженого та давно заведеного механізма, ніби прискорення йому було надано у вакуумі і тому гальмування є річ неможлива. Толока пройшла у такому-собі "локомотивному" драйві. І нагадувала шалений агітпотяг, а замість ялинкового гілля та червоних гасл мали місце імпровізаційного плану витребеньки, скажімо, скакання та тарзанове плигання басиста по порталах чи велетенські стрибки дебелого саксофоніста із здоровенним басовим саксом. Добре відрежесований прифанкований хаос. Ні, це справляло ніабияке враження. Принаймні, люди мали рацію щодо користування власними струментами та музичним матер'ялом.

Та ще й були взаємозамінними. Акордеоніст могли і на клавішах, саксофоніст і з перкусіно впорався. "Кадри решают всьо і незаменімих у нас нєт." Дивний симбіоз перехідного періоду, суміш жорсткого професіоналізму шоу-бізнесмена та зафундованого "Совка". Загадковість руської душі - чи не робити нічого, чи стати бездоганно-невідмовним, як фрезерувальна оборудка із ГПУ. "Нє хочєтца думать о смєрті, поверь мнє."

Ні, було вельми добре, але був присутній деякий дуалізм відчуттів - ніби тебе нагодували солодкими смаколиками із наповненням з кульок від кулько-підмиників. Принаймні, якщо не перетравитися, то й виходити буде безболісно.

Місіс Стінгер

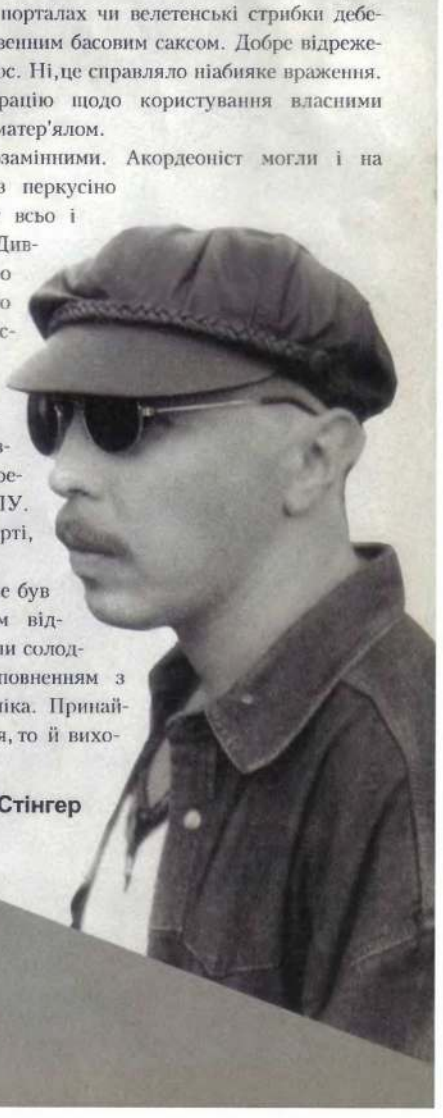

Сергій Чаришников (Друге Дихання)

КИЇВ IN ROCK

9 червня "Барви" забарвились "Бронзовими гаражами". Альтернативна музика команди зрозуміла не кожному, але на концерти ходять всі аби... подивитися на гарненьку вокалістку з чим-чим, а з нею музиканти не помилилися, до того ж і співає вона напрочуд не зле. А ніч важкого недільного вечора видалася неоромантичною. У нічному клубі "Premiere" пройшла столична забава зі столичними бандами SWIFT, НОВИЙ СВІТ та СКРЯБІН. Здавалося все "Doom to dance", себто "Ми приречені... танцювати" - і танцювали ще й як.

12 червня у КЗ "Золоті ворота" пройшов останній концерт супер-туру "Дні надії". Групи "Перрон", "Mad Heads" та "Т.О.К." в останній раз нагадували своїми виступами: "Не забудьте забрати свої приватизаційні сертифікати. Останній термін 30 червня." І на правду, не варто втрачати те, що по праву вам належить. В перерві між виступами команд Сашком Богуцьким розігрувалася лотерея по номерах приватизаційних сертифікатів, з якими глядачі прийшли на концерт. Найбільший кайф дістали переможці пенсіонери, які, під незгасаючі оплески залу, отримували призи, типу відеозбірки пісень "Motorhead" чи CD "Eurytmics". А концерт пройшов, як і очікувалося, драйвово, на" ура" з повною віддачею музикантів та відповідною реакцією численої публіки. Крім КЗ "Золоті ворота" гомоніли й "Барви" — виступали "The Hills". Склад команди за три роки існування зовсім не змінився, всією групою пережили "Тін вейв" 94 року, разом пережили й півторарічний період клінічної смерті, пов`язаний з внутрішніми та особистими проблемами. Музиканти грають традиційний глем-рок на рок-

ПЕРРОН

н-рольній основі, цілком впевнені в тому, що R&R та горілка не від`ємні частини рок-сцени (на цьому і зійшлися в одну команду), до того ж, мають найулюбленіший спільний тост на пиятках: "Rock you", а це вже про щось говорить. У "Барвах" група почала заплановану серію концертів, і почала досить вдало: коли не брати до уваги поганий баланс та нервовий "трьоп" в перервах між піснями, то можна вважати, що концерт вийшов непоганим, тим більш, що публіка їх здебільшого знала, бо складалася з близьких друзів. Але й вони отримали сюрприз від "Hillsy" трійку зовсім нових пісень, до того не чутих.

13 червня "Барви" взяла на абордаж Уманська "База торпедных катеров". Група грає вже ставший еталонним для молодих команд останнім часом, класичний рок-н-ролл, але замішаний, у цьому випадку, на бардівський пісні. На концерті у стольному місті Києві п`ятірка музикантів показала все те, що за три роки існування з концертуваннями по Черкаській області, встигла створити "База". Але, хоча група й заняла взимку цього року перше місце на обласному фестивалі рок-музики "Свято без приводу", "Барвівська" публіка їх не зрозуміла, а дехто навіть просто ігнорував концерт.

14 червня у нічному клубі "Playoffs" відбулася пресконференція з приводу початку нового проекту Олексія Ковжуна & Ко під назвою "Rave-експансія". Суть проекту полягає в тому що кожної пятниці та суботи протягом всієї ночі клуб "Playoffs", у своєму приміщенні (на пл. Перемоги, готель "Либідь"), разом з "Western Thunder" будуть представляти кращіх московских D.J.їв та зірок європейського рівня, під яких можна буде відірватися та відпочити. До того ж можна буде познайомитись з досягненнями ультрамодної танцювальної культури та долучити себе до яскравої рейв-історії, адже вона творится на наших очах. А по неділях у "Playoffsi" будуть лунати звуки рок-н-рольних команд, що виступатимуть під егідою тієї самої "рейв-експансії".

15 червня планувалося відразу три концерти. Перший — у "Барвах" групи "Муха" з Черкас було відмінено за технічних причин, решта два таки пройшли. У клубі "DAAB" відіграв хардроковий "Папа Брайтон", показавший в програмі аби не набридати публіці своїми частими виступами, ще три нові пісні. В "Cinema" клубі під час всенощного "Crazy Hop"у, що проходить кожної 2-ї та 4-ї суботи місяця відіграли "Mad Heads", а от з запланованим сюрпризом від EL Кравчука під музику Сергія Грималського не склалося. Через неприїзд Сергія до нічного клубу від виконання французькомовної пісні "Лист" довелося відмовитись і проспівати вже відому "Долю". До того ж у "Cinema" пройшов жартівливий конкурс авангардових зачісок, у якому Кравчукові довелося посидіти в жюрі та посудити.

16 червня у актовому залі КДІ виконувала свою гастрольну програму група "Браво" - "Ветер знает...". Зміна вокаліста майже повністю змінила й саунд групи. Коли з Сюткіним відчувалася радість у танцювальній музиці команди, то зараз композиції дещо смурні. Гурт виконав декілька нових пісень, старі хіти, але в новому оранжуванні, крім того на кінець прозвучали рок-н-рольні хіти всіх часів і народів, типу "Pretty woman". Публіка була у захваті і певно через те що концерт команди 15 червня відмінили через малу кількість проданих квитків, шістнадцятого народу було достатньо, аби запрудити танцюючи всі проходи залу. Котейль з непоганого звуку та ностальгії за "Браво" зумовив настрій глядачів - вони підспівували, танцювали та в екстазі скандували "Браво".

Строуберрріз

Смерть від Радості

19 червня "Барви" запропонували дві команди "No fly zone" та "Project". Нажаль на концерті побувати не вдалося, але обіцяємо, що ви зможете прочитати про ці команди в нашому наступному номері. Єдиною інформацією поки що є те, що "Project" — один з проектів чи уламків молодої групи "Pulp Fiction".

20 червня в "Барвах" виступила команда "Смерть от радости". Майже команда, тому що один з гітаристів групи незадовго до концерту потрапив в автомобільну аварію і витягувати виступ довелося лідеру групи наодинці з своєю акустичною гітарою. Нелегко йому прийшлося — віршовані прелюдії до пісень, композиції, в яких речитатив збивається на крик, адже крім текстів не було на що покласти око. Хоча на гітарі Костя грає дуже добре, відчувалася нестача решти музикантів. Маю надію, що невдовзі травмований вийде знову на сцену, тоді вже й можна буде висловити об`єктивну думку з приводу творчості групи, що збирається померти лише від радості.

21 червня в "Барвах" відіграла група "Актус". Чутки про розлад та розвал команди, які дуже засмутили шанувальників та музичну тусовку не виявились навіть на крихту правдою — "Актус" показав свою звичайну програму і отримали звичайну, відповідно, віддачу публіки.
Нічний клуб "Playoffs" представляв "Rave-експансію" з D.J. Groove та D.J. Core.

22 червня, ввечорі дня літнього сонцестояння у "Барвах" (назва клубу, за час писання та читання, встигає набриднути) вперше з новим вокалістом виступила група "Mary Ann". Клуб для команди став другим домом — саме тут вже втретє музиканти презентують своїх нових вокалістів, все нових і нових. Про цього перше враження непогане — з нього можуть бути люди і команда почала цікавіше звучати. Тим більш, що для хлопців цей концерт став випробуванням власної публіки, адже в той самий день в КІЦА виступав "Чиж & Ко", а в БК ім. Корольова "Друге Дихання", і публіка їх не підвела — повний зал і шанування — в кожного свій смак на "Mary Ann".
А в БК ім. Корольова найстарша група Києва й України "Друге Дихання" святкувала своє 30 -ти річчя. З днем народження та серйозною датою у творчості прийшли привітати не тільки прихильники, а й "молодіж". Виявилось, що Херсонщина славиться не тільки кавунчиками, але й ягідками — саме звідти молода команда хлопців під гучною назвою "Strawberry blues band", вони й почали гріти публіку та блюзовий сутчик своєю годинною програмою. Потому грали неперевершені (поки що) іменинники, довівши публіку і блюз таки до кипіння. Про виступ "Другого дихання" писати немає сенсу — їх треба тільки слухати, доречі частенько вони виступають і виступатимуть у "Cowboy"- клубі, до якого варто заходити. На кінець концерту відбулося з`єднання двох поколінь — Джем-сейшен "Strowberry" & "Друге Дихання" з піснею "Johnny be good". А публіка в ейфорії так рок-н-рольно завелась, що виникала небезпека для операторів TV померти молодими при виконанні службових обовязків — але то ненавмисно. А той хто не побував на концерті, чи проміняв його на "Чижа" може пошкодувати — майже пів життя вже втрачено.

23 червня в нічному клубі "Playoffs" група "Пірата Бенд" презентувала свій новий магнітоальбом "Солнце пиратской любви", випущений студією "Western Thunder", з концертом. Обіцяли живий звук та якісну музику. З музикою все в порядку — якість відчувалася з перших нот, але з перших нот запису, бо з живим звуком не склалося — виявилося, що клуб не має якісного обладнання для живих концертів і хлопцям довелося виступати під фонограму. Були виконані всі альбомні композиції і хлопці відпрацювали до поту, повністю імітуючи живий концерт, чесно граючи вони настільки віддавалися залу і музиці, що навіть деяким фахівцям, не те, що простим слухачам не вдалося розгледіти "фанеру". Професіонали. По закінченні відбулася невеличка роздача слонів, себто касет, друзям групи, а незабаром новий альбом "Пірата Бенду" можна буде побачити та при бажанні придбати в музичних магазинах не тільки Києва.

КОМУ ВНИЗ

Олександр Євтушенко
Фото: Олександр Іванов

ЗНАК

О горе, вся душа в огні -
Моя країна у гівні
Дитячий всесвіт умістився
В поїденій щурами скрині
І більмом стали очі сині
І впали руки.
О горе, всім єством пізнав
Як рідний край себе засрав
І засиратиме до віку
Аж доки - жах! - у дикім крику
Не захлинеться у гівні -
Таке от снилося мені.
Та годі вже - пора вставати
Як би зі мною була мати
Вона б легенько на руках
Мене б віднесла, щоб обмити від того бруду
І зігріти - до сонця ванної кімнати
Як би зі мною була мати.

Андрій Середа

ДУХУ

Часи, коли тридцятитисячний натовп здіймався на перших акордах "Суботова" - навдивовиж сильної композиції, яка є гімн і реквієм водночас - а потім вибухав оваціями після кожної наступної пісні, сьогодні начебто минули для КОМУ ВНИЗ. Минули? Вісімдесят дев'ятий, дев'яностий, дев'яносто-перший...

Цвяхом глобальних імпрез, наймасовіших акцій була сувора стильна чорно-біла п'ятірка в напівцивільному вбранні з поголеним монументальним Андрієм Середою, голос якого вкарбовував слова, сенс і глибина яких сягала інших вимірив, інших сфер. Епічний рок? Так, вони в оболонці сучасного звуку залишаються поза часом, голос Андрія ріже наскрізь часовий простір, його астральне тіло блукає козацьким степом або карпатськими схилами, заглиблюється в душі померлих, або заглядає у вікна живих, а його постать із закинутою догори головою залишається непохитною у перехресті променів.

Так, він Інший і разюче відрізняється від різнокаліберного не-іншого музичного піплу. Чим? Насамперед - духом. Музика КОМУ ВНИЗ має власний харизматичний духовний стрижень, який залишається незмінним протягом восьми років. Можливо тому КОМУ ВНИЗ поза юрбою, поза тусовкою, поза плітками. Група фантом, яка нікуди не поспішає. І якщо вони зникають надовго з поля зору, вони просто перестрибнули в інший вимір, аби повернутися знову у новій силі і з новими ідеями. Мандри і пригоди - це те, чим живе Великий КОМУ - незримий телепень безмежного всесвіту.

Тепер ви розумієте, що саме тримає їх разом ці довгі вісім років, коли усе навколо збігається-розбігається-руйнується-комбінується? Середа стверджує, що кожен з КОМУ ВНИЗ існує в своїй музичній системі, а вкупі внесок кожного дає цікавий результат.

Ми дуже егоїстичні в цьому плані і нас більше цікавить наш внутрішній стан, аніж гра на зовнішній ефект. - говорить Андрій.

Отже щось справді змінилося, якщо ми дійсно маємо наувазі імідж КОМУ ВНИЗ п'ятирічної давності. "Щось" це глобальна робота під назвою "IN CASTUS", яку слід перекладати з латини не як "кровосуміш", а як "ІНЦЕСТ". Альбом, що записувався непоспіхом протягом півтора років містить величезний спектр впливів, і увесь матеріал ділиться на декілька блоків (умовно, звичайно, О.Є.) за напрямками. Арт-рок, психоделія, хард, фолк - годі перераховувати суміш яскравих фарб, якими змальовано це полотно. Річ у іншому: усе тримається купи настільки міцно, наскільки це взагалі можливо.

Наші ранні речі містили елемент "розрухи", мали такий собі розбишацький характер. Але то-лише наша реакція на тогочасний стан речей. Нині відбулася переоцінка цінностей і змінилася музика. Гадаю в бік мейнстріму. Щодо альбому "IN CASTUS", то це, напевно, наші здобутки з 1989 по 1995 рік. Та то вже й не

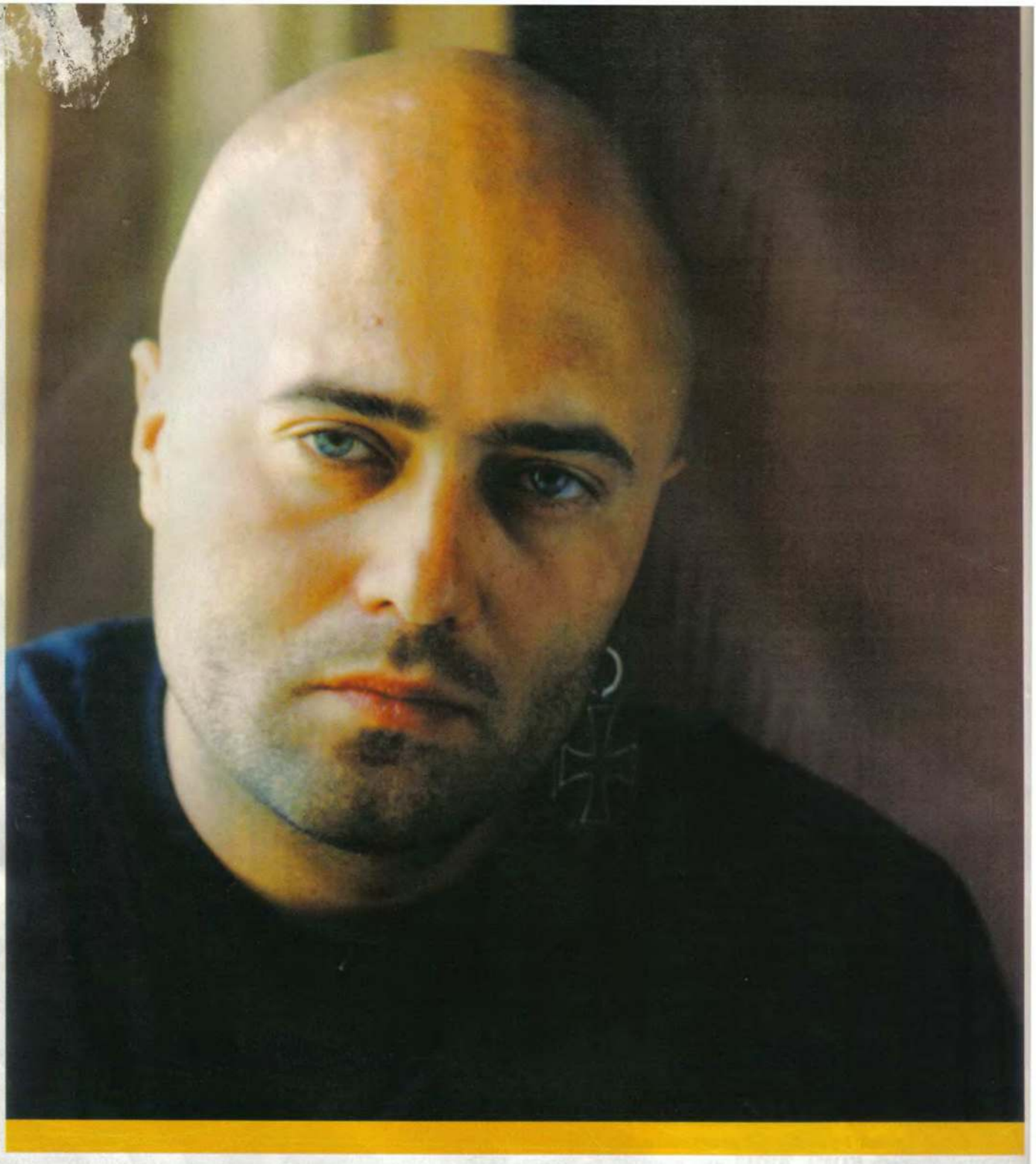

альбом, а внутрішнє дзеркало пережитого за ті роки... Відчувається, що Андрій втомився коментувати роботу, яка відображає пройдений шлях й мала б відколотися від музичного тіла КОМУ ВНИЗ на будь-яких аудіо носіях. З більшим піднесенням він говорить про новий матеріал, який, посуті, є логічним продовженням вчорашніх пошуків. Але він приречений ще і ще раз вертатися до "IN CASTUS" а тому що для більшості прихильників альбом залишається "білою плямою" в дискографії групи.

Щодо структури, альбом має виважено-компілятивний характер, де старі хіти, переписані по-новому, чередуються з дійсно новими речами. Бракує хіба що "Ельдорадо", а решта - "Суботів", "Розрита могила", "До Основ'яненка" - усі на місці. Що до нових - майже скрізь тексти Середи. Якось, коли ми зустрічались років три тому, на моє питання про те, що ж бракує музиці КОМУ ВНИЗ, Андрій відповів так: Страшенно хочеться створювати пронизливу просвітлену музику, яка б дарувала надію. Хотілося б зробити містерію, більше експериментувати, шукати нове, несподіване... І от усе про що мріялося вже акумульовано в "IN CASTUS"-і.

Одна з найбільш витончених композицій - "Срібні води". Вода тут символізує материнське начало, срібна вода - символ очищення. "Сію рай" присвячена Йоану Богослову і відновлює пошану до святих - людей великої духовної сили. "Щодня вона йде назустріч", "Подих" більш прості жанрові пісні. А от "Косар обрієм" - твір присвячений постаті гетьмана Мазепи. "Птаха на ймення Нахтігаль" - данина пам'яті і великий знак ввічливості до людей, яким випала скажена доля боротися за незалежність України. "Нахтігаль" - назва

військових сполук, що були створені з українців під німецької навали і які боролися з більшовизмом. "Попіл" - це сімбіоз творчості з поетом Володимиром Цибульком. "Привид з гаю" - маленька містерія, що раптово з'явилася під час репетиції - наче впала з неба.

Найбільший здобуток колективної творчості КОМУ ВНИЗ - так вважає Середа - це символ, або знак групи, що складається з трьох елементів. У центрі композиції так звана сколопендра або малий герб КОМУ ВНИЗ. Є тут і трипільська свастика - сварга - символ сили й руху. Третій елемент - восьми-променеве сонце, що символізує рух в бік Світла від темряви. Той знак - поєднання минулого і сьогодення і вироблявся він поступово, без напруги і тільки нещодавно оформився в закінчену композицію.

Андрій говорить і від його слів йде спокійна і сильна вібрація людини, впевненої в собі. Ясні очі, твердий погляд, мужня статура, голос - це і є першоджерело сценічного образу КОМУ ВНИЗ. Андрій дипломований актор. Але яка він людина? Хто він і звідки?

Андрій Середа: - Мої батьки народилися в Сибіру, але з протилежних сторін Омської області. Мати - з російської сторони, а батько з емігрантів передвоєнної пори, коли там заснувалося село Вереміївка Омської Області. По війні вони переїхали на Прикарпаття і він виростав там. Тож на сьогодні існує два кодла середівського роду - одне тут в Києві, а друге в Чернівцях. Стосовно інших учасників групи, то усі вони народилися в Україні, за вийнятком ритм-гітариста Слави Малюгіна, який з родини російських колонізаторів і був народжений в Казахстані. Після закінчення театрального інституту Андрій залишається в Києві. Сьогодні він з ностальгією згадує київський рок-клуб і перші виступи КОМУ ВНИЗ в одній обоймі з ЕДЕМ-ом, ВВ, Квартирою 50, Загубленим Світом. Згадує атмосферу рок-партизанщини, друзів з палаючими очима, усіх, хто допомагав звестися на ноги. І пошуки своєї - відмінної - лінії у рок-н-ролі. Спочатку то був чистої води нон-конформізм, замішаний на брутально-жорсткому саунді і дуже-дуже сильних метафоричних текстах. Даремно ті пісні вилучено з нинішнього репертуару. Однак зовсім не даремно вони не розпалися як група тоді, відчувши розчарування і безперспективність биття головою об стіну. Не сталося цього тому, що КОМУ ВНИЗ - то команда, або навіть сім'я, яка жодного разу не зрадила ідею Великого КОМУ. Хоча й музиканти помітно нервують, коли у світло юпітерів знову і знову потрапляє сяюча голова Середи і той як гуру відстрілюється за всіх. Вони, дякувати богу, залишаються разом: басист Сергій Степаненко, гітаристи Слава Макаров і Слава Малюгін, барабанник Євген Разін та директор Володимир Зброцький. Мобільний робочий стан виявляє команда зараз - під час експериментів великого рок-пропагандиста з ТЕТУ Володимира Бакуна, який знімає КОМУ ВНИЗ в павільйоні під час живої гри. Кілька нових речей КОМУ ВНИЗ зафіксують саме в такий спосіб - повністю живцем. Стосовно великих концертів - останнім був виступ на фестивалі "Молодь - Христові". Андрій підкреслює - вони були єдиною групою, яку вже втретє запрошують на цю імпрезу, спрямовану на відродження греко-католицької церкви.

Цілком можливо, що вони скоро відбудуть до Пенсильванії за запрошенням ректора університету - українця за походженням. В суто англо-мовному середовищі вони вперше звучатимуть англійською. Мандрівки мандрівками, але зараз команду цікавить інше - як найшвидше записати свіжий матеріал. Звукорежисер Ігор Нестеренко, який повністю відпрацював "IN CASTUS", знову притягується до нелегкої співпраці з досить таки ексцентричною групою і прискіпливо-неслухняним фронтменом, яких ще трішки-трішки й буде занесено до реєстру монстрів українського рок-н-ролу.

Олександр ПОНОМАРЬОВ

Це звучить не вельм правдоподібно, ал про сцену Олександ Пономарьов навіть мріяв. З третього кл су він займався нічи іншим, як боксом, і майбутнє пов`язув тільки зі спортом.

Однак зробити кар`єру на рингу не вдалося через проблеми зі здоров`ям: юний боксер несподівано став втрачати зір. Рекомендація лікарів прозвучала категорично - шкіряні рукавички треба повісити на гвіздок! У Хмельницькому, звідки родом популярний співак, було тільки три училища - педагогічне, медичне та музичне. Свій вибір Сашко зупинив на останньому...

- Сашко, ти слідкуєш за хіт-парадами, в яких з`являються твої пісні?

- Спеціально я не стежу за цим, але іноді вмикаю радіоприймач, коли їду Києвом на машині. Як я ставлюсь до хіт-парадів узагалі? Знаєш, кожен із них - це ніби окрема країна. Тобто є своє жюрі - люди, котрі ведуть таблицю популярності і визначають результати на підставі власних смаків. Подобається їм цей виконавець - матиме перше місце, не подобається - ні. Тому я ставлюсь до хіт-парадів скептично. Критерій "крутизни" полягає в іншому: коли ти вийшов на сцену, заспівав - і публіці це справді сподобалось. Ти бачиш їхню реакцію, чуєш оплески, відчуваєш енергію. А те, що по радіо... Ти ж знаєш, як це все робиться. Ну, не у всіх. Можливо, щось десь і відбувається чесно, але я поки що не зустрічав такого.

- Чи говорив ти собі щось на зразок такого - "Мене не цікавить думка публіки, головне, що я сам отримую задоволення від того, що роблю"?

- Ні. Якщо ти працюєш у популярній музиці, якщо працюєш для людей і твоєю метою є бути популярним, подобатись людям, ти повинен враховувати багато нюансів. Я не кажу опускатись до рівня блатних пісень - ні. Треба тримати свою марку і в той же час намагатись створити музику, яка буде подобатись народові. Я гадаю, навряд чи Джордж Майкл або Майкл Джексон просто отримують кайф і не замислюються над тим, щоб бути популярними. Тобто вони думають про те, аби їхня музика все-таки продавалась. І Джордж Майкл, і Майкл Джексон зацікавлені у цьому дуже. Проте тут головне не гнатись за комерцією і не опускатись на нижчий рівень, аніж ти є насправді. Це - особливо важливо.

- Випереджаючи запитання, ти торкнувся своїх музичних смаків - Джордж Майкл, Майкл Джексон... Хто ще у цьому списку?

- Це взагалі-то складне запитання. Наприклад, я не можу сказати, що Джордж Майкл мій кумир. Так, він мені подобається, але не в усьому. Так само, як і "Джеко". Я у захопленні, насамперед, від його аранжувань. Вважаю, що він (точніше Куїнсі Джонс) пішов од нас і Європи взагалі років на тридцять уперед. Тому для мене критерій в аранжуванні - речі Майкла Джексона. Хто ще? Подобається також Пітер Гебріел своїм філософським спрямуванням, знову ж таки, в аранжуваннях. Філ Коллінз теж імпонує прикольним іміджем та мелодійністю у деяких піснях. Дуже подобається Стінг, хоча у нього, як і у всіх музикантів, є періоди, коли з`являються добрі пісні і навпаки - погані.

- Чи не вважаєш парадоксом, що в побуті ти розмовляєш російською, а співаєш, в основному, українською мовою?

- Я можу розмовляти українською, але для того, щоб повністю висловлювати свої думки, мені поки що не вистачає слів (усміхається). Правда, останнім часом спостерігається прогрес - я навіть став писати тексти українською мовою. Раніше це взагалі було би мені не під силу. Фізично.

- Чому в тебе немає кліпів?

- Я не хочу таких відеокліпів, які зараз у нас робить більшість виконавців. Якщо знімати, то на професійному рівні. На жаль, я поки що не назбирав стільки грошей.

- Про яку суму йдеться?

- Я скажу так - той кліп, який я хочу, мав би коштувати 50 тисяч доларів. Це з добрими декораціями, костюмами і т.п. Принаймні, щоб ніхто не казав потім, що українські відеокліпи погані.

- Як ти сприймаєш закиди на зразок того, що перші пісні Олександра Пономарьова були цікавішими, аніж останні?

- Ти знаєш, декому подобаються мої старі пісні, декому - нові. Це нормально. Як кажуть, на колір і смак... Це добре, що комусь імпонувало те, що я робив раніше. Однак я вважаю, що ті речі, які тепер є у мене, кращі. По-перше, вони більш молодіжні, тобто танцювальні, ритмічні. А по-друге, я ж не старий чувак. Мені тільки 22 роки! Коли я виступав раніше, підходили журналісти і запитували, скільки мені років. Коли я казав, що 20 чи 21, усі дивувались. Мовляв, ми думали, що 35! Мені не хочеться, щоб так казали. Я ще встигну побути 35-літнім.

- Чи працює іще твоє радіо?

- Ну, з радіо виникли невеликі проблеми. Раніше я брав в оренду ліцензію в однієї фірми, а тепер треба вибивати власну. Звичайно, це не так просто. Тому поки що з радіостанцією справи трохи заморозились. У мене є зараз інші клопоти, оскільки я відкрив студію звукозапису. Це не комерційна студія, а просто, щоб була можливість працювати. Я собі звив маленьке гніздечко, щоб писати музику (усміхається). З каміном. Я дуже люблю сидіти коло каміна. Це така зарядка енергією! Якщо муза не прийшла, не хочеться нічого робити, ти приходиш і сідаєш біля вогню. Годину побув - можеш сміливо йти писати пісню.

- Твої твори тепер народжуватимуться виключно біля каміна?

- Не всі, звичайно. Але, якщо буде поганий настрій, чи погана нагода, мабуть так.

- Можливо, камін - це ще й рецепт від поганого настрою?

- Ні, це рецепт від енергетичного спустошення, а не... Настрій може залишитись поганим, але принаймні він не заважатиме писати музику. Власне, настрій часто заважає мені працювати.

- Чи давно сам займаєшся написанням музика?

- Ні, Життя змусило мене до цього. Я розійшовся з композитором Андрієм Шустем (це його пісня "Сірооке кохання"). Він пішов від мене... Ну, як це сталося: ми нібито не зійшлися у творчих поглядах. Він не зрозумів мене, а я його. Довелося після цього просто купити собі інструмент, сісти за нього і розпочати експерименти з аранжуваннями. Тепер я знаю все від початку і до кінця. Це корисний багаж - він не висить за спиною. Все-таки, коли ти робиш усе сам, - починаючи від написання тексту і закінчуючи зведенням, вдається уникати багатьох проблем. Насамперед тому, що ти знаєш, що це має бути і як.

- Чому в музичних магазинах немає твого альбому?

- У мене є альбом, який називається "Зранку до ночі", але я не тиражую його великим накладом. Чому? Як тобі пояснити: мені здається, що його не купуватимуть

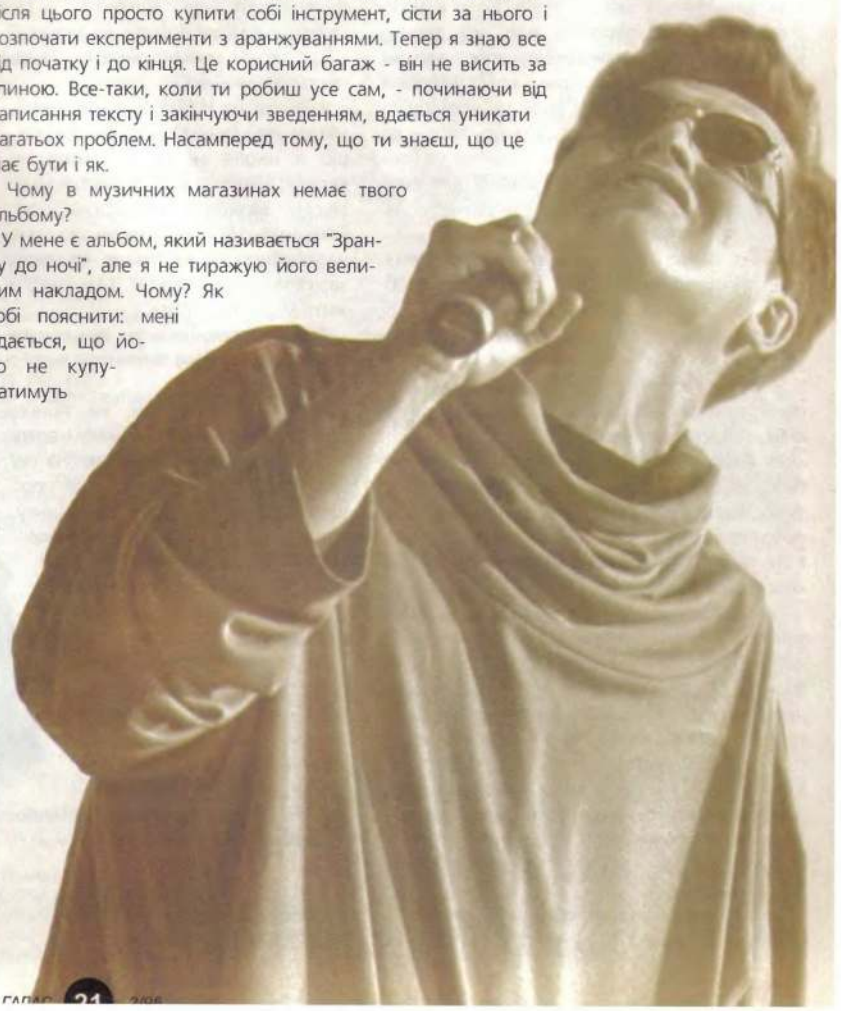

(усміхається). Я просто боюсь цього.

- Тобі не видається така ситуація парадоксом? Це все одно, що відзняти фільм, а потім спеціально покласти його на поличку...

- Так. Я боюсь, щоб у мене не вийшло, як у деяких інших виконавців, котрі випускають касети, що потім припадають пилом на вітринах магазинів. Можливо, через деякий час усе-таки я наважусь зробити масовий тираж.

- Твій стиль життя замкнений чи навпаки - ти тяжієш до товариства, великих компаній?

- Ні, великих компаній я не люблю. Це точно. Мені подобається сидіти біля каміна зі своїми друзями (це три-чотири людини), обговорювати якісь проблеми, набиратись життєвих емоцій.

- У тебе багато проблем?

- Так. Життєві проблеми - це все. Починаючи від побутових дрібниць і завершуючи більш глобальними питаннями. Не знаю. Навряд чи за кілька хвилин мені вдасться розповісти, що маю на увазі, детальніше. Зрештою, про що говорять друзі, коли збираються за пляшкою доброго вина біля каміна?

- Чи правда, що тобі належить один з хмельницьких барів?

- Ну, це не бар, а ресторанчик. Він - у центрі міста і вважається досить дорогим закладом. Як і в моїй студії, тут є шикарний камін. Я спеціально замовляв його: зверху - леви, по боках - колони. Мій ресторанчик - просто затишне місце, де можна посидіти, смачно поїсти і подивитись на вогонь.

- Це нормально, що музикант має займатися не тільки музикою, а й бізнесом?

- У нашій країні - так. Звичайно, безпосередньо я цим не займаюсь. Для цього є директор. Але я те все організував, вклав гроші. Як кажуть, для того, щоб почуватись незалежним (а мені хочеться цього досягти), треба бути незалежним фінансово. У мене є друзі, яким я можу довіряти на сто відсотків. Але все одно - найкраще нікому нічим не бути зобов`язаним. Ти працюєш у замкненому колі: звідкілясь з`являються гроші, кудись ідуть. Це нормально. Тоді ти спокійно можеш займатись творчістю. Розумієш?

- У житті часто вдаєшся до кулаків для вирішення суперечок? Чи про минуле уже встиг забути?

- Я вже давно не даю волю кулакам. Намагаюсь переконати словами. Тепер якось особливо і не хочеться битись (усміхається). Іноді, правда, бувають ситуації, коли треба вміти постояти за себе...

- У тебе з`являється час від часу бажання прийти у порожній спортзал і, згадавши дитинство, побоксувати з грушею?

-А я і ходжу туди часто. Просто у змаганнях тепер не беру участі, а спортом займаюсь постійно. Коли є можливість - вільний час, я не проти побоксувати.

- Як твоя мама сприймала захоплення музикою раніше і тепер?

- Ти знаєш, вона ніколи не заважала, позитивно ставилась до того, що я робив, і навіть допомагала. Мама, мабуть, мій найголовніший спонсор. Тільки завдяки їй я досягнув якихось вершин і т.д. Перед нею почуваюсь глибоко-глибоко зобов`язаним, пожиттєво. Зізнатись, я був нелегкий молодий чоловік (усміхається). Коли навчався у школі, маму увесь час сварили і говорили, що у неї поганий син. Вона постійно мене запитувала: "Сашко, коли ж про тебе щось добре скажуть?" Тепер нарешті настали ці часи.

- Окрім мами, хтось є поблизу Сашка Пономарьова, хто прасує перед концертом сорочки, морально підтримує за кулісами і т.д.?

- Давай, я скажу, що є, але не буду конкретизувати. Добре? (сміється). У мене є кохана дівчина...

- Шикарний "Вольво" це необхідність чи просто примха?

- Безперечно - перше. Я в постійних роз`їздах. Іноді буває, що на один день заплановано два концерти у різних "точках" (а іноді - містах). Досить часто доводиться мотатись туди-сюди, тому мені була дуже потрібна машина.

... Я не хочу бути другим чи третім.

О. Пономарьов

- У Києві ти часто виступаєш?

- Дев`яносто відсотків моїх концертів відбуваються саме в Києві. Натомість у рідному Хмельницькому виступаю дуже рідко. На жаль... Ти знаєш, нині веселі часи: всі стали співати, рвонули на сцену (сміється). Проте, думаю, це ненадовго - через рік-два неліквід відсіється і залишаться тільки найсильніші. Мені подобається, що нині в нас формується якась тусовка. Ми працюємо на одних концертах, спілкуємось один з одним не просто як суперники, а як друзі. Це нормально. Я маю з чим порівнювати, оскільки свого часу, коли мене запрошували працювати з Пугачовою, мав можливість зі середини поспостерігати московську тусовку. Я побачив багато неприємних речей. У нас такого немає, слава Богу...

- Тобі було важко відмовитись (все-таки відмовитись) од привабливих московських пропозицій?

- Я відмовився тому, що не хочу бути другим чи третім. Там настільки налагоджено машину шоу-бізнесу, що всі позиції зайнято і все контролюється. Якщо дехто не захоче, аби я туди потрапив, я буду на розігріві. Натомість не бажаю цього, оскільки знаю, що можу бути "не другим". Тому відмовився, хоча питання в принципі ще відкрито. Будь-якого моменту я можу поїхати до Москви.

- Про що ти можеш сказати - "я цього ніколи не зроблю"?

- Я ніколи не підніму руку на жінку, ніколи не... (пауза). Можна сказати, що я ніколи не вб`ю, ніколи не вкраду, хоча хто знає, а раптом (сміється)? Зарікатись не можна, чорт його знає... Що ще? Я ніколи не стану наркоманом. Хоча також не варто зарікатись (усміхається). Мало що в житті може трапитись...

- Якому відпочинкові ти віддаєш перевагу: вдома коло телевізора чи десь на природі?

- Влітку я відпочиваю на природі. Сідаємо з друзями в машину і вперед - на кілька ночей з палаткою. На уху, шашлики і т.д. А зимою - це проблема. Єдиний варіант відпочинку, коли холодно, - сісти біля комп`ютера і бавитись у якісь ігри. Це якщо є вільна хвилина, звичайно.

- З своєю натурою ти емоційна людина?

- Так, я досить-таки емоційний. Мене дуже легко вивести з себе. Іноді я намагаюсь стримуватись, але не завжди виходить. Ну, я Лев за гороскопом взагалі-то. Чокнутий чувак. Як каже мама - в мене шило в задниці (сміється).

Розмову вів Богдан Бондаренко.

ЖАННА

Інтерв'ю Ірини Лукомської

І УВЕСЬ ЦЕЙ ДЖАZZ

– Жанно, ти явно тяжієш до джазово-блюзових композицій. Що було спочатку: пристрасть до цього напрямку чи голос?

- Ну, голос був завжди, тільки він не був на поверхні. Я співаю, скільки себе пам'ятаю. Я виросла в родині батьків-музикантів... Починала, як піаністка думаю, про це вже всі чули - закінчила консерваторію. Але свого часу захопилася закордонною музикою; до неможливості покохала Донну Саммер - вона стала для мене ідеалом. А потім з'явилися "Бонні М", "Абба", і то було взагалі щось неймовірне...

– І як поставилися твої батьки до твого бажання співати?

- "Не лізь туди, дитино, бо так ти ніколи не будеш багатою, не матимеш роботи. А от піаністкою - гарантовано працюватимеш викладачем десь у музичному училищі". Приблизно так. Бо тато мій сам хормейстер, але в молодості захоплювався співом - він співав джаз - він казав: "Дитино, ліпше не пхайся туди, бо грошей точно не матимеш".

– Батьки мали рацію?

- Ти знаєш, батьки завжди мають рацію. Ну, але то таке діло: у тата спів був захопленням, це було його хобі, а у мене - це моя професія. Колись це справді було хобі, бо професія була - фортепіано. А тепер вони помінялися місцями.

Це зараз і професія, і хобі: коли гроші платять - це професія, коли не платять - це хобі. Зараз всі люблять запрошувати на шару.

– Жанна Боднарук як піаністка – вона не сталася?

- Якби спів не переміг - вона б сталася. Я займаюся фортепіано з п'яти років - виключно фортепіано... Батьки собі і уявити не могли, що я не стану піаністкою. І коли я поїхала в Запоріжжя на другу "Червону руту" вони уявлення не мали що я співатиму і як. Вони махнули рукою і сказали: Їдь. Як буде - так буде. Програєш - будеш собі мати спокій, і ми матимемо спокій. Виграєш - значить така доля". Я виграла. Вони зрозуміли, що мене не переконаєш, і зараз з цікавістю спостерігають за тим, що я роблю.

– Якщо ти вважаєш, що піаністка в тобі ще живе, чому не працюєш, як піаністка?

- По-перше, я думаю, що піаністка в мені житиме доти, доки житиму я. Це те, з чого я починала і чим повинна жити. Бо кожен музикант повинен володіти будь-яким інструментом, і фортепіано, на мою думку, основний інструмент. У нас є задумки, щоб я виконувала речі на сцені просто під рояль. Не хочеться самій про себе забувати - що я все-таки піаністка.

– Ти сказала, що батьки бачили тебе викладачкою. Чому ти не стала нею?

- Не захотіла.

– Це не є твоя натура?

- По-перше, якби я не була співачкою, а далі займалася б фортепіано, то, певно, не викладала б, а грала б у камерному ансамблі чи була б концертмейстером. Бо бути викладачем - це треба вміти й мати бажання. Вчити дітей дано не всім, треба мати покликання.

– Ти його не маєш?

- Взагалі, я мала досвід такої роботи - працювала в музичній школі. Це справді жахлива тяжка праця... Що там говорити - коли б я не співала, а пішла б викладати, це була б зрада моїм власним бажанням, насиллям над собою.

– А ти хочеш співати ?

- А я вже співаю, давно співаю і буду співати.

– Жанно, ти справляш враження жінки, яка дуже міцно стоїть на ногах. Це так?

- Ну, каблуки одинадцять сантиметрів допомагають...

– Що може вибити тебе з рівноваги?

- З рівноваги мене дуже часто вибивають так звані життєві дрібниці - безперервне хамство, тупість, наглість. Тупість людська - це я кажу без образ, а в тому плані, що люди наші отуплені раніше, і вони все "їдять", все "поїдають" без розбору.

– Як ти з усім цим борешся – якщо не назовні, то принаймні для збереження внутрішньої рівноваги?

- Ти знаєш, це змушує загартовувати характер. Деколи намагаюся абстрагуватися і не звертати увагу, інакше дах може з'їхати.

– Жанно, які риси в чоловіках ти цінуєш найбільше?

- Щоб чоловік відповідав своєму призначенню... Толю, не заважай, будь ласка... Щоб коли говорять, що це мужчина, щоб то не було якесь подобіє в чоловічій оболонці - тряпка, жінка. Він повинен бути опорою, мати всі позитивні чоловічі якості.

- Дивись, таки спитала... Ну, по-перше, порядність, чесність, повага до жінок, до самих себе, до роботи, яку робить він і яку робить жінка...

- Ну, я дивлюся, що, не зважаючи на те, що ти міцно стоїш на ногах, у феміністки ти не рвешся.

- Ти знаєш, раніше був такий період, коли я працювала сама - сама директор, менеджер і співачка. Я просто змучилася. Для жінки це дуже тяжко. І я, знайшовши Анатолія, просто здалася, бо зрозуміла, що нарешті з'явилася людина, котра може мені допомагати.

– А чим ти допомагаєш йому?

- Стираю, варю... Ну, звичайно, що це жарти, але без цього не обходиться. Ми робимо одну спільну роботу - у цьому є допомога одне одному.

– Яка риса тобі подобається в Жанні Боднарук?

- Е-е... В ній, в Жанні... Мені подобається така вперта цілеспрямованість, яка підштовхує йти, йти, йти, аж поки вона не досягне того, чого вона хоче. Хоча стелі нема - нема конкретної верхньої планки, однак є планка, нижче якої опускатися не маю права. Кожен наступний крок має бути вищим й вищим.

– Ця риса вроджена чи набута?

- Напевне, що вроджена. З дитинства я завжди добивалася того, чого хотіла, хоч спочатку, певно, це було підсвідомо.

– Яка була перша мета, яку ти собі поставила на твоїй пам'яті?

- Ну, певно, це те, що я через усі перешкоди почала співати. Захотіла я цього, скажу тобі, років у 12-13. Ось вже буде десять років, як я співаю на сцені. Бо почала співати в Чернігові в естрадно симфонічному оркестрі. Була солісткою й починала з джазу. Потім була маленька пауза, пов'язана зі вступом до консерваторії. Потім я перевелася в Київ, і тоді, на наше щастя, з'явився фестиваль "Червона рута". На моє - так само, бо й зараз у мене певні стосунки з ними. Але на той час це був вирішальний момент. Ну, а до того моменту був мій крок...

– Яка, на твою думку, найважливіша подія в твоєму житті?

- А я не думаю, що одна. Певно, найголовніше те, що мене батьки народили. Звичайно, мене, як і всіх дітей, змушували вчитися, однак я страшно вдячна своїй мамі (вона вчила мене грати на фортепіано), що вона часом справді змушувала мене. Потім ще один крок - я почала співати... Бач, все пов'язано з музикою... І, напевно, ще одна подія, остання - що я зустріла Анатолія. І ще знов пов'язано з музикою, як би там не було, бо ми разом робимо одну спільну справу.

– Чи є в тебе якісь речі, не пов'язані з музикою?

- Все пов'язано з музикою. Ну, я не знаю (тривала пауза)... За що б не братися - все пов'язано з музикою.

– А що ти робиш окрім того, що співаєш, пишешся на студії, готуєшся до концертів?..

- Толю, що я роблю?

А. К. Все, що робить нормальна жінка...

- Звичайно. Я, часно кажучи, люблю колупатися на кухні.

– Що саме ти любиш готувати?

- Те, що всі готують, і вигадувати щось абсолютно нове.

– Який твій останній винахід?

- Знаєш, я відкрила для себе шампіньони. Кришу багато-багато цибулі на сковорідку з олією, солю, перчу, кидаю спеції, сирі шампіньони, додаю сметани... За 15 хвилин маєш готову страву. Я ще не бачила такої швидкої страви.

- Незважаючи на те, що ти любиш колупатися на кухні, одним з вирішальних моментів у страві для тебе є те, щоб було швидко... Вирішальний момент для мене - щоб це було смачно. Це може готуватися навіть дві години, але має бути смачно. У мене є критерій - моя мама, яка привчила мене саме до цього.

– А що ти робиш окрім того, що займаєшся музикою і готуєш їсти?

- Дуже люблю займатися дизайном - ну, в плані того, що щось собі шию, вигадую щось. У мене мрія - обставити хату хоча б приблизно так, як мені хочеться.

- Які маленькі капризи доводиться терпіти людині, яка поруч з тобою?

- Ну таких капризів напевно безліч - якщо маленьких.

– А якщо великих?

- Ну, я, чесне слово, напевно не дуже капризна...

– А в характері?

- Толю, скажи - ну, які у мене капризи?

А. К. Капризи? У неї немає капризів.

- ХА-ха! Виявляється, що в характері у мене немає капризів! Ну, як нема? Звичайно, кожна людина має свій характер, і немає на світі ідеальних людей - вони є тільки в книжках і у фільмах. А так... У мене є якісь свої бажання - вони, можливо, не завжди співпадають з бажаннями Анатолія, і так виходить, що це для нього виглядає моїм капризом.

– Як ти думаєш, чим ти його найбільше дістаєш?

- Чим?.. Розходженням в думках з приводу дрібниць. Дріб'язкових дрібниць.

– Чи є така річ, яку б ти хотіла собі дозволити, але в якій собі відмовляєш?

- Сцена змушує тримати форму. Доводиться обмежувати себе в солодощах, які я дуже люблю. Але якщо я захотіла шматок торту - я його з'їм. А чому я не можу цього зробити? Я від нього на два кілограми не поправлюся. То є такі люди, які навіть цукерку бояться з'їсти, але для мене питання не стоїть так категорично. Хоча це буває не дуже часто... Звичайно, у мене є бажання й іншого плану - скажімо, я б хотіла об'їздити весь світ. Просто побачити.

– І де б найперше ти хотіла побувати?

- Уже втретє - в Парижі. Я закохана в це місто. Ті, хто там був, думаю, мене зрозуміють.

– Останнє запитання буде ближче до пісень. Що в текстах для тебе є найважливішим?

- Від початку так повелося, що найголовнішою для мене була змістовність і серйозність. Я не допускаю банальних текстів, примітивних. Мені щастило, я потрапляла на прекрасних авторів - це і Володя Цибулько, і Коля Бровченко. Сталося так, що і Анатолій написав один текст - до пісні "Чарівний сон". І сталося, що текст до останньої нашої пісні написала я сама. Вперше. Тут мене щось прорвало, бо досі я ніколи раніше нічого про себе не співала. Не скажу, що цей текст є конкретно про мене, але, можливо, про якусь із рис мого характеру. Може, якраз, про оту впертість і цілеспрямованість. На жаль, ця пісня ще не записана, бо ми завжди писалися в ДЗЗ, а оскільки на Хрещатику, 26 сталася пожежа і згоріли всі ефірні студії, то нині всі трансляції ведуться з ДЗЗ. І виходить, що ми тимчасово паралізовані.

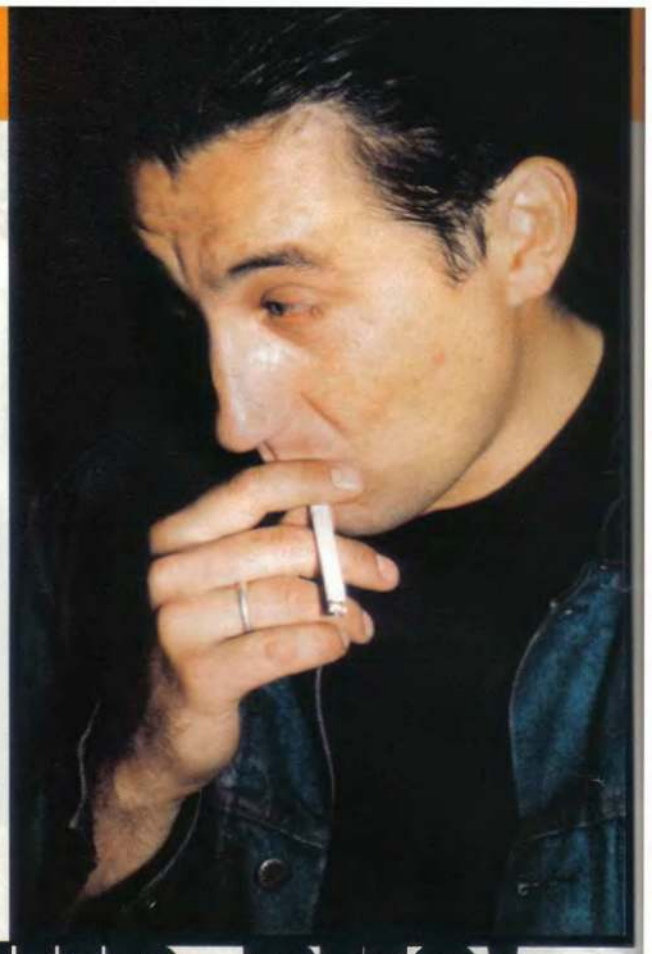

ДОБРИЙ ВЕЧІР, ВІЮ!

Гуру язичницького рокенролу сидить на гнилому болоті біля вогнища. Навколо русалки, відьми, вурдалаки. Гуру грає на гітарі, а нечість п'яними голосами підвиває: Серед темної-темної ночі темна-темна змія повзе... Дмитро Добрий Вечір щороку оновлює склад легендарного Вія, і перетворюється на пам'ятник самому собі, особливо коли у 126-те співає "Коршака", або "Очі Відьми". А радість зустрічи з ним, з Гуру, неймовірна. Боце він вивалився з виміру потойбічного у наш тривіально-буденний. А це означає одне: місія Вія триває.

- Звідки в твоїх текстах (та й у музиці) язичництво?
- Усі ми в душі язичники - хтось більшою мірою, хтось меншою. Я просто такий, більш явний.
- Ти хрещений?
- Та ні.
- Принципово?
- Теж ні. Я от доньку думаю похрестити. Всі хрестять - і я думаю.
- Але це не є для тебе принцип?
- Абсолютно. Я взагалі не надаю значення таким от атрибутам. Для мене все одно: що хрест, що п'ятикутна зірка, що коло. До речі, все це символи з чорної магії.
- Ти цікавишся магією?
- Так.
- У який спосіб?
- Як дилетант.
- Вичитуєш, застосовуєш?
- Ну, можливо... Я тобі скажу, що її, магії, на побутовому рівні - скільки завгодно.
- Ти з білою чи з чорною магією маєш справи?
- Ні, не з чорною - тільки з білою. Ти ж знаєш, у мене й тексти всі такі добрі, всі - про любов.
- До речі, про тексти. Жоден з них у тебе не стосується теперішніх часів, сучасності, урбаністичного суспільства...
Вони справді не про сучасність, а про вічне. От любов: вона була, є й буде. Вона вічна. Я співаю про те, що мене цікавить, а мене цікавлять вічні теми.
- Чи можна чекати, що колись тебе зацікавить сьогодення?
- Ну, власне, я цікавлюся політикою - наприклад, стежу за подіями в Чечні і таке інше, - але співати про це мені не хочеться - бо це буде, як кажуть, "на злобу дня". А співати "на злобу дня" мені не хочеться. Тому що сьогодні це "на злобу", а завтра - ні. А я хочу, щоб мої пісні жили вічно.
- Як гадаєш, як виглядатимуть твої пісні років через 50?
- Я над цим не думав... Ну як - нормально виглядатимуть. Живуть же народні пісні, і 200, і 300 років. Я теж хочу, щоб мої пісні були, як народні.
- Люди, котрі знайомі з перебігом подій у гуртові "Вій", знають, що тексти, музику пишеш ти; що скдад гурту від дня його утворення мінявся безліч разів - незмінним лишався тільки Дмитро Добрий - Вечір. Чи можеш ти сказати: "Вій" - це я"?
- Я справді пишу музику і тексти, і добираю собі музикантів, які зможуть разом зі мною втілити ці речі, ідеї.
- Чи не здається тобі, що ти певною мірою використовуєш людей?
- Я використовую музикантів, точніше - їхні можливості. Співаков збирає віртуозів і виступає з ними. Він використовує їх чи ні? От те ж роблю і я - намагаюся. Складно знайти людей, які б так само розуміли б тему, як і ти. Нових потрібно вводити в старий репертуар. До того ж у мене музика концептуальна, і її треба розуміти. Зараз у мене шість чоловік. Чотирьох я мінятиму.
- Діма, що в житті тебе найбільше дістає?
- Те, що треба заробляти гроші. Це страшно заважає працювати. Ну, що ще? Часу дуже мало. На музику. У добі 24 години, а час треба витрачати на те, щоб їсти, спати... Ну, на репетиції мене можуть дістати; я терплю, терплю, а потім і стільця запущу в голову.
- Скільки часу - при нинішніх 24-х годинах на добу - ти витрачаєш на музику?
- Ну, от сьогодні на 14-у годину у мене репетиція. Потім ми їдемо на Майдан.
- Що ви граєте на Майдані Незалежності?
- Джаз, народні пісні; але не граємо ніякого блатняку, ніякої естради - ні російської, ні української. Граємо те, що подобається, але ще й гроші за це отримуємо.
- Твоя музика некомерційна. Чи не спадало на думку поміняти стиль?
- Була думка (і зараз є) - грати ту ж музику, але трохи іншими засобами, змінити деякі інструменти. От я саксофоніста взяв, клавішника. Волинку у Львові пропонують купити. Клавішами додам трохи електроніки - але не прямолінійної. Взагалі, я хотів би грати з великим оркестром - з дудками, гобоями, струнними... Але це неможливо, і я хочу компенсувати це можливостями клавішей.
- Якщо на тебе нападає поганий настрій - як ти з ним справляєшся?
- У мене не буває поганого настрою. Я серйозно кажу. Я не тільки можу недопустити поганого настрою, а й зробити так, щоб у мене, наприклад, зуб не болів... Не знаю, як це воно у мене виходить.
- Чи потрібен тобі допінг для творчості?
- Ну, допінг, - це поняття широке. Скажімо, щоб я міг нормально займатитися музикою, мені треба, щоб у мене у сім'ї все було гаразд, щоб моя донька мала що їсти. Це - головне. А так... Ну, хіба що 50 грамів перед концертом... ну, 100.
- Гаразд, облишимо цю тему. Як ти ставишся до твердження, що всі рокери (маю на увазі музиканти) - наркомани, алкоголіки, нероби?...
- Бредятина якась. Та ні. Фігня. Ну, ти ж сама знаєш.
- Як ставиться до твоїх занять музикою дружина?
- Та вже ніяк. Раніше вона ходила зі мною на всі концерти, їздила, цікавилась. Зараз чи то звикла, чи то набридло. Все таки вже десять років живемо разом.
- Ким буде твоя донька?
- Не знаю, але б я не хотів, щоб вона була музикантом. Я хочу, щоб у неї було нормальне життя; щоб вона вийшла заміж...
- А музиканти - ненормально живуть?
- Нормальні музиканти живуть ненормально. А ті, що працюють, наприклад, в ресторанах - це не зовсім музиканти...
- Тобто для тебе ідеальним влаштуванням світу було б таке коли б можна було грати свою музику і заробляти цим гроші.
- Так. Але цього не буде ніколи. Ні для мене, ні взагалі - ніколи.
- Якби ти не став музикантом - ким би ти був?
- У дитинстві я мріяв стати льотчиком. Не космонавтом, а саме льотчиком. Навіть документи до льотного училища подавав, але не пройшов медкомісію.
- Дивлячись на тебе, складне сказати, що в тебе є негаразди зі здоров'ям.
- З серцем якісь проблеми були.
Ну, а ще... Можливо, художником. Я гарно малював. Навіть художню школу закінчив. Є навіть картини олією. Раніше без малювання я не міг уявити собі життя. Знаєш, скільки папок моїх малюнків у мене вдома?
- Що останнє ти намалював?
- Ой, це було вже дуже давно... Я покинув малювати, бо тепер мені це не цікаво.
- Коли б у тебе раптом з'явився мільйон баксів - що б ти зробив?
- Купив би десять гітар. І сто пар черевиків дружині - до кінця життя, щоб не діставала... Не знаю, напевне, купив би собі студію - все, що потрібно для нормальної роботи. Бо музика - це у мене на першому місці.
- А що на другому?
- Ну, любов теж на першому. Бо якщо я когось не люблю, то в мене і музика не виходить. А якщо музика не виходить, то і душевний стан поганий. Намагаюся, щоб це було якось у купі. Розумієш, мене цікавлять книжки - я читаю все, хіба що літературу з фізики чи математики не читаю: детективи, філософію, фантастику... Але все це пов'язано у мене з тим, що я роблю. Розумієш?
- Приблизно. Ну, ти маєш на увазі з музикою.
- Тоді треба було би сказати, що для мене таке музика. Це - мій душевний стан, вона - всередині у мене. Не знаю, що б я робив, коли б її не було. Колись уже думав, що якби мені відрубали руки, або коли б втратив слух - то, мабуть, повісився б. Хоч цього не можна робити, ніколи, але у мене б не було виходу. До речі, я й зараз думаю. Мені вже 34 роки. Ну, ще років п'ять, ну - шість. А потім? Не солідно в 40 років стрибати по сцені...
- Банальне запитання: яка головна подія твого життя?
- Я думав над цим і не міг ніяк зупинитися на чомусь. Хоча - певно, та, коли мені батько подарував магнітофон. Тоді я вперше почув джаз, справжній рок-н-рол. До того в школі на уроках я малював літаки, фігню всяку, то після того почав малювати музикантів. А потім мама подарувала програвач...
- Батьки не шкодують?
- Батько уже ні, бо він помер, а мама - вона вважає, що моє життя і так уже пропаще.

Інтерв'ю Ірини Лукомської

НОВИНИ LP CD

Новий простір «Хіти-96»

МО «Новий простір»

Збірка "Новий Простір-Гіти-96" представляє собою своєрідний звіт продюсерської агенції "Новий простір" про проведену за кінець 1995 - початок 1996 року роботу. Претензійна назва не відбиває реального стану речей з точки зору українського шоу-бізнесу, але загальна якість музичного матеріалу примушує слухача разом із авторами компіляції видавати бажане за дійсне. В кінці кінців, не обов'язко-

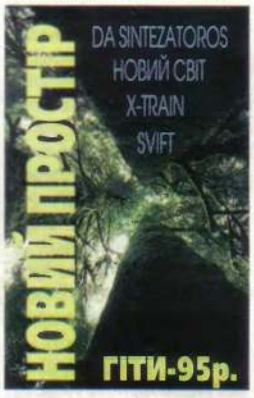

во ж пісня має набити всім оскому, щоб вважатись хітом?

Колись відомий не тільки в Києві Сергій Попович, прослухавши пісні, що тепер ввійшли до збірки, сказав, що найцікавіші явища в сучасній поп-музиці Києва відбуваються на "Новому Просторі". З цим можна посперечатися, але очевидним є те, що після виходу цієї збірки нео-романтичний напрям молодіжної поп-музики європейського спрямування остаточно отримав право на життя і свій (поки що невеликий, але урбанізований) куточок на хуторі українського шоу бізнесу.

Персонально:

"Новий світ" все-таки не тільки робить нетрадиційне шоу, цю групу, виявляється, можна ще і слухати. Якщо хлопці не кинуть цим займатися в найближчі кілька років, то з них ще будуть люди. "Свіфт" скоро слід буде перейменувати на "Фенікс". Помираючи з кожною зміною стилю і манери - він так само впізнаваний і не від "свіфту" цього.

"X-Train" - один із проектів Олексія Гаврилова, по якому можна відстежувати, як пошлий змістом і музикою закордонний євро-біт адаптується до ніжної, романтичної української душі.

"Да Синтезаторос!" є, напевно, найбезумнішою із груп, що гасають нескінченно розгалуженим потоком рейву-техно і т.п. Забудьте про попсових героїв, що видають себе за лідерів рейву в Україні. Послухайте дві пісні "Да Синтезаторос!" - і питайте максі-сингл, що ось-ось вийде на музичний простір!

ВВ «Антологія ВВ» том 1,2

МР "Гарба" 1996 р.

Нарешті дочекалися...

"Гарба" близько півроку опанувала випуск "Антології" і таки зробила. Про цей термін, зізнаюсь відверто, забув відразу, увімкнувши магнітофон.

Звукорежисер, який робив цей маркетинг цього проєкту, зробив неможливе - записи різних альбомів і концертів звучать рівно, немов це все й було зіграно одним диханням.

Два слова по кожному з томів.

1. Як зрозуміло з вкладки, з неабиякими малюнками, перед нами доісторичне ВВ. Тут багато архівних речей, які годі шукати де іще.

2. В той час Другий, це вже - класика (Мармур по граніту). А класика вона і в Африці - класика. Як на мене

досить цікавий експеримент з поемою. Можливо "Гарба" видасть колись касети, з романом на вкладинці.

Новий світ «Дивиться на зорі» maxisingle

РПА "Новий простір"

Мода на максісінгли докотилась й до нас. Новий світ дивиться на зорі. Що вони там бачать - невідомо, а

що вони чують можна дізнатись придбавши цю касету. Романтизований техно-поп, перенасичений різнобарвними звуками і саунд-діками. Депешмодний вплив, петшопбойз шоу та єрейшеські попсації, змікшоване це все створює враження ілюзорної радості від життя в сучасній Україні та неправдивий смуток від нежиття поза Україною. Хоча про туризм та імміграцію там не йдеться, але що не побачиш там на зорях. Чекаємо на повноцінний альбом.

П. і Л. Куліш

Олександр Нікіфоров «Тільки гітара»

МР «Гарба» 1996 р.

Приємно взяти до рук касету записів акустичної гітари, здається електронні "самограйки" вже набили оскому. Ще більш приємніше чути високопрофесійну гру, але якби рівень майстерності звукорежисера відповідав виконанню було б ще краще. Дивує також позиція автора, що з оригіналів вліпити surrруг (Гімна Совітського Союзу) поруч з Бахом, народними мелодіями. Що це? Несмак чи ностальгія за совком? Якби не цей ляп, то добір речей можна вважати дуже вдалим. Вкотре, хочу наголосити на дизайні видавництва "Сувій" - просто і стильово. Запис, як завжди у "Гарба", пристойний.

Василь Вітер.

Тільки гітара

Ніна Матвієнко «Ой роду наш красний»

МО "Гарба" 1996 р.

Писати про метрів, які своєю творчістю ввійшли до національного скарбу духу, дуже складно: можна черговий раз нагнати понту, що це - класика, а виконання саме класичне з усіх класичних, а можна спробувати попридиратися чи постьобатися що теж не є вельми кльово. І отак між молотом і ковадлом маєш писати.

З першого погляду на вкладинку зрозуміло, що це рання творчість співачки. Добір

пісень дуже цікавий: до альбому ввійшли як загальновідомі народні пісні так і літературного походження і, що саме цікаве, рідкісні (наприклад, Пісня від Мами, Петрівка). Взагалі цей магнітоальбом став своєрідним поєднанням фольклорних та музичних ідей.

На завершення додам, що ця касета побачила світ при сприянні інтернаціонального об'єднання музичних діячів "Оберіг".

Молотов 20 «Molotov zwanzig»

РПА «Новий Простір»

Feiпий техно-індустрійово-рейвовий проект молодої «київської» команден МОЛОТОВ 20 нарешті дійшов до моїх критикових die вухен. Групен кльово арбайтен музік!

Своєю назвою групен одночасно нагадує нам про вічний совіцько-германський фройндшафт часів пакту Молотова-Ріббентропа та фразу JD Кузі (П. і Л.К.: чи - DJ Кузя, плутаюсь в абревіятурах) з одної із пісень БГ (П. і Л.К.: БРАТІВ ГАДЮКІНИХ - не плутати з Гребєньщіковим) «Кілько їх? - Цванцищь». З історії СССР особливим допитливцям відомо, що Молотов - це псевдо пана Скрябіна., а Скрябінців презентувати не треба. Отож їх новий паралельний проект не є попсовим і зародився він у місті герої - Бурліні, де вирує і бурлинить бункерно-клюбний рейво-індустро-техно-трансно-екстезійний (та ще з добрий десяток термінів того музняку від якого вилазять очі очманілих піплів) музичний Leben (П. і Л.К.: лайф - па рускі). До Бурліну хлопаків затягла філателія (П. і Л.К.: любов до німецьких марок) та гешефт Пабєдой (П. і Л.К.: Родіну уже продалі до них) - автомобіль такий. Просочившись враженнями вони емігрували до Київа, суттєво збільшив галицьку діяспору. Новиє кієвлянє одразу засіли на студії НОВИЙ ПРОСТІР. За пару місяців плідного копіювання світових зразків (П. і Л.К.: Кюр, Начінайлс, Туанлімітед, Проді-джей) та домішавши скрябінскої аури юнген видали до гори цілий шар музичного вугілля. Зі слів стаханівця-забойника і водночас групенфюрера я зрозумів, що все зергут, я-я, яволь, капут.

Підсумок:

Слухайте і повінуйтесь, танцюйте і не хвилюйтесь!
Я не бачу ваші руки!
Хенде хох!

Понт і Лімон фон Куліш.

Da Sintezatoros! «More Realistic»

РПА «Новий Простір»

Київська студія НОВИЙ ПРОСТІР поставила на конвеєр видання максисинглів. за пару тижнів після виходу максика НОВОГО СВІТУ вийшов максик DA SINTEZATOROS!, представника українського мореалізму та одної із дуже перспективних пошукових команд семплеро-синтезової музики.

Впевнено можна сказати що DA SINTEZATOROS! слухали майже всі громадяни України хто хоч

раз УТ2, адже заставка УТ2 зроблена на музику групи. Можливо це й був найперший їх клип.
«Троїсті» музики - Карім ібн Сашко аль Денис налабали такої танцювально-експерементової музики, що київські «конкуренти» курят на балконі, пілят і красят. Що вже казати про альбом, який готується на НП, в очікуванні якого притих рейво-хаусно-трансо-денсний фанівський кагал.
Дайош Синтезатори!

DA PONTOS I LIMONOS!
Куліш.

Александр Гилев «Тайный любовник Луны» НАК 1995

Дуже непоганий взірець старого "совкового" рок-клубного "хардєца". Приємне поп-рокове звучання. Якісний традиційний гітарний саунд. Запопадливо-невиразний вокал, але з душею. Олександр Гільов залюбки міг стати, а може й давно стоїть в одному стильовому потоці із В.Кузьміним, О.Куліком та іншими апологетами "совєтського" русько-українського року. І як наслідок - притаманні цій хвилі "кондовость", ортодоксальність саунду на протязі всього сценічного життя, мужня суворість справжнього рокера розквітчена де-інде чоловічою лірикою "романсів". Рок-н-рол живий! Слухати можна.

Ані Лорак «Хочу літати» НАК

Фонографічний дебют нашої маленької Уїтні Х'юстон - Чарівної Ані Лорак схожий на заплутану детективну історію. Компакт-диск ХОЧУ ЛІТАТИ (в оригіналі I WANT TO FLY) спочатку з'явився у... Великобританії. І мав пристойний наклад та непогану дистриб'юцію. Не зважаючи на це, диск в Україні так і не з'явився. Натомість у продажу з'явилася аудіокасета ХОЧУ ЛЕТАТЬ, видана фірмою НАК. Оскільки так чи інакше майже усі пісні прокручувалися на Радіо і перемагали в усіх можливих-неможливих Радіо-конкурсах можна сміливо стверджувати, що це - збірка хітів, яка нарешті потрапила до рук фанів Ані Лорак. Альбом відкриває експресивна "Ти говорив", де виражено віковічне протистояння жінки й чоловіка, причому жіноча агресія - крутіша... До речі: натяки на "зоряність" розсипані в збірці як перлини на сонці. Чого варті MTV, ДЖОСС, ХОЧУ ЛІТАТИ. Програмна річ якраз і програмує, (вибачте за тавтологію) альбом на усіх і є тією "стінкою", від якої варто танцювати й далі. Єдине, що викликає деякі сумніви - це занадто дорослий репертуар для не надто дорослої АНІ. Але цей ідеологічний дисонанс перекриває її справді гнучкий і сильний вокал. Над альбомом плідно попрацювали музиканти-аранжувальники Сергій Круценко і Роман Суржа, а з'явився він на світ Божий стараннями продюсера Ані Юрія Фальоси. Вітаємо!

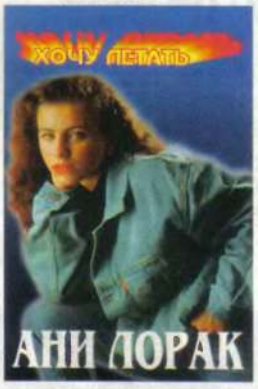

ІКА «ІКА»

Група ІКА - ровесниця нашої незалежності, більше того, ця історична подія інспірувала появу на Світ Божий формації, яку знаємо як ІКА, себто - Іня, Ксенія, Андрій. Ядро команди - українці, що народилися в Америці. Як і багато студентів, вони музикували, розважаючи себе і інших. Коли Україна проголосила незалежність вони вийшли на люди і співали для американців - "аби вони знали, хто ми є" - говорить Іня Бонакорса. Вони вже мали на той час свій, оригінальний репертуар, багато виступали. Стиль ІКА - м'яка, романтична і ніжна музика із сильними виливами українського фольклору і романсу. Це ті ліки, що лікують душу. Дебютний компакт-диск ІКА містить цілий оберемок чудових пісень на вірші класиків (Іван Франко, Ліна Костенко, Василь Симоненко, Микола Вороний) а також - на власні тексти. Власне ІКА - це Ксенія Кузик, Іня Бонакорса, Андрій Вовк та Андрій Стасів. На обгортці альбому є присвята усім дітям, які стали невинними жертвами Чорнобильської катастрофи. І то не випадково, адже музиканти працюють у Фонді допомоги дітям Чорнобиля і кошти, отримані від продажу CD і касет, спрямовані на Фонд. Нині є надія, що

новий матеріал ІКА записуватиме в Україні з нашими музикантами і ми зможемо почути їх живцем, або придбати їхні альбоми.

Дарка і Славко «Повір» Besharp Rec. 1995 Halatyn Can Music 1995

Спокійний, мелодійний альбом. Поєднання української фонетики із американською мелодикою. Це відразу впадає в око, вірніш в вухо, як рецепт із традиційної китайської кухні. Поєднання нез'єднанного. Блюзова основа майже 90 відсотків композиція, україномовні госпелс, елементи соулу. Симбіоз двох культурних традицій, коли вже музика як така,зводиться до символу, до етнічного архетипу. Можливо, ці селекційні спроби будуть здаватися не дуже вдалими. Якщо заглянути правді в вічі, так воно й є. Нічого такого, архівного. Але слухати це приємно. І зроблена музика професійно; хоч й українці, але ж Канада є Канадою. Та й Дарчин вокал не страждає відсутністю виразності. І не страхайтеся слова "архетип", то не є дуже нудно.

Лесик Band «Цирк на дроті» НАК." 1996

Дуже веселий альбом. Щось дійсно є у його емоційно-змістовному, наповненні від ідеоматичної толоки, тобто "цирку на дроті". Особливо, якщо зважити на тексти. Хлопці якимсь місцем спробували реанімувати вже напівзадохлий вітчизняний музичний напрям - бугон-рок. Такий собі бруднуватенький рок-н-рольцю із домішком панку, синкопованих ритмів та глемових інтонацій. І "текста"! А як же ж! Оспівування естетично моральних шукань представника пануючої верстви насення у "епоху розвинутого соціялізму" - гегемона. До справжніх влучностей альбому можна віднести вельми вдалі алюзії на пісеньки А. Пугачової, Ю. Лози та Mike Bolton'a. Хоча іноді чомусь на язика, лізе куртуазне слівце "компіляція". А взагалі як кажуть "стьоб да стьоб кругом".

Пірата Бенд «Сонце піратського кохання» WT-Рекордз

У випадку з Піратами все було так, як годиться: під час виступів у клубах і на сейшенах, коротких, та яскравих повідомлень у пресі тривала студійна робота. Напружена робота. Бо треба було зафіксувати 12 пісень. Тим опікувався Сергій Попович, той самий - з РАББОТИ-ХО. І так йому сподобалися пірати, що він приєднався до групи і дещо збацав на тамбурині, клавішах і гітарці. Головний інспіратор проекту - Андрій "Граня" Границя - написав цілий оберемок дійсно класних пісень, в яких багато романтики, смутку і руху вперед - кудись за обрій до "Сонця в моїх очах". Пісні "Білі птахи", "Розлука", "Ранок", "Хочу тебе" претендують на хітовість (а може і є такими). Як би там не було - перший альбом є, презентація "Сонця..." вже відбулася, виступи тривають і головне - ПІРАТА-БЕНД перебуває в гарному гуморі і в добрій формі.

Сігал спожив спілка «With a Litle Friends From My Help» ГАЛ-РЕКОРДЗ

Починаючи з обігрування рок-класики в самій назві це сюрреалістичне творіння витримано у параноїдальному дусі до кінця. Несподіваний львівський проект Романа Чейки МЕРТВОГО ПІВНЯ за участю багатьох френдів з дружніх колективів є спробою невгамовного СІГАЛА (читай Чайки) - цього справ-

жнього "фігаромонтекрісто" львівської сцени звести до купи напрацьовочки, що залишилися за бортом дискографії МЕРТВОГО ПІВНЯ. Звели! І відбиває цей альбом усю палітру музичних смаків Чайки - від кору,

гранджу і техно аж до традиційних хардових "соляр" або "запилів" на гітарці. Можна сперечатися з приводу поєднання бульдога з носорогом, але не можна не захоплюватися жваво репуючим СІГАЛОМ та роботою усієї команди, де є Калич, Білий, Дячишин, СУК, Якубяк. Може тому альбом нагадує розвеселий джем-сейшен по-між двома кавами.

Тендер Блюз «Львівський двірець»

Студія Лева

Спокійно-млявий альбом, музичним наповненням зовсім не відповідає ні назві капелі (Thunder - грім, грюкіт), ні cover-disign'у (локомотив на обкладинці). Досить невиразний свінг імпровізаційного плану a la "хто завгодно". Скажімо так, у жорстких межах традицій". Вірніш традиційності. Але не все так погано, як здається. Вельми ненав'язлива, фонова музика, для довгих зимових вечорниць. Не смаколик, але їсти можна.

ЛЬВІВСЬКИЙ ДВІРЕЦЬ

Віталій Сачок «Жарти Долі»

НАК.* 1996

Це нем'яко кажучи "попса". Але на подив, досить якісна і не викликає роздратування. У альбомі відсутні явні хіти, але у цілому матер'ял залишає приємне враження - чогось м'яковеселенького, жартівливо-необразливого, "присовочено"-ностальгійного, але із комсомольським "ентузіазмом", як у ті, вже вкриті мрякою часу, минулі дні "вечної, блін, молодості" коли "шел солдат по улице". Іноді, навіть, підспівувати є бажання. Ні, у загальній шерензі українських "попсмонстрів" В. Сачок навряд-чи вискакував булькою з носа, а у соло-варі'янті майже перша кляса. Такий собі "галицький лев". Доречі, непогані аранжировки, майже без "фірменої" комп'ютеро-заштампованості. Вельми непоганий рівень запису. Це теж доречі. Конче, хай буде Сачок. Такі вже жарти долі.

Ван-Гог «S.O.S»

Фенікс

Порівняно свіжа формація ВАН-ГОГ з Самбора таки здатна врятувати наші душі від нудьги на танцювальному майданчику України. На титульній сторінці симпатично виданої є уточнення - "ТЕХНО-ДАНС". І дійсно - у дебютному альбомі мелодійного техно задосить. Щодо хітів, то й цього добра маємо: аж три пісні, що йдуть підряд - "Не відлітай", "Я сам", "Сховай мене від дощу". Далі трохи одноманітно, аде є куди рости. Слова, музон і аранжування зробив Ігор Добрянський, а запис зробив Олег Барабаш на студії "НОВА". Нині ВАН-ГОГ лише почав активний рух на музичному ринку України. Участь в різних концертах: акціях, радіо і ТБ є акту-

альною для ВАН-ГОГА і команду вже ідентифікують за її стилем і назвою. Щоправда, інколи плутають зі СКРЯБІНИМ, але нічого. Сьогодні це міцна група, яка складається, окрім Добрянського з БОБА та БЕБИ, які теж походять з Самбора і мають великий музичний досвід.

Зоряні зустрічі на території А

НАК.* 1995

Пречудовий комплексний взірець того, чого не треба слухати. За допомогою цієї касети, ви побачите панорамне зображення того, що має наймення "українська офіційна естрада". Коли вони, всі наші естрадні "мастодонти" та "бридкі каченята" зібрані до купи, немає жодних сумнівів щодо якості музичного матер'ялу та естетичних пошуків взагалі. Як один грішать безбарвними мелодіями, невиразними голосами, (з невеличкими та одиночними відхиленнями в особі місцевої Уїтні Х'юстон), та й якість запису десь на тому ж рівні. Все у межах стилю. І тому, якщо все це прослухати, а потім міцно заплющити очі, то в уяві з'явиться велика сіра пляма кольору цнотливої нудьги. І щоб якось різнобарвно закамуфлювати цю безрадісну картину, "лоцман" у цій "калюжі відчаю" славнозвісна "територія А" надала cover-disign вищої кляси. Велика обкладинка-розкладка із малюн-

ками "пальтретами" зірок. Як вам "ренесансовий" Тарас Петриненко чи "неоімпресіонічна" Ірина Білик? І все це на тлі ясного земного кольору із повним незіткненням при друку. Хочеш Слухай, хочеш дивись, враження буде однаковісіньким.
Це просто суперово!

КПП «Кулак тебе в челюсть. Топор тебе в череп»

КТР студія "Союз" '95

Оголтіло-оптимістична тяжка хода ще одного загону "залізного Маршу". Традиційні гітарні рифи, традиційна атака звуку, супертрадиційний хевіметалістичний "забойний" драйв, таке собі "полівалово", кажучи "клятою москальською мовою" та абсолютно "чумові" тексти, якби сказав С. "Павук" Троїцький, котрому, доречі, спеціяльна подяка висловлюється за сприяння у запису цієї "шедеври". Не має повідомлень, на яку щабель піднялася у своєму розвитку українська "важка хвиля" взагалі і хеві-метал окремо як галузь, опісля останнього опусу КПП. Але окремо взятий слухач, принаймні, більш ніж "конкретно" відчуваючи кулака на щелепі та сокиру у черепі, може прослідкувати етапи свого духовного зрісту відносно тогож звітного періоду, але минулого року. Результати будуть на обличчі, у вигляді кулака та сокири. Отже, "чумового вам занюху, пацани!"

КПП

Олександр Євтушенко

АПОКАЛІПСІС ВІДМІНЯЄТЬСЯ або МАНДРИ ОПАЛЬНОГО ПРИНЦЯ

Ми продовжуємо нашу подорож магнітними хвилями недалекого минулого. Представлені тут альбоми були видані у свій час київською студією «Фонограф» і дотепер не втратили своєї актуальності.

ТИТАНІК «ДОРОГА ДО ХРАМУ» (липень 1989)

Ми звикли до мов би перманентного існування київських рок-формацій. Хто не пам'ятає багатообіцяючих дебютів ТИТАНІКА? Маю на увазі тих, хто полюбляє міцний хард-н-хеві. Пам'ятаєте ті глем-рокові спалахи на нашому рок-обрії? Якщо так, то на вас чекає приємний сюрприз: готова до тиражування нова програма ТИТАНІКА. Нова - за вийнятком старих хітів "Дорога до храму", "Свічка", "Досить", ТИТАНІК у новому альбомі не відкриває Америки. Він просто робить те, що любить: від душі грає соковитий київський "хеві". Якщо ви втратили дещо свої симпатії до тієї симпатичної команди, радимо їх відновити - звісно, за допомогою альбому "Дорога до храму".

КВАРТИРА 50 «ГОЛОСУЙТЕ ЗА МІТЕЛЬШНАУЦЕРА» (липень 1989)

Тривалий час КВАРТИРА 50 не наважувалася зафіксувати на студійній плівці свій новий матеріал. Різні тому були причини. Головна: стильові зміни і зміни складу групи. Другорядна: відсутність інструментів і грошей. Нині КВАРТИРА 50 грає ту музику, яку, за словами лідера-співака Олега Верницького, він прагнув грати протягом трьох років. А це, власне, зовсім не позбавлена парадоксів весела суміш ритм-н-блюзу, фанку, панку й поп-музики. Не лякайтесь кількості термінів: вони у музиці розчиняються, немов дефіцитний цукор у не менш дефіцитній каві. Тож "Голосуйте за Мітель-Шнауцера"! Так названо цей альбом, а ще так зветься рідкісна порода собак... При чому тут собаки? Послухайте і зрозумієте.

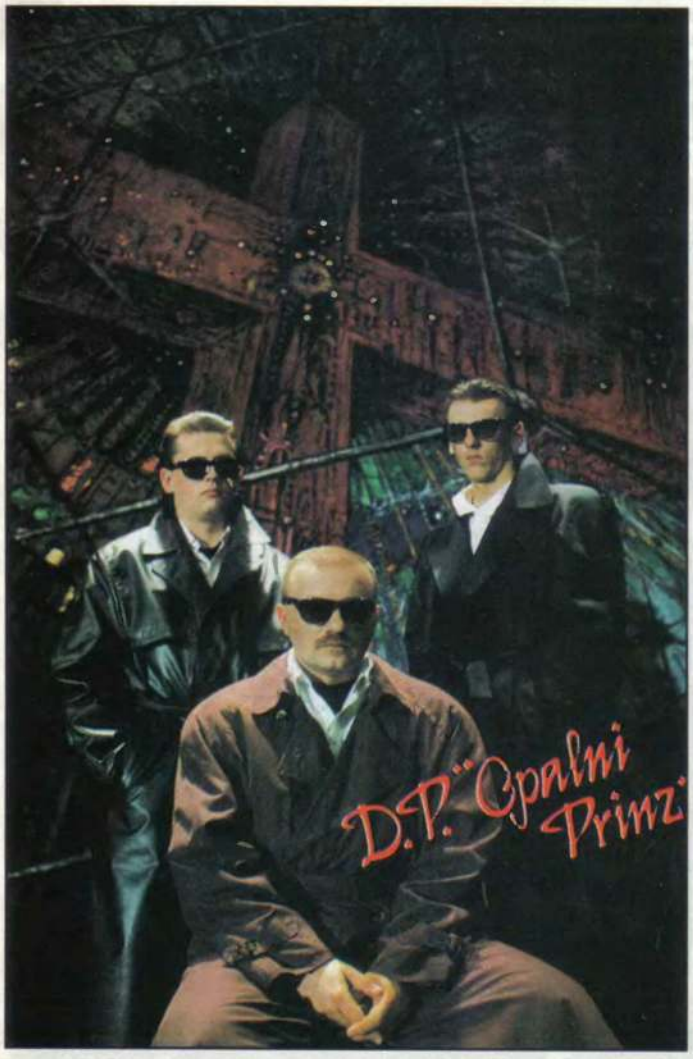

ОПАЛЬНИЙ ПРИНЦ "МАНДРИ" (жовтень 1990)

За відсутністю комунікації навіть у межах республіки, якщо йдеться про національну поп-музику, ми тривалий час вважали, що в даному жанрі слідопитами були: студійна група нового покоління МІДІ-М (раніше: МІРАЖ), Вадим Лащук зі своїм невмирущим ДИСПЛЕЄМ, група Юрія Кухаря СИНТЕЗ, формація Володимира Ходзицького, які в другій половині 80-х торували дорогу сучасному українському евродиско. Пардон, але Руся, ВЕЧІРНЯ ШКОЛА, Андрій Миколайчук, КАНІКУЛИ, Анатолій Матвійчук, Ірина Білик та ціла плеяда південно-слов'янського електропопу має своїх, на жаль, призабутих попередників. У Києві. А на Західній україні? Скажімо, у Львові? Ясна річ - також. Коли кілька місяців тому до нас потрапив студійний матеріял тамтешньої формації ОПАЛЬНИЙ ПРИНЦ, ми взялися шукати контактів. Невдовзі з'ясувалося: група існує три роки, і ще 1988 року, на практиці шукаючи власний саунд, зафірмувала ось ці 30 хвилин, лише тепер трохи розтиражованого гуцульського диско. - МАНДРИ, ШАНТРАПА, КОМБІ у Львові та решта, відома вам, - сказав лідер-вокаліст і гітарист львівського поп-гамлета Ростислав Штинь, - це давно пройдений етап. То, так би мовити, зафіксовані колись ідеї, для подальших магнітофонних альбомів. Записані на приватній студії звукозапису вони стали чернетками, без яких просто не могла народитися НОВА РЕВОЛЮЦІЯ. Так називається, НОВА РЕВОЛЮЦІЯ, справді перший альбом ОПАЛЬНОГО ПРИНЦА, над яким троє музикантів: Р. Штинь, його молодший на десять років брат Юрій (музика, тексти) та Роман Брицький (програмування комп'ютерів, аранжування), працювали майже рік і закінчили 19 вересня, коли місяць тому Ростислав мав День народження і вступив у вік Христа. Замішану на традиційному гуцульському мелосі програму - звісно, органічно поєднано з не менш традиційним рок-н-ролом - їм допомогали фірмувати залучені до проекту сесійні музиканти: таллінський гітарист Томас Ваамен (група РАДАР), гітарист із... Франк-Фурта-на-Майні ГерХарт Айсман - а також звукорежисер Сергій Рязанцев (екс-ДІАЛОГ, ТОЙ САМИЙ).

АПОКАЛІПСИС ВІДМІНЯЄТЬСЯ (листопад 1990)

Хто саме і в який спосіб відмінив... Апокаліпсис 23 вересня 1990року? Того дня збірна Києва з рок-н-ролу відзначила очікувану подію так, як личить людям, котрі пережили міні-Апокаліпсис: Чорнобиль. Вони зібралися разом ще й тому, що їм по барабану хуторянські амбіції різних білякультурних установ, які пестять власних вузьконаціональних кумирчиків. І ще: усі музиканти добре усвідомлюють той факт, в який глухий кут загнано київський рок-н-рол. Вихід один - інтеграція і взаємопідтримка.

Результат двадцятиденного марафону - в наявності. П'ять номерів зцементовані колективними емоціями дуже різних музикантів. Програма АПОКАЛІПСИС ВІДМІНЯЄТЬСЯ - незвичайний проект. Судіть самі. Музику для всіх (а не лише для своїх гіпотетичних прихильників) творили представники різних музично-духовних сповідань. Київські адепти нью-вейв, хард-року, джазу та електронної музики усвідомили - нехай на короткий відрізок часу - просту і надзвичайно важливу річ: крислате Дерево Музики має єдину кровоносну систему. Рухаючись углиб - до того коріння, вони - це абсолютно точно - пізнали радість творіння. Смак свободи і розкутості бринить в

акордах АПОКАЛІПСИСУ.
Нині подейкують про реанімацію Київського рок-клубу. Можливо, і вдасться зібрати в одному конкретному місці київських рокерів, влаштувати фестиваль.
Хтось, можливо, ламає голову: як це зробити:.. А ось адміністратору Катерині Судоргиній вистачило зробити гарну справу. Хто піде її слідами?
Щоб вам краще з цього приводу міркувалося, пропонуємо послухати альбом АПОКАЛІПСИС ВІДМІНЯЄТЬСЯ.

НОВА СЦЕНА 2 (грудень 1990)

Були часи, коли рок-н-рольний Київ зазнав справжньо культурної експансії з Харкова.
Колишня столиця висадила на наших берегах нічогенький десант: похмуро-експресивний РАНОК, новохвильову ФАБРИКУ, бутально-хардовий ШОК, гостросоціальний ГПД, примхливу артрокову ТРІЙКУ-СІМКУ-ТУЗА. Сьогодні концертні траси тих команд пролягають у Росію, в Азію, за кордон. Повз Київ.
Тим часом рокери-вісімдесятники покликали до життя знову хвилю харківського андерграунду. Це, переважно, нові команди, які існують другий, від сили третій сезон. Напевно, потрібно жити в Харкові, щоб до кінця «врубитися» в той безлаберно-нігілістичний дух "Нової Сцени". (Так називається місцевий індепендент, який зазнав впливу з боку сибірського панку і київського андерграунду). Альбом «НАРОДНІ ГАЛЮЦИНАЦІЇ» - це добряча порція вуличного елеіричного фольклору з хворобливих надр промислового гіганта. Ви зрозуміли, що то солянка - на любителя? Над меню працював досвідчений кулінар Сергій Мясоєдов (Харків). Готуючи збірник він використав такі матеріали:
Альбоми: ЖУВАЛЬНА ГУМКА - "Проект Швейка і Шуріна" (1988); ЕЛЬЗА - "Ельза" (1989); ЧІЧКА ДРІЧКА - "Грудна жаба для США" (1990); ТОВАРИШ - "Що завгодно, як завгодно" (1989); ГРА - "Два" (1989).
Робочі фонограми груп: ЧУЖИЙ (1989); МОВЧАЗНА НІЧ (1990); Крім того використано концертні записи фестивалю "Нова Сцена-2" (березень 1990 рік, звукорежисер М.Олійник).

ІРИНА БІЛИК «КУВАЛА ЗОЗУЛЯ» (ВЕРЕСЕНЬ 1990)

Цих двох кияночок дуже часто порівнюють. І не без підстав. Обох кличуть Ірочками. Обидві претендують на пальму першості серед київських рок-співачок. До речі, шлягери обох Ірочок незмінно гостюють у двадцяти кращих пісень хіт-параду республіканської молодіжки. Одна із них має сценічне ім'я Руся, а друга називається Ірина Білик. Якщо Руся видала на "Фонографі" три магнітних альбоми, то Ірина Білик нині лише дебютує.
Зауважимо: то досить впевнений дебют. Думаємо, що більшість пісень з альбому «КУВАЛА ЗОЗУЛЯ» ви вже чули: у музичних програмах "Промінь" та в телевізійному каналі "Д": "Годі вже", "Люби мене, Юро" стали справжніми шлягерами. Решта пісень теж мають прикрасити хіт-парад. Їх твори відбивають саме авторську поетичну індивідуальність. Її стихія - диско, або електропоп. Але то - не бездушно-московський, а чутливо-український попс! Такий, знаєте, щедрий на емоції. Як, власне, і сама Іринка - струнка, довгонога і пишноволоса...
Велику роль у становленні її (як співачки) відіграв Микола Павлов - вправний аранжувальник і клавішник. Це саме він реалізував у студії пісні Іринки. Співачка поки що має невеликий досвід концертної роботи, хоча, як стало відомо, вже працює ансамбль, який дуже швидко замінить на сцені фонограму "мінус один" і додасть живого драйву Іринчиним опусам. А поки що пропонуємо (рекомендуємо) чудовий віночок лагідних пісень Іри Білик, які вчарували серця дорослих працівників студії "Фонограф". Іро, вітаємо з дебютом!

БІОКОРД «РОК ВІД СЕРЦЯ» (квітень 1990)

Студійна стрічка ансамблю відрізняється - помітно - від живого звучання БІОКОРДУ. Уже хоча б тим, що на концертах тієї команди від душі й із шаленим "драйвом" трусився барабанщик Олексій Шматок. Нині він - у складі хард-енд-хевійної формації ЧЕРВОНА ПЛОЩА. Чого це я про таке? Бо веду до того, що в основу дебютного альбому закладено іншу концепцію БІОКОРДУ. Її можна окреслити таким чином: усвідомлення музичної ідеї як постійного балансу між неконтрольованими емоціями та раціональними структурами, на яких будується твір. У такій ситуації сама ідея народжується з окремих музичних фраз. Потім її гуртом сповивають, виховують і одягають. Зазначу: з ювелірною прискіпливістю працює не тільки автор, тобто батько, а й уся сім'я. Музично-архітектурний триумвірат БІОКОРД дав, щоправда, тріщину. Схоже, гітарист і клавішник Микола Биков збирається втілювати в життя сольні проекти. Бо інші члени групи, клавішник Ігор Морозов та гітарист Володимир Величко шукають собі гітариста і барабанщика, готуючи власну програму. Як би там не склалося, це особисті стосунки творців, а дебютний альбом БІОКОРДУ - це результат тривалої студійної та репетиційної роботи. Як на мене, це добірка композицій високої художньої якості.
Варто, мабуть, зупинитися на найважливіших, як кажуть, програмних речах.
"Редукція". Відповідно до терміна, запозиченого з механіки, композиція являє собою набір паралельних музичних метрів, що мають ще й різні характеристики. Поліритми, з боку мелодики - такий собі "броунівський рух" - ось головні риси п'єси. "Кінг-Конг" - то один із тринадцяти номерів дебютного магнітоальбому БІОКОРДУ, який уже оселився в "таблиці популярності" музичної сторінки "МГ". Це, власне, тричастинний твір, написаний відомим американським кіногероєм. Тут не обійшлося без іронії, зокрема - у назвах та послідовності частин: 1. "Пінг-Понг"; 2. "Кінг-Конг"; 3. "Гон-Конг".
"Агресія" - одна з найбільш вдалих, на мою думку, композицій БІОКОРДУ. Вона найяскравіше втілює собою дуалізм (концептуальний, звісно. - Ред.) музичного мислення того студійного тріо. Тематично "Агресія" - це постійне зіставлення тези й антитези, а з ними виявлення та вгамування агресії. Не випадково, що саме цей номер Микола Биков вибрав для першого відеокліпу.
Написано уже й сценарій, за яким агресивність розглядатиметься не стільки на музичному, скільки на побутовому рівні: герой кліпу стане жертвою ланцюгової реакції агресивності свого близького оточення.

ЦІКАВА ПАТОЛОГІЯ "ПО ОБИДВА БОКИ СТРУМКА"

Бив джерельцем колись у стінах Київського державного педагогічного інституту іноземних мов студентський ансамбль КУР'ЄР. Струменів тихо, л
Хоча одного дня в
у подорож до Болгар
діоні у Софії повноводно
вав разом із місцевими "ме
ними" командами. Не маючи
ких реальних творчих притоків,
КУР'ЄР, звісно, всох. На корені.
Але вже у вересні 1988 року в Культурному центрі студентів того ж вузу оформилася нова тусовка музикантів. Пішли зелені пагінці...
Навіть виникло дві фракції: перша віддавала перевагу хард-н-хеві, друга взяла допитливу назву - "Цікава патологія". Остання тримала своїм дослідницьким курсом на спокійну, камерну і мелодійну музику. Групу очолив гітарист, співак, автор текстів Борис Корнецький. Починали утрьох: Б. Корнецький, Микола Дубінін на барабанах та Олег Барабаш - на соло-гітарі, клавішних, губній гармошці. Тріо успішно виступило в місті Рівно. Потім склад поповнив клавішник Олексій Самійленко.
Стабілізувавшись за кількістю і якістю учасників, квартет зосередився виключно на студійній роботі. Протягом 1989 року було записано три магнітофонних альбоми: «ЗИМОВА РАДА», «ЗАПАТ», «ПО ОБИДВА БОКИ СТРУМКА». Хоча сьогодні кожен із музикантів уже виношує і власні сольні проекти.
Якщо вам довелося колись "живцем" слухати "Цікаву патологію", напевне, більшість відзначила таку "проакваріумівську" орієнтацію київської команди. З одного боку, це непогано. З іншого, - це, сподіваємося, мине. Якби там не було, альбом, яким сьогодні в музичній студії "Фонограф" дебютує меланхолійна формація, дає інше уявлення про музику групи. Бо... "Патологія" раптом виявилася набагато "цікавішою".

РАДІО

НАМИ КРАЩЕ

Київ 106.5
Одеса 101.8
Миколаїв 102.1
Черкаси 105.0

FM

254053, м.Київ,
вул. Артема, 37-41,
тел. (044) 219-2731,
тел./факс (044) 219-2086

РОКСОЛАНІЯ

MAD HEADS

Євген Ходош (Казма-Казма) + Дмитро Куровський (Фоа-Хока)

КАРІНА ПЛАЙ
Roland XP-50
MUSIC WORKSTATION

Джеймс Хетфілд / METALLICA

Billboard charts

ЛИПЕНЬ	МИНУЛИЙ ТИЖДЕНЬ	2 ТИЖНІ ТОМУ	АЛЬБОМ/АРТИСТ	КІЛЬКІСТЬ ТИЖНІВ В ЧАРТАХ
1	1	1	LOAD / METALLICA	3
2	-	-	SECRETS / TONI BRAXTON	1
3	2	2	THE SCORE / THE FUGEES	19
4	3	3	JAGGED LITTLE PILL / ALANIS MORISSETTE	54
5	4	5	FALLING INTO YOU / CELINE DION	15
6	5	7	NEW BEGINNING / TRACY CHAPMAN	32
7	7	13	EAST 1999 ETERNAL / BONE THUGS N HARMONY	48
8	11	11	SOUNDTRACK / NUTTY PROFESSOR	3
9	8	10	FAIR WEATHER JOHNSON / HOOTIE & THE BLOWFISH	9
10	9	12	CRASH / THE DAVE MATTEWS BAND	8
11	16	21	TRAGIC KINGDOM / NO DOUBT	25
12	10	9	GETTING'IT (ALBUM NUMBER TEN) / TOO SHORT	5
13	13	16	WOMAN IN ME / SHANIA TWAIN	68
14	12	8	DOWN ON THE UPSIDE / SOUNDGARDEN	5
15	15	14	EVIL EMPIRE / RAGE AGAINST THE MACHINE	10
16	-	-	ODELAY / BECK	1
17	6	4	BANANA WIND / JIMMY BUFFET	3
18	18	15	BORDER LINE / BROOKS AND DUNN	10
19	19	19	DAYDREAM / MARIAH CAREY	38
20	21	20	(WHAT'S THE STORY) MORNING GLORY / OASIS	38

НОВИНИ LP CD

Celine Dion

Falling Into You
Columbia, 1996

Відразу після виходу другий англомовний альбом канадської співачки Селін Діон "Falling Into You" потрапив на перше місце хіт-параду

Великобританії і на друге в США, поступившись лише диску "Jagged Little Pill" її співвітчизниці Аланіс Моріссетт. У Франції ж Селін зайняла відразу дві верхні сходинки чарту: першу з її новим альбомом, а другу з франкомовним диском 1995 року "D'EUX".

Така комбінація в хіт-парадах випадає не так вже й часто, що свідчить про величезну популярність співачки в багатьох країнах світу.

The CRANBERRIES

To The Faithful Departed
Island, 1996

"Тим, хто відійшов у кращий світ", тим, хто став безвинною жертвою війни, тим, хто, як Джон Ленон, був вбитий маньяком, а також всім тим, хто залишив добрий слід в наших серцях і пам'яті - їм присвячений новий альбом ірландської групи The Cranberries. Ось, що написала в передмові до диску вокалістка Долорес О'Ріордан: "Цей альбом присвячений всім тим, кого вже нема з нами. Ніхто не знає, де ці люди, але мені хотілося б вірити, що це місце краще, ніж те, де ми зараз живемо. Я вірю, що Людство не спроможне досягти спокою духу в цьому вимірі, занадто багато страждання та болю - особливо для маленьких дітей". Ось такими філософськими думками й наповнений весь альбом. Тут є і відчай і надія, і ненависть і любов. Музика більш "жорстка", більш емоційно-насичена, ніж в попередніх альбомах. Іноді здається, що слухаєш щось подібне до сюїти на тему "Zombie". Альбом дуже сильний. Це дійсно те, що доходить до самого серця, до душі слухача.

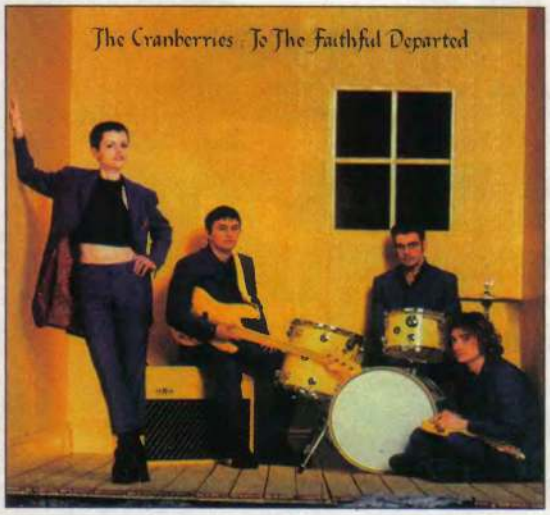

The CURE

Wild Moon Swings
Fiction Records, 1996

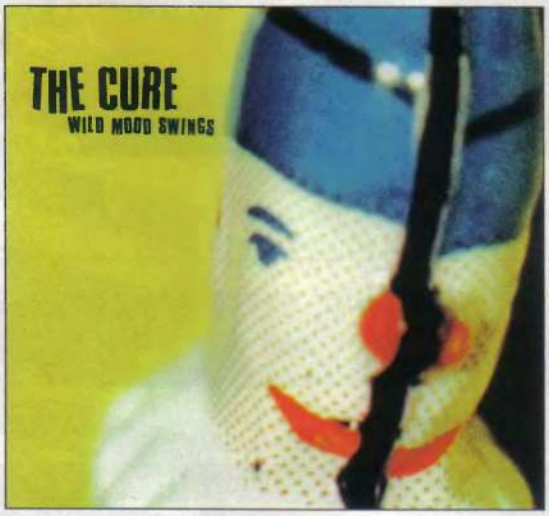

Довгих 4 роки минуло від часу виходу їх останнього студійного альбому "Wish" (1992). За цей час тільки двома концертними записами "Show" та "Paris" порадували своїх фанів The Cure. І ось, нарешті, 6 травня у продаж надійшов диск цієї групи.

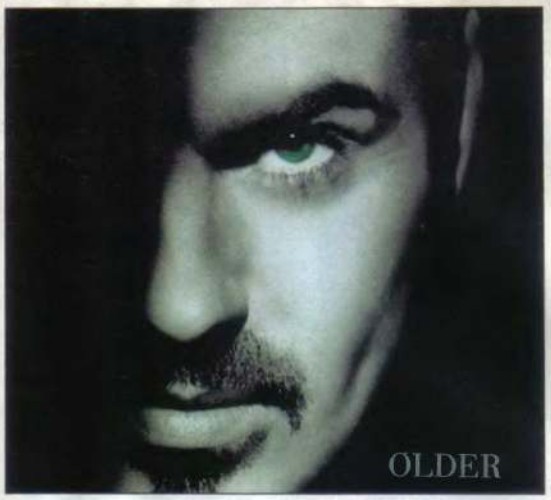

Ось що розповідає про нову роботу лідер групи Роберт Сміт: "Спочатку ми мали намір зробити цей диск здебільшого акустичним, але він виріс до розмірів рок-альбому з струнними квартетами та великою кількістю різних стилів у виконанні різних комбінацій музикантів". Єдиний трек, що залишився в своїй первісній формі, це остання композиція з доречною назвою "Bare" ("Оголений"), яку Сміт описує як "дуже особисту", спокійну, інтимну пісню, що буде виконуватись під час емоційного піку наших виступів".

George Michael

Older
Virgin, 1996

Нарешті, після виснажуючої 4-річної боротьби з акулою світового капіталу компанією Sony за творчу незалежність, "пролетарій" шоу-бізнесу Джордж Майкл звільнився від ненависних йому контрактових кайданів і подарував всьому світові перший за 6 років та третій (за рахунком) свій сольний альбом "Older", тобто "Старший". І не зважаючи на те, що музичний матеріал "трохи залежався", шанувальники таланту Джорджа будуть задоволені. Диск дійсно не гірший за його попередні роботи, пісні такі ж мелодійні та проникливі, як і шість років тому. А сам Джордж в буклеті до диску висловлює подяку всім, хто вірив, любив і підтримував його у важкий час: "Дякую, що чекали на мене".

Jon Anderson

Toltec
BMG/Windham Hill Records, 1996

Нова робота Джона присвячена міфічній цивілізації Толтек, про яку ось що розповідається у буклеті до платівки: "... Вони мандрували тисячами миль протягом тисячоліть з Малої Азії до Тібету, через Китай та Японію, через Беренгову протоку на південь до Центральної Америки, щоб заснувати Атлантіс та Лемурію. І вони жили тисячі років в гармонії з самими собою та міжпланетним простором. Вони пізнали величні Закони Всесвіту, навчились створювати з кольорів Сонячного Проміння лікувальні сфери, де настроювали нашу фізичну суть на гармонію з Вищим Духом та Силою. Але трохи більше трьох тисяч років тому Толтеки пішли у пустелю і зникли з існуючого світу, продовживши своє життя у Четвертому Вимірі.

І ось ми, істоти 20-го століття, повільно починаємо розуміти суть руху у часі і просторі у напрямі до Четвертого Виміру, до чистого світу Толтеків, що чекають на нас, щоб допомогти нам пізнати самих себе і Священну ціль Життя на Землі...". Мабуть тим же філософським шляхом іде зараз і сам Джон Андерсон, який 20 років тому стояв біля "Воріт Запаморочення" (Gates Of Delirium), а тепер намагається досягти гармонії з Вічністю. Хоча голос його за весь цей час, за словами одного з музичних критиків, залишився таким же кришталево-чистим, "як у хлопчика з церковного хору".

METALLICA

load
Metallica/Vertigo, 1996

Майже 80-хвилинний високоякісний доробок найвідомішої в світі металевої групи. Ну, а що ж робили хлопці всі оті довгі 5 років від часу виходу їх останнього альбому "Metallica" (1991)? Спочатку перебували в довгому виснажливому (понад 300 концертів у 37 країнах) турне, яке завершилося 1993 року. Потім трохи посудилися з своєю фірмою грамзапису ELEKTRA, але швидко досягли компромісу і засіли в студії для роботи над новим альбомом. Звичайно, можна було б так не напружуватися, бо перші чотири альбоми продалися 10-мільйонними тиражами, а останній - 12-мільйонним. "Metallica" вже давно перестала бути культовою групою лише фанів-металістів. Її характерний саунд, жорсткі, але водночас мелодійні композиції подобаються не тільки прихильникам суміжних важких стилів. У новому альбомі є все, що так подобалося і

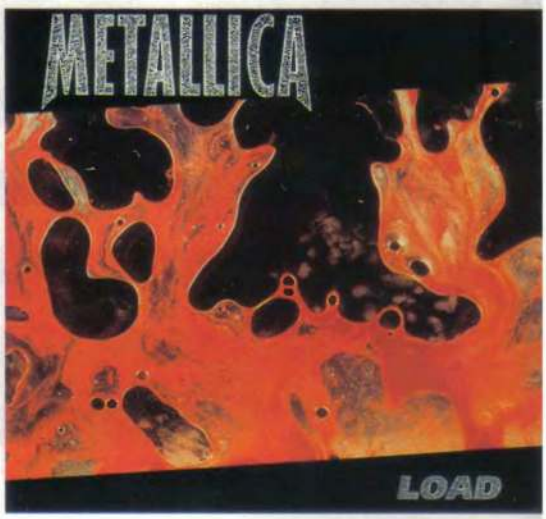

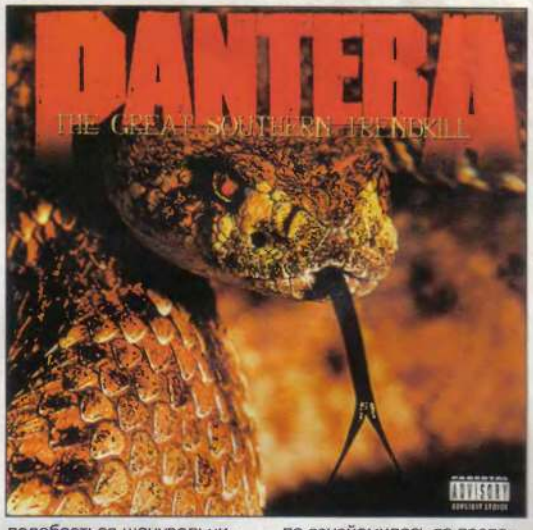

подобається шанувальникам групи. Їх музика не постарішала, лише набула більш зрілої форми.
Нагадуємо склад групи: Джеймс Хетфілд (James Hetfield) - гітара, вокал; Ларс Ульріх (Lars Ulrich) - ударні; Кірк Хеммет (Kirk Hammett) - гітари та Джейсон Ньюстед (Jason Newsted) - бас.

Pantera

The Great Southern Trendkill
EastWest Records, 1996

Новий альбом Pantera вже восьмий в їх дискографії. І, хоча американські та наші фани в захопленні від останньої роботи групи, вічно не задоволені критики звинуватили їх у топтанні на місці. Англійський журнал "Q", наприклад, дав новому диску всього дві (з п'яти) зірочки, та ще й порівняв Pantera зі "старим собакою, що не хоче вчити нові трюки, а тільки огризається..."
Ну критики - то критики, а фани - то фани. І все, що потрібно, щоб "поставити на вуха" всіх сусідів у мікрорайоні, на новому альбомі є. І, як кажуть: "Хто не заховався...", бо Pantera у складі: Філіп Енселмо (Philip Anselmo) - вокал; Даймбег Дарелл (Dimebag Darrel) - гітари; Вінні Пол (Vinnie Paul) - ударні та Рекс (Rex) - бас, знову вийшла на полювання...

RAGE AGAINST The MACHINE

Evil Empire
Epic, 1996

Нова робота RATM, незважаючи на політичну спрямованість деяких пісень та досить провокаційний список літератури (від Дж. Джойса до Че Гевари та інших революційних борців з імперіалістичним злом), з якою група ознайомилась та пропонує у буклеті слухачам, здається, носить менш агресивний характер. Свідченням цьому є, як поява сінглу "Bulls On Parade" та кліпу до нього в національних хіт-парадах США та Британії, так і досить розширене коло слухачів, що активно сприймають модний зараз стиль хард-фанк і більше хочуть "відтягнутися" під цей звук, ніж замислитись над змістом пісень.
Новий альбом група записувала всього два тижні у своїй власній студії, намагаючись досягти майже "живого" звучання, що так подобається їх фанам.
Ну а "винуватцями" цього запису, як написано у буклеті, стали: Зак Де Ла Роша (Zack De La Rocha),- вокал; Тім Боб (Tim Bob) - бас; Бред Вілк (Brad Wilk) - ударні та продюсер проекту Бренден О'Брайен (Brendan O'Brien).

SOUNDGARDEN

Down On The Upside
A&M Records, Inc., 1996

На новому альбомі Soundgarden не відходять від свого гранджевого звучання і, незважаючи на те, що на диску немає хітів класу "Black Hole Sun", на ньому є достатньо мелодій, що добре запам'ятовуються, як то "Pretty Noose", "Burden in My Hand" та інші, що можуть стати частими гостями на радіостанціях світу.
Зараз новий альбом Soundgarden знаходиться у першій десятці американського хіт-параду і є свідченням того, що прихильників музичного стилю грандж ще дуже й дуже багато.
Ну а на закінчення треба додати, що Soundgarden дуже дружній колектив, який вже більше шести років працює в незмінному складі: Кріс Корнел (Chris Cornell) - вокал, гітара, Кім Тейїл (Kim Thayil) - гітара, Бен Шеперд (Ben Shepherd) - бас та Мет Камерон (Matt Cameron) - ударні.

STONE TEMPLE PILOTS

Tiny Music... Songs From The Vatican Gift Shop
Atlantic, 1996

Не зважаючи на те, що попередні два альбоми Stone Temple Pilots "Core" (1992) та "Purple" (1994) продалися більше ніж 3 млн. примірників кожний, серед фаворитів критики група не значилась. То їх звинувачували у намаганнях бути схожими на Pearl Jam, то насміхались над манерою хлопців однаково одягатись; до цього ще додались наркотичні проблеми вокаліста групи з правоохоронними органами. Ну, як то кажуть: "Все не так, хлопці, все не так..."
Мабуть, "у пику" всім отим злостивцям, хлопці взяли та й записали дуже своєрідний, не схожий на попередні їх роботи, альбом. "Крихітна музика... пісні з ватіканської сувенірної крамниці" - так перекладається назва диску. І дійсно, кожний, хто послухає його, знайде щось собі до душі у музичній крамниці STP. Є тут і грандж (але не такий "смурний", як раніше), є глем-слем типу "Big Bang Baby", і щось дуже бітловське у пісні "Lady PIcture Show", і витончена, майже акустична, з присмаком гавайської гітари інструментальна "Daisy".

COCTEAU TWINS

Milk & Kisses
Mercury Records Ltd, 1995

Звичайно є простіший метод - викачати з Інтернету маленький допис із загальними фразами про те як хтось перейшов з однієї фірми в іншу і нібито "продався" за грошики ворогам, став нудним, попсовим, відверто комерційним і не створив нічого нового аж з 19...
Новинами про подію підігрівали давненько. І ось він в руках і (звичайно) і CD - в плейєрі.
1.Різкий початок, жорсткий бас, вражаюча GRANGE гітара. Звук нагадує перший альбом GARLAND, ближче до кінця стає легким і прозорим. Основний голос Фрейзер (підтримуваний верхнім фоновим) з середини стає дуетом. Кода як раптова зупинка з коротким ехом. Під час неодноразового прослуховування відкривається вся сила цієї пісні.
2.Прозора гітара, звичайна для Cocteau Twins середня ритміка. В другій половині пісні голос здвоєний. І ось наступає апофеоз - зі східною темою у вокала, прорив у височінь.
3.Псевдорадісний початок, окреслений смішним органчиком. Майже попс. В приспів, на закінчення пісні вриваються джазові пассажі Елізабет Фрейзер. Із попсу виступає Краса.
4.Сумовитий джаз-вальсок. Плаваючий бас і звуки дешевих клавішних із заспівками голосу синкопують ритміку. Посередині Саймонд Раймонд транспонує звуки бас-гітари вниз. Пробирає до самих кісточок. В останні секунди з'являється гітара і пісня затихає вдалині.
5.Неначе величезний вал навалюється ця пісня на мене. Якщо попередні пісні були мінімалістськими, в дусі перших двох альбомів, то новий звук Cocteau Twins у всій своїй величі видно починаючи з неї. На відміну від попередніх альбомів підтримуюча гітара Робіна Гатрі не нагадує дзвін розбитого скла, а є глибшою, чути кожну струну. Соло в середині пісні вагоме і виділене.
Підтримуючий галійський (древньокельтський) голос Фрейзер лине над фразами першого голосу. Драйв повний і на доброму звучанні навіть твердий. Під кінець вокал злітає вгору і дзвіночковою фразою поволі щезає вдалині.
6/Перше враження - цей твір Cocteau Twins має свій Twin в альбомі "Four - Calendar Cafe". Але в приспіві гітара Гатрі і два голоси Фрейзер огинаючи звук і мелодію пісні ставлять все на свої місця. Нове! Нове!! Нове!!! Перед третім приспівом голос пливе по хвилях джазових ходів заштовхуючи дах в повну торбу.
7.Неначе дивні птахи Аркадії звучать голоси Елізабет.
В мелодіях цих трелі і рик, схід і захід... Той самий звук, але верхній голос основний (що нетипово для Фрейзер).
8.Шум хвиль і сітаруваті гітари на фоні рідких тарілок. В другій половині впливає бас і до кінця пісні переходить на флажолети.
9.Низьким та м'яким дзвоном звучить бас, з різних сторін психоделічні фрази гітари. Прорив - з барабанами вся група з потужним драйвом підтримує мелодію голосу Фрейзер і верхній галійський голос вторує їй. Гітарне соло стає жорсткішим і все щезає, лише дзвіночок повторюючись стихає. Робін Гатрі розмовляє на гітарі, потім поступається місцем відчутному (досить рідко) голосу Елізабет Фрейзер. Найкрасивіші рулади в приспіві підкреслюють майже речитативні фрази першого голосу. В затуханні комп'ютерного вітру цей альбом зникає з даної реальності. А залишене в пам'яті зве "repeat".
Повномісячна ніч!
Навіть птахи відкрили Двері в гніздах своїх.Тійо.
У вишині величезний білий місяць гасить світло зірок. Його світло падає на меч в моїх руках і перетворює його в місячний промінь. Промінь входить в мене і безмежне тремтіння піднімається по спині. Яка різниця що за пісню співає ця нічна пташка в пітьмі - просту чи складну. Бо чудо вже сталося.

електрострум + футуризм = індастріел

Індастріел, як бог Янус, має два обличчя. Лідери індастріелу йшли до своєї музики різними шляхами. Я візьму на себе сміливість і запропоную такі відправні пункти:

1. Хеві-метал. Принаймні "Black Sabbath" - найавторітетніша і найважча група першого двадцятиріччя ери рок-н-роллу.

Це перш за все монотонне повторення первісних "механізованих" рифів, обов`язковим елементом яких є фуз. (Що може краще передати гуркотіння мотору чи ротору, як не рідна педалька!).

2.Психоделія. Знову ж таки монотонне повторення, але випадкових звуків, вкрай набридливих акордів. Це перші психоделічні експерименти "Pink Floyd", "Can", "Soft Machine" та ін. Ось такими шляхами - важкими та психоделічними - рушив індастріел у сучасність.

Не можу не проводити численні аналогії між рок-музикою і мистецтвом початку нашого століття, якому ще зовсім недовго бути "нашим". Саме з тієї миті, коли рок перестав бути масовою цукеркою і до нього прийшли справжні митці, які захотіли щось змінити, щоб довести, що рок не гірший будь-якого іншого мистецтва, саме з тієї миті ситуація склалася вельми знайома. І понеслося: символізм, примітивізм, експрессіонізм, футуризм, дада, сюр... І як жодне з мистецтв рок-музика жваво відгукнулася на останній вибрик авангарду - постмодернізм, який не знає меж та тільки запозиченнями живий.

Індастріел - це перш за все музичний футуризм. Саме такий футуризм запропонували поет і теоретик мистецтва майбутнього Філіппа Марінетті та футуристичний композитор Луіджі Русоло. Їм слово: "Нам потрібні акорди, що існують, чи, принаймні, звукошуми, як перехід до безпримісних шумів, які повинні завершити собою еволюцію музики, що йде паралельно з ростом індустріалізму". Таке казав Марінетті. Король футуристичної музики - Боліла Прателла - далі платонічних побажань не пішов і лише обмежився вимогами замінити хро-

Black Sabbath

матизм на енгармонізм. "Музика повинна виражати душу юрби, душу великих заводів, поїздів, трансатлантичних пароплавів, броненосців, автомобілів і т.ін." Це вже Русоло - людина, яка ніколи музикантом не була, але він перший, хто вийшов за рамки теоретизування і запропонував такі футуристичні експерименти. Тоді виштовхування хроматичної гами енгармонічним рядом з його нескінченними можливостями дріблення тону на які завгодно долі, насамперед підводило музику до того ж "мистецтва шуму". (Ні, це не "Art Of Noise", це - Стів Райх та Брайєн Іно). Але внутрішньо, коли звук в нашій слуховій уяві минає межі, він неминучо переходить в шум.

Грюкати пляшками, кастрюлями чи використовувати кицьку в лантусі та унітаз як музичні інструменти, як це робили в ляльковому "Незвичайному концерті", ще не є індастріел. Останньому потрібен масштаб. Виконавець в наших очах повинен зростати в механічного монстра, нафтову шпалю, бульдозера. Великі механічні прилади - турбіни, багатопроцесорні заводи - потребують належної величі, обожнювання, повинні стати богом, ім`я якого - Молох, як це сталося в однойменній повісті О.Купріна. В.Маяковський - невеличкий на зріст футуристик - настільки зрісся з футуристичним пафосом, що кожен вважав його якнайменше "двохметрговоростим" (його слівце).

Сучасні футуристи футуристичніші за своїх попередників, адже вони володіють найважливішою деталлю прогресу - електрострумом. Це Марінетті і Русоло навіть і не снилося.

Індастріелом сповнені і сучасний хеві-метал, і альтернатива в її барвистій неповноцінності. Але треба зазначити, що індастріел як ідеологія дещо застарів. Адже ця музика - "музика" заводів першої половини XX століття. На всіх сучасних заводах панує тиша - комп`ютерам не дуже подобається грюкати. Така музика більш підходила б до наших підприємств, але і в нас зараз тихо - вони просто стоять. Зараз настав час лудитів. Лудитський рух прагнув до тихої ручної чи напівручної праці, нова ж техніка дратувала їх, виганяла людей з робочих місць і лудитам нічого не лишалося, як трощити цю техніку. До того ж, процес трощення нагадував концерт індустріального гурту 80-х. Але лудити програли, програємо і ми - комп`ютери, сповнені рейвом, нас не з`їдять.

Якщо російські футуристи відокремлювали себе від західного індустріалізму (будєтлян більш цікавила промова і первісне відношення до речей), то вже прокомуністичний "Леф" - нащадок футуризму - освідчувався в коханні станку, обожнював та оспівував його, як необхідний атрібут праці. Дмитро Галковський - відомий постмодерніст - першим помітив, що кульмінаційні двобої між поганим і хорошим хлопцями майже в усіх бойовиках відбуваються в індустріальбній зоні - водокачці, заводі, каналізації, взагалі, де є труби, станки, щось грюкає, парує, шкварчить... Зверніть увагу на це, це дійсно так, а не вигадка красномовця-афориста. Такий інтер`єр потребує й гідного звукоряду. Що ж краще за індастріел зможе передати напругу двобою монстрів людства серед монстрів цивілізації.

Сам індастріел в останнє десятиріччя здобув істотні зміни. Звичайно, адже це, як правило, не інструментальна музика. Пісня потребує тексту, а завжди про поїзди чи бетономешалки співати не зручно. Виникає потреба в інших, більш виразливих, конкретизованих образах, а це приводить до використання "неформальних" музичних рішень. Ніхто не заперечує, що Ministry - один бік індастріелу, а Einsturzende Neubauen - інший, але коли мова йде про Coil, Nine Inch Nails, Swans чи Butthole Surfers - починаються непорозуміння із стилями та впливами.

Музиканти завжди висловлюються проти ярликів і лейб, мовляв, "наша справа - музика, а це - для журналістів". От ми і перемили кістки такому, вже дуже сучасному, але без сумніву найбільш давньому, як з`ясувалося, явищу в рок-музиці, як індастріел.

Андрій Бєлай

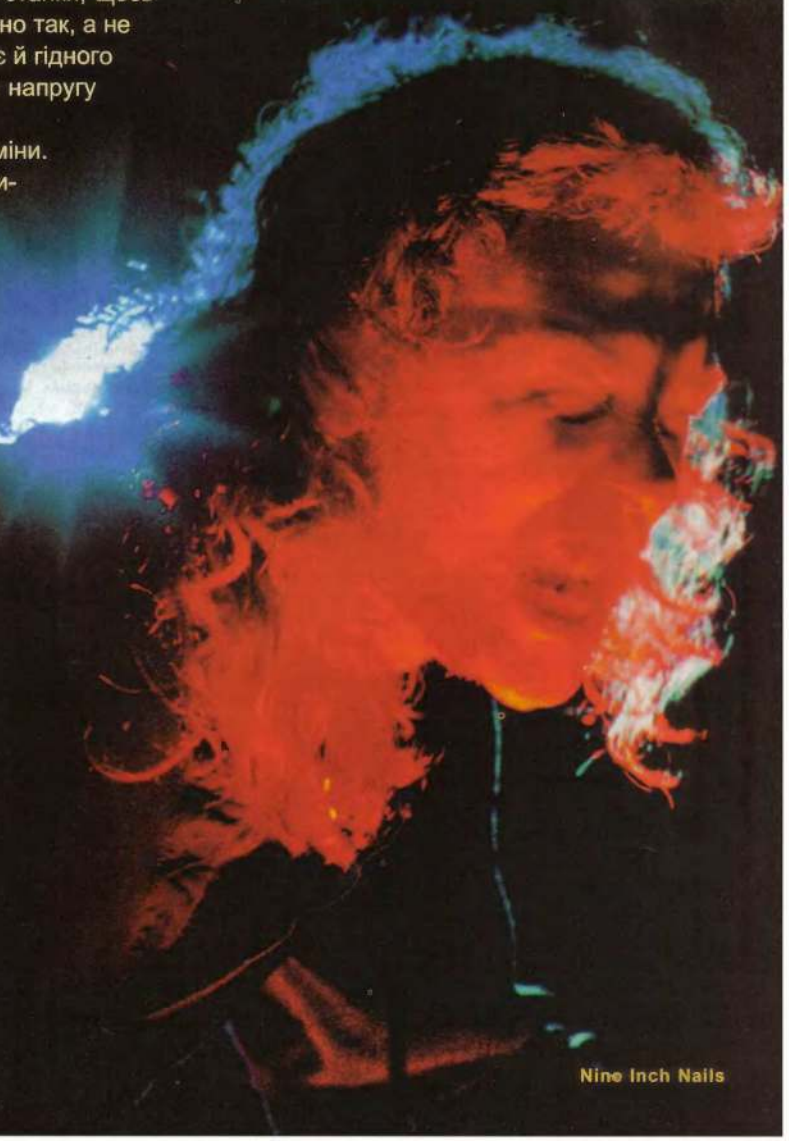

Nine Inch Nails

Супервідомі

Точнісінько на першій позиції. Продано мільйони LP. І чи щасливий SOUNDGARDEN? Ні, своїм колективним обличчям він скидається на смокчучого кропиву африканського кабана-бородавочника. "Сьогодні ми просто сидимо в автобусі, перебуваємо в готелі чи робимо шоу", - розповіли вони Джону Айзлвуду.

"Знаєш", - реве схожий на ведмедя гітарист SOUNDGARDEN Кім Теїл, - "раз чи два на день мені хочеться бути таким офігенно сильним, щоб, якщо б я був у кімнаті та врізав у стіну, завалився весь будинок, чи щоб я міг підняти вулицю. Я хотиів би бути всемогутнім, але я прокидаюся і усвідомлюю, що я просто імпотент. Я хочу знати все і бути спроможним робити все. Ось чому я опинився в групі. Я хочу сказати, туди його нехай, я хочу грати так голосно та агресивно, щоб люди повмирали. Я хочу бути гучним, як гелікоптер.

Я хотів би робити музику так цікаво, щоб вона захоплювала, але так посередньо, щоб вона роздавлювала тебе, нібито ти муха, якій так остогидло бути мухою, що ти засовуєш голову під маленький гідравлічний прес. Я справді ненавиджу рок-н-ролл, популярні групи. Я хотів виграти, не граючися в рок-ігри. Якщо щось ненавидиш, ти береш це і доводиш до розуму. До певної міри ми цього досягли".

Дивні хлопці SOUNDGARDEN. Довгим і нерухомим шляхом добиралися вони від ще нестиглої сіетлівської гранджової сцени до розкішного четвертого альбому «Superunknown», який увійшов у американський чарт під номером 1. «Я відчував себе трішечки самовдоволеним», - самовдоволено шкірить зуби Теїл.

По мірі ставання на ноги вони радикально переглянули свою музику - поліпшуючи її з кожним новим альбомом - без ослаблення ледачої пози, яку вони подають з безмежним цинізмом.

SOUNDGARDEN грає у Сент-Полі, так званому близнюку Мінеаполісу. Це шоколадна Америка у всій своїй вишуканості - особливо красиві мости через Місісіпі.

«Пиха, ізоляція, застій», - монотонно говоріть Теїл. - "Це пастки успіху. Я точно маю досвід двох з них, але моя пиха не дасть мені побачити мій застій. Сьогодні ми просто сидимо в автобусі, перебуваємо в готелі чи робимо шоу".

1985 року Сіетл був просто одним з міст північно-західної Америки, єдиною вартою уваги музичною спадщиною якого був Джимі Хендрікс. Потім, як каже Корнелл, без підстав, прийшли GUNS'N'ROSES. Корнеллівські манери напрочуд соромливі. Здається, він не здатний на контакт очей. Його голос затихає, але слова лишаються упевненими.

«Протягом десятиріччя», - шепоче він, - «молодіжна культура була представлена хлопцями, які продавали себе як справжніх декадентів: усім цим пацанятам демонструвався наркотичний, алкогольний, жінолюбний, лімузиновий спосіб життя. Починаючи з GUNS'N'ROSES, поки вони були просто рок-групою, ще до того, як вони набили свої кишені стодоларовими банкнотами, пацанята усвідомили, що існують люди, які виглядають як їх шкільний друг, які можуть якимось чином представити їх, граючи ту музику, яка їм довподоби і з якою вони можуть мати справу. Кінець кінцем, люди скоріше підуть та куплять альбом хлопчиська з довгим волоссям та у бейсболці задом наперед, аніж 37-річного лисіючого хлопця у спандексах».

Як у непохитного представника середнього класу, інтерес до музики у Корнелла почався у школі.

«У більшості моїх друзів смаки були досить надприродними», - неквапно пояснює він, - «зорієнтованими на тексти посередині між інтелектуальними та наркоманськими. Ми були ледачим поколінням. Смаки йшли від AC/DC через більш трахнуті записи YES до Капітана Біфхарта і Френка Заппи. Це була обдовбана музика, старик. Можна було палити траву і слухати BLACK SABBATH».

SOUNDGARDEN були там від початку гранджу. Слухаючи WIRE, JOY DIVISION, KILLING JOKE і BAUHAUS, вони провели, напевне, жахливий для своїх сусідів рік, граючи як біси. До 1986 року у той час безударне тріо хоробро висувало свої голови з окопів, хоч і один раз на місяць, по 20 доларів за вечір.

«Після наших перших виступів вживу», - продовжує Корнелл, - "люди відразу зреагували, і ми звернули на шоу. Ми грали, коли хотіли",

"Ми всі були приятелями", - згадує Теїл ранню сіетлівську сцену, де були Курт Кобейн, MEKVINS, давно загублений U-MEN, TAD (який підтримував SOUNDGARDEN у Сент Полі) та MADHONEY. "Все було дуже колективно та по-братські, і це дуже підтримувало".

Фанат панк-року Бен Шеферд бачив ці ранні шоу SOUNDGARDEN: "Вони були дуже сильними, дуже похмурими, як BAUHAUS, але задовольняли більше", - резюмує він.

Після обов`язкового періоду співпраці з найдосвідченішим лейблом Сіетлу, CUB POPом, група знайшла собі постійного ударника Метта Камерона і підписала контракт з іншим незалежним лейблом - SST. На загальнодержавному рівні, навіть якщо б SOUNDGARDEN пограбував банк і

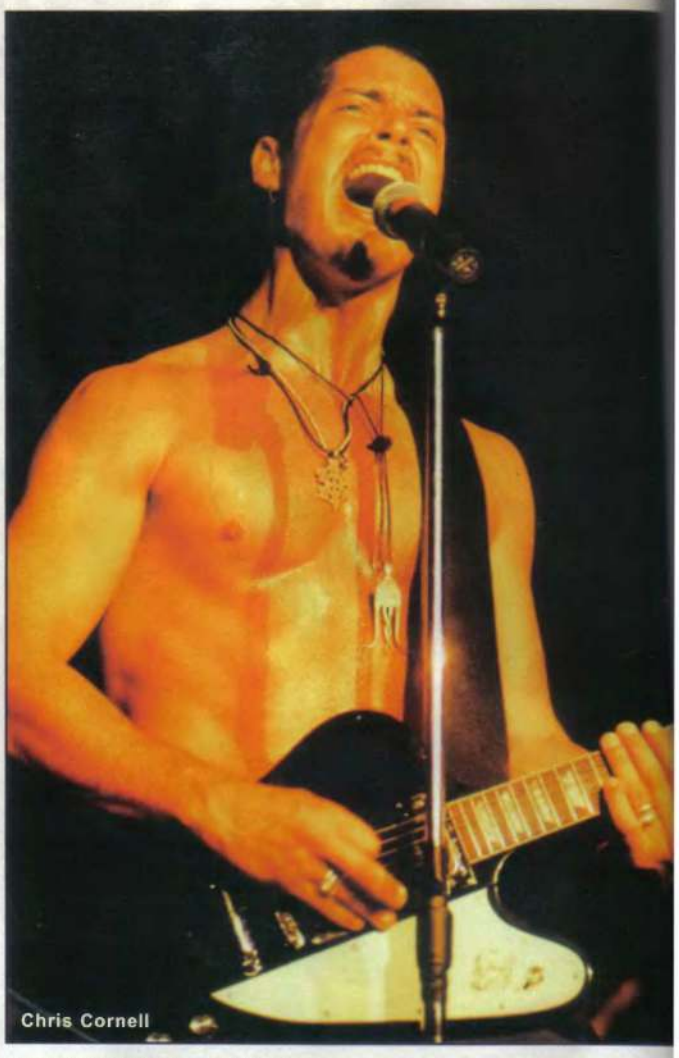
Chris Cornell

згвалтував керуючого, не міг би бути заарештований.

"Ніхто з ключових комерційних лейблів ніколи не приходив подивитися на альтернативну групу", - стверджує Корнелл. - "Ми були просто дрочилами - під це не танцюватимеш, це не нагадувало нічого з MTV і не звучало як Хью Левайс чі А FLOCK OF SEAGULLS".

Аж ось "все в бєлом" входять GUNS'N'ROSES та їхній мегахітовий альбом Appetite For Destruction.

"Це було ніщо, ніщо, ніщо. До того ж, це зненацька виявилися A&M і WARNERS разом", - каже Корнелл.

1988 року SOUNDGARDEN підписав контракт з A&M, першою з нових сіетлівських груп зробивши це великим комерційним лейблом. Братська сцена стала сучою, як тільки сіетлівські ледарі, такі як Курт Кобейн, Едді Веддер та Марк Арм, засвідчили, що глибоко всередині вони були так само оголено амбіціозними, як і більшість продажних корпоративних хлопців.

"Зараз всі інші хлопці попідписували контракти, і ми вже виглядаємо так погано", - посміюється Теїл, - "але тавро ще трошечки лишилося. - Вони крутять з усім містом! Вони крутять з усією країною! Вони курви!"

Після Louder Than Love, дебюту на комерційному лейблі, басіст Хіро Ямамото покинув групу, щоб стати крутим фізиком. "Я був у справжньому розпачі, бо думав, що вони розпадуться", - згадує Шеферд. На щастя, після декількох шоу з екс-NIRVANівцем Джейсоном Еверменом, Шеферд приєднався до групи. Невдовзі затьмарений NIRVANою та PEARL JAMом по рівню продажу, SOUNDGARDEN знайшов своє покликання у наполегливій праці по невеличких клубах Америки, закопуючи себе у монотонну металеву яму. І «Louder Than Love», і «Badmotorfinger» були чорно-білими альбомами, нашпигованими силою, але геть вільними від мелодій. Вони здавалися навіки програвшими.

"Кожного разу, коли ми їздили у турне, все більше людей приходило подивитися на нас", - каже Корнелл. - "Кожного разу, коли ми випускали запис, його купувало більше людей, ніж попередній. Вся країна, не тільки Сіеттл, проходила через величезні музичні зміни. Записи клубних груп стали продаватися мільйонами".

Кріс Корнелл одружився з менеджером групи Сьюзен Сіпвер, а Superunknown змінив все. Цього разу по вінця наповнений мелодією, він одним скоком штовхнув сердито блимаючий SOUNDGARDEN у центр уваги, у мейнстрім. Зараз вони являють собою великий бізнес і майже вибралися з металевої ями.

"Ця яма була повною багнюки", - констатує Корнелл так саме твердо, як він констатує будь-що. - "Відразу після того, як пішов Хіро, я був головним

автором пісень, і хоч мені це подобалося, зараз неможливо, щоб один член групи міг би штовхати нас у якому-небудь напрямку".

Зараз вони належать до однієї з усього трьох американських музик - репу, кантрі та гранджа - які продаються у значній кількості. Всі три тубільні для Америки і чітко відноситься до робітничого класу. Це так, нібито БІТЛЗ і взагалі чого-небудь британського ніколи не існувало.

"Гарт «Брукс» - настільки ж народна музика, як і наша", - з тужливою посмішкою знизує плечима Шеферд.

Концерт має вельми посередній успіх. Є альбом номером 1 чи ні, вони не в змозі зібрати чотирьохтисячний зал. SOUNDGARDEN грає дві години, що на добрі 30 хвилин забагато, і на кожний момент дива «Superunknown» приходиться певна кількість безмелодійного галасливого старовиння. Між групою та аудиторією контакту обмаль; Теїл і справді зовсім не рухається, навіть не блимає. Дехто з аудиторії засинає, інші входять в транс (люди не вмирають, але за будь-якими розсудливими розрахунками мають це робити, бо там відбувається пекло), а ще інші демонтують червоні сталеві стільці та штабелюють їх у центрі залу.

Концерт як на витрині демонструє головну проблему SOUNDGARDENу: здається, тут немає радості.

"Я можу це бачити", - хмуриться Корнелл. - "Я розумію, чому ти міг це сказати, адже інколи мені здається те ж саме. Всі постійно виглядають такими обломними. Ніхто з нас не задоволений соціально, і виходить так, нібито ми насправді злиденні. Ми всі прагнемо бути вельми похмурими, а кожного дня хтось з нас збирається викидати коники",

"Ми завжди намагалися ніколи не досягти точки, де ми остогиднемо людям, але, я думаю, те, що ми робимо, стає небезпечним, і люди зрештою втомляться від обломаних хлопців. Все ж, якщо ніхто більше нас не потребуватиме, ми без турбот будемо ловити кайф, сидячи по печерах та обламуючися. Я завжди був відлюдником, мене виводить, коли я виходжу, і це дає мені виправдання, щоб лишатися вдома".

"Ми не тусовщики", - стримано висловлюється Теїл. - "Злиденні речі - всі навколо домагаються щастя, грошей, задоволення, певного роду відновлення сил чи розваги від нас".

Одного разу вони спробували пожартувати. У «Big Dimb Sex» на «Louder Than Love» є бадьорий хор, де йдеться про те, що «I want to fuck, fuck, FUCK YOU». Він так провалився, люди хором вимагають його на таких шоу, як у Сент Полі. Більше вони так не шуткуватимуть.

За кулісами, після шоу, сцена безпечна. Всюди товчуться різноманітні члени сімей. Але не корнеллівські. Його мати астролог. Він не дозволить їй торкатися його зірок.

"Я б не хотів, щоб мої батьки приходили на концерти. Я знаю, що їм не подобається ця музика, так навіщо?" - гримасує він.

Ні тобі сексу, ні тобі драгзу, і тільки небагато рок-н-роллу. ("Ми за секс і драгз і рок-н-ролл без сексу та наркотиків", - підсумовує Теїл. - "Я не кажу, що нам не подобаються секс та наркотики. Але якщо ти уподобаєш трахатися, ти береш одну особу і трахаєш її усіма способами, на які ти спроможний. Навіщо спокушатися чи бентежитися?"

Годину після концерту чекаючих на слово фанів сек'юріті відправляє у темряву навіть без кивка. У ці дні SOUNDGARDEN не дужсе любить своїх фанів.

"Я думав, що ми подобаємося людям, бо вони вважають нас агресивними, інтелігентними та дивними", - каже Теїл, випускник університету із ступенем по філософії. - "Зараз ми подобаємося нашим фанам, бо ми на MTV. Популярність породжує популярність, доки породжує відчуття задоволення. Від плодів та винагород нашої роботи важко отримати задоволення".

"Цими днями я розмовляв з декількома фанами", - зізнається Шеферд. - "Я помолодів та відчув натхнення".

"Були часи", - зітхає Корнелл, являючий собою зараз картину мерзенних злиднів, - "коли я хвилювався, що ми занадто великі. Коли ми були у Сіетлі, ми знали всіх наших фанів, мали всі їхні номери телефонів. Зараз... ти ж знаєш, якщо б ми записали пару синглів, а решта була б лайном, ми б продали саме стільки примірників, чи не так?"

Здається, SOUNDGARDEN не являє собою частину рок-н-рольного цирку.

"Не товчіться у старому лайні", - застерігає Шеферд. - "Входьте у мистецтво музики. Якщо це звучить нудно, тоді... все одно що". Облиште.

Єзус Марія. Справи були б зовсім поганими, якщо б Корнелл був проклятий зовнішністю. Жінки і MTV у чомусь подібні і SOUNDGARDEN, безсумнівно, продав би менше записів, якщо б їх лідер скидався на троля.

"Гмм, я не знаю, чи це правда", - роздумує Корнелл, потираючи рослинність на обличчі. - "Хоч і були такі спроби, мене не подавали як Джона Бон Джові, хлопця з посмішкою на мільйон доларів і групою його імені. Це складніше, ніж просто мати милі вилиці. Можливо, це харізма".

"Кріс краще виглядає подумки", - додає Шеферд, панк-рокове дитятко.

Так що вони за одні, ці саунгдгарденці? Чим вони займаються вдома? Що примушує їх сміятися?

"Можливо, це звучатиме набридливо..." - починає Корнелл. Ой, ні. Не збирається же він казати, що він "грає музику" - "...але я багато граю музику. Я проводжу багато часу, уникаючи людей".

"Мені подобається знаходитись вдома", - відкриває душу Теїл. - "Головним чином я виходжу на вулицю, щоб випити. Раз на місяць я ходжу на шоу, і ще раз переконуюся, що мені не подобається виходити з дому".

"Ми з моєю подругою раз на тиждень ходимо до наших друзів Джоді та Алана, ось і все", - зізнається Шеферд.

Розсміятися їх, здається, не примусить ніщо.

SOUNDGARDEN

грандж родом із Сіетлу

(як і Джимі Хендрікс)

Почну здалеку. З Сіетлу. В романі Селінджера "The Catcher in the "Rey" підліток Холден Колфілд в нью-йоркському готелі пізно ввечері знайомиться з трьома дівчатами. Вони постійно оглядаються навкруги, на всі очі шукають славнозвісних людей, які, за їх думками, юрбою ходять по цьому місту. Не знаю, чи свідомо автор вибрав для образу провінційного наїву дівчат саме з Сіетла, але цікаво, що по роках вони як раз могли б бути майбутніми матерями наших гранджових героїв. Вартий уваги і той факт, що після визнання "Нірвани" Курт Кобейн уникав зустрічей з елітою і ставився до неї якнайменше зі зневагою.

Зараз Сіетл не таке вже маленьке місто, але все ж грандж - це саме провійційний феномен. Взагалі, за нашими і навіть за європейськими мірками таке просто неможливо. Адже і R.E.M., і Queensryche, хай не з Сіетлу, але теж провінціали. Гранджова ж територія стала

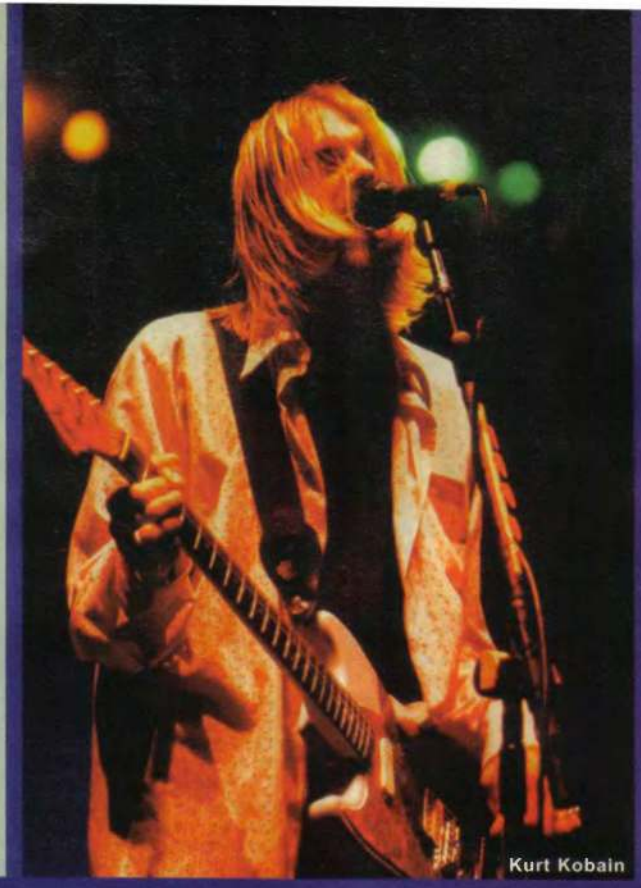
Kurt Kobain

настільки боєздатною, що всі потуги європейців грати "грандж" здаються скоріше кумедними. Смакова та естетична різниця між європейською та американською сценою вражаюча. Ніякі "Оазіси" з "Блюрами" Америку більше не підкорять, що звичайно не заважає європейцям нехтувати кантрі і соул. Тут цікавить ще факт прилучення нас до "висококультурних" європейців. Якщо на музичних сторінках наших видань нам доводиться читати новини, то навіть за виконавцями можна визначити звідки ця інформація і на кого вона розрахована: американці дуже стримані до всього нового, європейці ж з радістю хапаються за все нове і навіть якість музики разом із перспективами їм до біса. Ось і вішають на нас, європейців, усіх собак від дебільного техно до невиразливих "Оазісів". Спробували якось європейці "грандж" грати - суто американське явище - і одразу ж став відчуватися європейський комфорт, пісні стали слинявими, пещеними, а після другого альбому

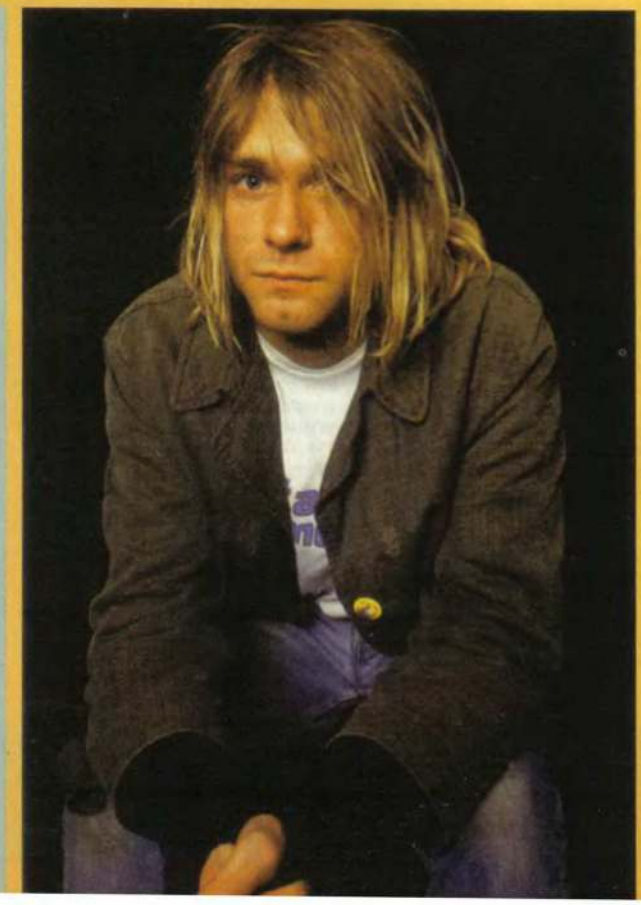

єврогранджовики вже й фраки одягли (ірландське Therapy? та німкеня Die Artze). Не було і не могло бути "хіппі" в Німеччині та Британії. Урбанізовані панки? Будь ласка. Вишукані естети 60-х? Скільки завгодно. Доморощені мепличні рейвери? Так, але тільки не "хіппі" з їх безмежними просторами, зв`язком з природою, індіанством. Ні, це якнайвдаліша комбінація людей-квітів та американських панків, які мирно співіснували з "хіппі" на початку 70-х років (з цих Іггі Поп, MC-5, Петті Сміт і подібні). І взагалі, грандж лише підсвідомо увібрав в себе музичні та ідеологічні елементи людей-квітів. Кріс Корнелл Саундгарден: "Не питай про те, звідки у нас вплив таких груп. Ми любили тільки панк-рок і ненавиділи всяких Led Zeppelin, Yes та Black Sabbath.

Ще більше засмучує закономірність, за якою лідери "хеві" освідчуються в коханні до панківських колективів (згадайте кавер-версії пісень груп Samhain та Misfits у виконанні Metallica та Anarchy In UK у виконанні Motley Crue та Magadeath), а гранджовики більш тягнуться до "барвистої" музики: Alice Cooper (Soudgarden), Девіда Боуї та Shocking Blue (Nirvana), Kiss (Dinosaur JR). Хоча все-таки поняття "гранджу" скоріше позначає духовний стан, ідеологію, аніж музику. Хай той же Кріс Корнел і говорить про швидке сконання гранджу, всі прекрасно розуміють, що сіетлівський феномен вже пустив метастази і в майбутньому погрожує обернутися в ще більш брутальну варіацію "хеві"-руху.

Музична палітра "гранджу" також багата, як і полістилізм сучасного хеві-металу. Критики довго мудрують, поки вигадають дефініцію за жанром тій чи іншій сучасній групі. Старий рокер, відгодований хард-роком, врешті заплутається в хаосі стилів та шкіл і і, плюнувши на все це, буде кайфувати від перевірених часом Uriah Heep та Nazareth. До того ж він ще й ображається на "перекручення спадщини" та фарисейство. Але

справа в тому, що фузову, драйвову гітару Річі Блекмор з Тоні Йомі не запатентували. Секс Пістлз гуркотіли на гітарах не гірше за Джімі Пейджа. Інша річ, як це робити. Тут знову ж таки виграє сучасний хеві. Необгрунтованість, відсутність ідеї і повна естетична безпорадність хард-року, врешті набридла оскаженілим юнакам, які розбіглися по хай незатишним, але позиційно обгрунтованим щілинам "грайнд-року", "дез-металу", "індастріел" та ін. Погодьтесь, гарненький герой з потенцією і пенісом Кінг-Конга, якого ніщо окрім жінок та машин не цікавить, вихований на маминих романтичних казках з драконами та чародіями не дуже привабливий задля молодого страйкаря з 90-х. (Послухайте, про що співають Rainbow, Whitesnake, Bad Company та багато інших, так би мовити, "авторитетів").

Індивідуальність "гранджу" полягає не тільки в його самостійності та периферійності, а й в особливому менталітеті. До того ж не можна говорити про якусь єдину англо-американську альтернативу, адже опозиційність гранджу британському іноді очевидна. Аргументами слугує різка критика альтернативи з боку Ніла Янга, який зробив менш толерантно, ніж намагаюся я. Ніл Янг тут як раз доречі, про його спільний виступ з Pearl Jam на концерті, присвяченому Бобу Ділану, і про їх спільний проект не згадував мабуть тільки ледащо. А саме його - учасника Вудстоку - називають передтечею "гранджу". Елементами гранджу стала наповнюватися і музика інших металевих гуртів. Чого варта лише остання робота Faith No More (особливо "I Wanna fuck Myself"). Старі шановні групи не гидують робити

"грандж" - це похмуре небо, сльота під ногами, змоклий вечір. Це не "дум-метал" з барвіночками та жайворонками посеред обдовбаних песимістів, що таким чином суїцидують. Це життя без улесливих слів, брехливого сміху, натягнутої радості та дешевих любовних переживань.

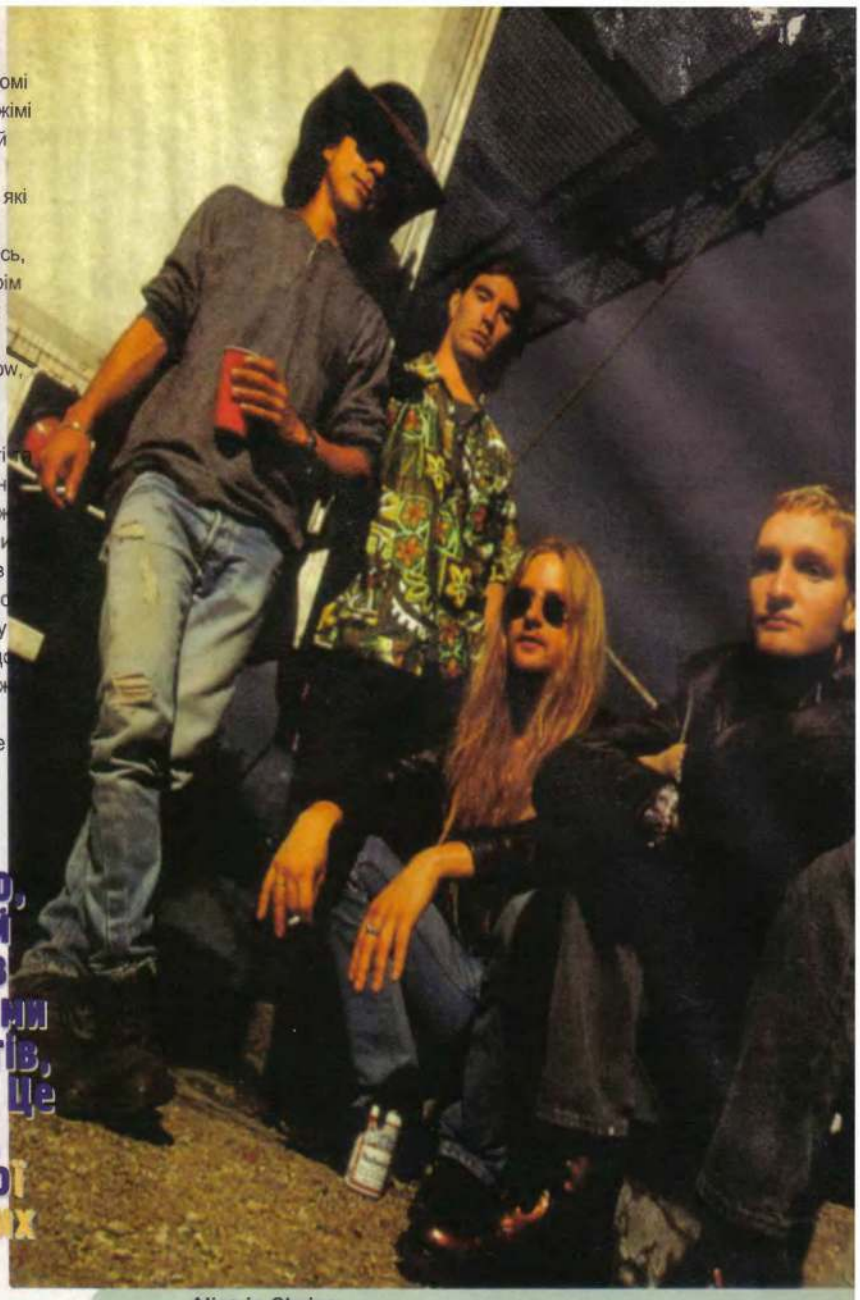

Alice in Chains

компіляції гранджових музичних та ліричних канонів (окремі роботи Extreme, Van Halen і Еліса Купера).

Абстрактно "грандж" - це похмуре небо, сльота під ногами, змоклий вечір. Це не "дум-метал" з барвіночками та жайворонками посеред обдовбаних песимістів, що таким чином суїцидують. Це життя без улесливих слів, брехливого сміху, натягнутої радості та дешевих любовних переживань. Це суворе, реалістичне життя без релігійних погроз. Це доля. Впевнений, що Федір Достоєвський ілюстрував би кіноверсії до своїх романів саме "гранджом". Чомусь зараз я менш за все схильний говорити про Нірвану - оповісників "гранджу". Якщо в Ліверпулі, куди після приумфу Beatles всі кинулися шукати таланти, так нічого цінного і не знайшли, то Сіетл - справжня кузня талантів. Оскільки чекати успіху в комерційному відношенні наступних альбомів Soundgarden, Madhoney чи Pearl Jam не варто, поговоримо про останнє завоювання "гранджу" - однойменний альбом групи Alice in Chains. Ні, ця група - не усереднений варіант "гранджу", це "грандж" сьогодні.

В ті часи, коли окрім часописів "Ровесник" і "Студенческий меридиан" про музику писали хібя що самовидавчі газети, в ті часи, коли ані про "грандж", тим більше про Alice in Chains, не знали навіть в Америці, а Сіетл в пресі асоціювався лише з початківцями Sonic Youth, в першому з вищезгаданих з`явилася стаття про це місто. Поряд з порівняннями нашого комсомольського життя з життям наших капіталістичних однолітків згадувалась молода група Аліса в ланцюгах. Хлопці виступали в місцевих маленьких барах, вантажили власну апаратурку в невеличкий пікап, мріяли про запис власного альбому і щоб їм не набили пику за довге волосся.

92 рік. Альбом "Dirt". Alice in Chains - наймолодша і відповідно важка група з Сіетлу очолює хіт-парад і навіть отримує в Голандії приз за кращу пісню про самогубство - "Them Bones". (В Голандії полюбляють подібні заходи. Наприклад, нещодавно пісня "Closer" гурту Nine Inch Nails отримала приз за пісню, під яку найкраще кохатися).

93 рік. Альбом "Jar Of Flies" - півгодинний та напівакустичний панує у хітах поруч з "нірванівським" "In Utero". І нарешті "Alice in Chains" - альбом, який основну розкрутку отримав на початку цього року, особлива пісня "Grind", кліп на яку сповнений символіки всього альбому. Хоча, все більше відчувається опозиційність хіт-парадові. Що ж, напевне два-три роки "грандж" ще буде популярний, незважаючи на антикомерційність стилю. Сталося так і з групою Дейва Грола Foo Fighters. Їхньому дебюту напропрокували лише "культовість", а без ажіотажу врешті не обійшлося.

Говорити про грандж цікавіше, ніж його слухати. Те ж і з фільмами Жана Люка Годара. Але все ж частенько буває приємно поринати в цей промовистий та захопливий вирій "гранджу".

А.Б.

ВИР
TEX
Н
THE CREAM OF ERIC CLAPTON
Новинка!
Від творців ВЕТМАНУ
восьмитрекового
жу, і SODASTREMIM
більш чудернацького
ру, який не більш ніж
півроку стане зайвим!
стане? У жанаючих
таких як CD-I та Intern
свої луддіти. А які
реваги від можливості
з Принцем? Як це
музичний бізнес? І
інфосупернайве
Маконі, так хто такий
інтерактивний CD?

ВИРОБНИЦТВО

МУЛЬТІ МЕДІА

"Я не збираюся купувати компакт-плейєр, поки не матиму письмового підтвердження, що це категорично остання річ, яку збираються винайти".

Такі вимоги американського коміка Ріти Раднер. Для Ріти про запас є погана новина. Але спочатку застереження. Мерзлячий привид переслідує дискусію про нову технологію та музику - привид восьмитрекового картріджу. Хто б не сідав писати про новий хардвер (софтвер) казнащовер, він робить це з моторошним відчуттям у серці. Непроханий образ стрибає у розум - картина з нічного кошмару про базарний розпродаж без обмежень, про мільйон понурих чоловіків та жінок, вештаючихся у широкому полі і прагнучих спихнути примірник за примірником «Greatest hits THE CARPENTERS», Tapestry Керол Кінг і перший альбом Сюзі Куатро у непривабливому пакеті, який ніхто не спроможний програвати. Клята непередреченість та відверта лінь споживача є фактором, над яким SONY, PHILIPS, MICROSOFT та інші не владні. Це біда, з якою вони мають співіснувати. Восьмитрековий картрідж - найбільш ефектне непорозуміння цього роду, зразковий приклад того, як корпоративні гіганти виробляють щось нікому насправді не потрібне. Були й інші: SONYвське BETAMAX VIDEO, наприклад, чи PHILIPSівська система V2000, SONYвська завелика, бідолашна El-касета, занадто манюсінькі 3-дюймові CD, а також MINIDISC та DCC, чиї плейєри та софтвер навряд чи змели з полиць, коли вони з'явилися 1993 року. З іншого боку, у виробництва були й свої тріумфи. Найбільш помітний з них - CD, основний мейнстрімний музичний носій десятиріччя, викинутий SONY та PHILIPSом на ринок на початку 80-х. Марксісти-леніністи упивалися цим відверто капіталістичним подвійним наворотом: не просто примушувати людей купити щось їм непотрібне, але щось, що в них вже є. Може статися, що запрошення втретє обзавестися Сержантом Пеппером було соломинкою, якою професійний меломан зламав свою перевантажену шию.

Але лишаючи осторонь той новий тех, який просто поліпшує якість передачі звуку, вже зараз існує сила силенна технічних розробок, які можуть (бо це сила) змінити спосіб, на який ми живемо з музикою - як ми її купуємо, як ми її слухаємо, як ми дізнаємося про неї. Вільно кажучи, ці розробки розпадаються на дві категорії. До першої належить CD-I ("I" Interactive) і CD-ROM (ROM=Read Only Memory=постійний запам'ятовуючий пристрій, він же ПЗУ): нові способи використання існуючого CD-формату для принесення розваги у вашу оселю. А набагато більш захоплююча друга категорія - це те, що драматично проголошується як Інформаційний Суперхайвей, глобальна комунікаційна мережа, що розвивається, яка сьогодні зветься Internet і обіцяє (чи загрожує, в залежності від вашої точки зору) змінити спосіб, на який ми живемо, працюємо і розславбяємося.

Найуспішнішим споживчим продуктом 1980-х років був компакт-диск. Його випустили 1982 року, і за п'ять років розійшлося 30 мільйонів плейерів і 450 мільйонів дисків. Звук CD має своїх уславлених супротивників (Нейл Янг, Джон Піл - люди, чиїм найбільш високо оцінюваним надбанням є The Lurkers' Shadow на зеленому 7-дюймовому вінілі), але для більшості з нас він швидко й тихо став частиною життя. Зараз, коли в наших магазинах починають поширюватися наступні CD-системи, їх виробники сподіваються, що й вони таким саме чином просякнуть наше життя. PHILIPS впевнений, що з пришестям мульті-медіа "ефект буде таким саме драматичним, як виникнення самого запису звуку та зображення".

Термін "мульті-медіа" спочатку застосовувався для позначення особливого виду презентацій, які складалися з слайдофільму та плівки, що у 70-ті здавалося таким фантастичним в музеях чи у шкільному аудіо-візуальному відділі. Мульті-медіа базується на суміші типів периферії. Найновітніша технологія пропонує диск, що містить інформацію будь-якого виду, яку можна закодувати цифровим чином. Тому CD майбутнього, чи, якщо бути більш точним, сьогодення, буде спроможним пропонувати музику, чи текст, чи мовлення, чи зображення, чи комп'ютерні іграшки. Чи, і саме тут стає цікаво, певну комбінацію всього вищезазначеного.

Два види мультімедійних CD-пакетів, про які ви, скоріше за все, чули - це CD-I та CD-ROM. Основна різниця полягає в тому (хвилиночку терпіння), що CD-ROM виник як періферійний запам'ятовуючий пристрій в комп'ютерній індустрії. Він теж потужний: на одному диску CD-ROM можуть у повному обсязі зберігатися Білі та Жовті сторінки всього Східного узбережжя Америки. CD-I, з іншого боку, не є периферійною системою, придатком до комп'ютеру, але являє собою систему в собі. Більш того, CD-I спеціально розроблявся для домашнього користувача. Це незалежна система, схожа на домашнє відео, яка буде працювати через будь-яку ТВ-систему. За тією чи іншою причиною вважають, що кінець-кінцем саме CD-I стане лідуючою серед домашніх розваг інтерактивною мультімедійною системою. Що може означати кінець CD як суто музичного носія. Замість цього ви матимете єдиний плейєр, який може пропонувати кіно, музику, інтерактивний друкований матеріал, ігри і таке інше. Тому коли ви, споживач, через два-три роки прийдете поновити ваш хай-фай, ви матимете вибір не тільки аудіопрогравачів, але й купу іншого привабливого мотлоху за набагато більшою ціною.

Певною мірою це просто те, на що розраховують PHILIPSові люди, які стоять за домашнім CD-I. Вони сподіваються, що їх дитинка буде мати успіх, тому що для її отримання не потрібно буде надзвичайних зусиль чи волі. Спробуйте зараз купити аудіокомплекс без касетного плейера. Через п'ятьдесят років так саме важко може (може!) стати купити комплекс без CD-I плейера. PHILIPS вже сьогодні вбудовує їх у свої аудіокомплекси. Тому, можливо, незабаром ви будете власником машини приємного вигляду, яка може грати новий PRIMAL SCREAM та нового Педро Альмодовара з TETRISом у якості певної компенсації. Вправно, еге? Але це тільки півсправи. Деяких людей дуже збуджує саме принцип інтерактивності, чи то взаємодії. На досить банальному рівні ви вже вступили в інтерактивності, чи то взаємодії. На досить банальному рівні ви вже вступили в інтерактивний зв'язок з вашими CD. Ви вставляєте чи викидаєте треки з послідовності програвання, ви як завгодно перекручуєте цю послідовність і таке інше. А як щодо реміксування треків, їх подовження, додавання нових інструментів і вокалу? Один з сьогоднішньої хвилі наявних у торгівлі CD-I - ANTI-STATIC. Тут професійному гравцеві пропонується ряд сучасних денсових треків (найкраще для інтерактивних, пардон, інтерактивності підходить музика техно) та химерних образів, і йому дається можливість розсудливої творчості з точки зору звуків та зображення. Обирайте форми та кольори, які вам довподоби, обирайте з різноманіття задумів і розштовхуйте їх у певних напрямах. Але слід зауважити, що 10 хвилин - це оптимальний час, який будь-яка нормальна людина проведе за викручуванням образів, перш ніж втратить інтерес і візьме газету, чи щось менш корисне. Ця проблема продовжує здіймати свою потворну голову.

Два з новітніших CD-ROMів, які потрапили на ринок, пропонують різний ступінь інтерактивності з двома поп-легендами, а саме з +1 та Бітлз. Взаємодія з +1 дає вам шанс "стати ближче до одного з найважливіших митців світу". За 50 фунтів ви отримуєте пакет, який використовується з обладнаним мульті-медією PC чи Макінтошем і є частиною звичайним CD, частиною відео та частиною комп'ютерною іграшкою. Ви пробираєтеся через створене оцифрованою графікою оточення, що являє собою гібрід «PAISILEY PARK STUDIOS» і «Суперменівської Фортеці Самостійності». НА своєму шляху ви чуєте багато музики, граєте в ігри, розв'язуєте головоломки і, якщо бажаєте, реміксуєте треки та по-караоцьки підспівуєте KISSу.

«Hard Day's Night» - цілком більш поміркована справа, що має більше спільного з різноманітними енциклопедіями і атласами світу, які можна знайти на CD-ROM. Пакет містить 90-хвилинний художній фільм у цифровій формі прийнятної якості плюс оригінальний сценарій Alun Owen, багатослівний критичний коментар, інтерв'ю з Річардом Лестером та силу силенну додатків: тексти пісень, музичний супровод, можливість негайного доступу до різних епізодів, (як з CD-треками) та доскональні біографічні нариси всіх основних виконавців. Просто знахідка для поїхавшого на бітлах ентузіаста домашніх комп'ютерів, якому властива одержима зацікавленість у драмі шкільних днів Нормана Россінгтона чи повній біографії Джона Джанкіна.

Hard Day's Night - красивий пакет, але на думку приходять ті самі сумніви. Чи ви скоріше забажаєте просто прослухати альбом чи подивитися фільм? Наскільки палко ви захоплюєтеся керуванням Sultans of Ping через сценарій аркадної гри чи доскональним вивченням всього про етнічну музику, представлену у останніх записах Пітера Гебріела (обидва мультімедійні пакети наявні у продажу)? Як такий, CD-ROM, безсумнівно, є скоріше забавною альтернативною, ніж потенційним наступником музичних CD. Але вбудовані у домашні розважальні системи плейери CD-I можуть бути іншою справою. Може виявитися, що інтерактивність просто відвертає увагу. Люди можуть просто не бажати гратися з музичними та відеопакетами чи пристосувати їх під себе, і ще треба подивитися, як на виклики, які кидає інтерактивність, будуть реагувати групи. Звичайно, тільки команди певного рівня успіху зможуть дозволити собі випускати такі пакети. Але припустимо, ви випадково здобули хардвер, потрібний, щоб грати мультімедійний CD, і на полицях вашого місцевого магазину вам пропонується новий альбом Кейт Буш на аудіо-CD або той самий альбом плюс всі кліпи, тексти на екрані та детальна інформація, і це коштує на 5-10 фунтів дорожче - чи це вас не зацікавить? Це фундаментальне питання про природу музики і про те, як ми бажаємо її слухати. Воно настільки ж фундаментальне, як між радіо та ТВ, і має ключову причетність до музичного бізнесу.

INTERNET

Якщо ви працюєте не на антарктичному криголамі, за останні роки ви скоріш за все багато чого чули про Інформаційний Суперхайвей. Це була така повсюдня фраза, що вона напрямки пройшла до стадії жарту без повного розуміння більшостю людей, які її обговорюють. Непрофесійно кажучи, інформаційний суперхайвей - це насправді дещо під назвою INTERNET. Футуристи передрікають, що доступ до нього стане основою нашого бізнесового, політичного та приватного життя у наступному сторіччі. Його причетність до музичного бізнесу і музичного видавництва може бути і величезною, і абсолюно непомітною. Вибір, як кажуть, за вами.

INTERNET - це простора суміш комп'ютерних мереж. Якщо ви працюєте у великому офісі, ви, напевне, гарно знайомі з комп'ютерними мережами - 10, 20, 30 комп'ютерів, з'єднаних разом і здатних обмінюватися інформацією. INTERNET - мережа з тисяч таких мереж, яка окільцьовує земну кулю телефонними лініями й кабелями і досягає мільйонів людей. Це засіб, за допомогою якого Іван чи Горпина Петренки, сидячи біля домашнього PC чи APPLy у Великих Бєспрєдєлах чи Нижніх Козюках, можуть обмінюватися ідеями, новинами, плітками, фактами, чим завгодно, з професором фізики у Беджінгу, банкіром на Манхеттені чи школяркою у Ла Пасі. Є навіть зв'язок INTERNETа з Антарктикою. Саме тут і виникає аналогія з суперхайвеєм - науково-фантастичні гіперболи осторонь, це спосіб регулярних поїздок на немислимо високих швидкостях у серце майже будь-якого поселення на планеті. Користувач, крім усього іншого, може стукати у комп'ютери головних університетів світу, військових закладів та бібліотек і загружати у свій домашній комп'ютер що завгодно - від Макбету до найостанніших досліджень із всесвітнього потепління чи детальних ресторанних оглядів ділового центру Упсали.

Чи огляд роллінгівського турне Voodoo Lounge. Чи останню інформацію з рубріки "Де вони сьогодні" про STEPPENWOLF, чи інтерв'ю з Капітаном Біфхартом (а йому не потрібно буде ні з ким зустрічатися або покидати свою пустинну оселю), чи попередній перегляд обкладинки нового альбому Шинед О'Коннор. Це і підбадьорює, і лякає, і до цього варто повернутися.

INTERNET виріс з академічних та військових мереж, які мало-помалу прибрали до рук студенти, ентузіасти і безумці. На додаток до серйозних матеріалів INTERNET невдовзі став вмістилищем для інформацій та дискусій про весь гамуз чудних дурниць від альбомів Запри до фетішизму на грунті ампутованих органів. Сьогодні INTERNET вміщує декілька тисяч інформаційних груп, форумів за інтересами, які обмінюються інформацією про спантеличуючу безліч предметів, чи то північнокорейський комунізм і агроекономіку Судану, чи то (і це прямісінько з Жовтих сторінок INTERNETу) про "детальні ціни на повій з усього світу... паління як спосіб приємно провести час... музику NINE INC NAILS" тощо. INTERNET, якщо формулювати відносно просто, це ще більше дурниць про ще більше речей, які ви потенційно спроможні уявити. І багато що з цієї біди має відношення до музики.

Як правило, в цьому місці починають питати, хто управляє INTERNETом. А ніхто. Його природний стан найкраще описується як узгоджена анархія, хоч комерційний сектор з кожним днем втручається все більше. Потенційний користувач має платити за підключення до INTERNETу через модем; як правило, сюди входить і платня місцевому оператору. Після цього ви вільні. Час, який ви проводите, носячися цими хайвеями, обмежений тільки вашою потребою у сні, вимогами коханих та вашими прибутками (не забувайте, весь час, поки ви під'єднані, ви додаєте циферки до телефонного рахунку).

Сотні з безлічі інформаційних груп, до яких ви можете приєднатися, стосуються музики. Одна з таких груп - REC: MUSIC: PROGRESSIVE, всесвітній таємний союз людей, які за причинами, що найкраще відомі їм самим, до смішного палко захоплюються європейським прогресивним роком 70-х. Ви приєднуєтеся до групи, і після цього кожного разу, коли до REC: MUSIC: PROGRESSIVE передається повідомлення, воно відправляється прямо на ваш комп'ютер. Ніхто цього не робить. Це просто трапляється. Це може приймати будь-які форми. Це може бути довідка про японські копії GENTLE GIANTівського Octopus'у. Це можуть бути останні новини про легендарний бельгійський UNIVERSE ZERO. Може, це навіть хтось з UNIVERSE ZERO, чи GENTLE GIANTу, чи з MAGMи зайшов поздоровкатися. Традиційні рок-журнали, такі як Q, просто не мають місця для таких вузькоспеціальних сфер. Але помістіть в INTERNET запит про FRUUP чи AMON DUUL і за декілька годин ви отримаєте десятки відповідей. Огляд відкриття американського етапу світового турне PINK FLOYDу з'явиться на INTERNETі через дві години після того, як опустили завісу. Цей огляд не був надто стильним, але він там був і ніс струмінь справжніх новин. Якщо це саме та інформація, яка вам потрібна, INTERNET ефективніший, ніж будь-який журнал чи газета можуть бути в принципі. На що має сподіватися журнальна індустрія, так це на те, що читач має скоріше відданість стильному, кольоровому, блискучому, торкаючомуся почуттів артефакту і стилю писання, ніж просто жагу гарячих новин. Всі журнали, незалежно від того, на який спосіб життя вони орієнтовані, мають певний елемент "це потрібно знати", навіть якщо це просто довідник концертів, каталог чи адреси ресторанів. А що, як вони більше ніколи не помилятимуться чи не застаріватимуть? Такі журнали, як Q, з сильним творчім елементом, існуватимуть, напевне, завжди, але зважаючи на те, що електронна преса може обновлятися за секунду, журнали, які першим чином займаються статистикою і даними, не можуть претендувати на таке здорове майбутнє.

Є інший, набагато більший вплив, який INTERNET може мати на музичну індустрію, а саме на існуючу організацію музичного продажу та розповсюдження. Повернемося до нашого гіпотетичного навіженого на тлі прогресивного року. Скажімо, одного ранку він прокидається, щоб знайти повідомлення GENTLE GIANT ФОРМУЄТЬСЯ НАНОВО!, втикає очі у свій дісплей і бачить, що натисканням кількох клавіш він може за 5 доларів (чи ЕКЮ чи йєн) почути трек з нового альбому плюс побачити кліп, з можливістю, якщо йому заманеться, загрузити решту альбому (чи мультімедійний пакет).

Це не наукова фантастика. Все, що для цього потрібно - це пишучий CD, DAT чи будь-яка інша цифрова форма отримання високоякісної копії того, що INTERNET може вам запропонувати. Якщо ви дозволили собі бути володарем кольорового лазерного прінтеру, ви також можете отримати ілюстрацію. Звичайно, це буде не GENTLE GIANT, а PINK FLOYD, Мадонна чи U2. І, вірогідно, це буде милий анархічний INTERNET, а MURDOCH MUSIC NETWORKS INTERNATIONAL. Однак принцип лишається тим самим. Як тільки ви зможете прямо у себе вдома загрузити мультімедійні пакети, текст, і музику, і фільми, і іграшки, перед музичною, кіно- та відеоіндустрією постануть великі та жахливі питання. Насправді, можливо не такі вже й жахливі, оскільки там неминучо будуть існуючі основні ініціатори у цих сферах, перші комерційні золотошукачі на так званому цифровому кордоні. Якщо хтось може примусити вас заплатити справжні гроші за такі послуги, вони це зроблять.

Звичайно, можливе й інше майбутнє - те, в якому ніщо істотно не зміниться. Музично-орієнтовані CD-ROMи та CD-I залишуться комп'ютерною ігрунковою забавою, розрахованою на найбільш відданих прихильників певного виконавця. Так багато нашого спілкування з музикою є середовищним - в машині, за розмовами, їжею, працею - що такий кінець здається дуже ймовірним. Не так просто мити посуд, відтягуючися на місцевому інтерактивному пакеті.

Тому, може, ніякого дивного нового світу й не буде. INTERNET залишається володінням техно-ентузіаста, навіть якщо це означає декілька мільйонів ентузіастів, а ми продовжуємо нормальним чином купувати традиційні музичні CD у музичних магазинах. Може статися, що є дещо соціологічно та культурно важливе у цій стороні діяльності - в тому, щоб пастися у магазинах HMV, VIRGIN чи у невеликих спеціалізованих крамничках, від чого ми так легко не відступимося.

Чи може статися, що через 20 років альбом, присвячений двадцять п'ятій річниці BLURу, вийде на EMINET; спільному підприємстві EMI, MICROSOFTа та NBC NEWS, віртуальні побачення з Сінді Крауфорд замінять у чоловічих прихильностях футбол, а Q буде згадуваним з ніжністю реліктом.

Але зачекайте. Щоб перевірити INTERNET на балакучість, ми видали запит, який просив коментарів про журнал Q. Першу відповідь ми отримали через пару годин. Вона була від Пітера Т. О'Хари з університету Сан-Франциско. Крім іншого, в ній говорилося: "У нас тут немає нічого схожого на Q. Він живий, відвертий, інтелігентний та ношановливий..."

Ми аж зашарілися. І аж зазаїкалися. І ми забули сказати, що Q можна читати у ванні...

Переклад Ганна МЕНШИКОВА

THERAPY?

Infernal Love

"Є одна річ, яку я маю пам'ятати", – співає Енді Кеірнс у 30 Seconds, фінальній пісні третього повноформатного альбому THERAPY? Infernal Love. Оу йес, що це? "Є світло у кінці туннелю", – репетує він. Ось тобі й на. Після 37 хвилин непідробної люті, болю і відчаю THERAPY? приклеює на двері медичного кабінету невиразно оптимістичну цедулку. Попередній альбом, Troublegum (1993), був аналогічно невеселою справою, але тоді неврози стримувалися закрутистими, піднесеними мелодіями і уславленим відчуттям іронії белфастської групи. Ніхто не стане описувати Infernal Love як гранжвачку. Він важкий і темний, як METALLICA, понурий і мелодраматичний, як PINK FLOYDівська Стіна; і він просто великий. Незважаючи на те, що це досі тріо, THERAPY? поширив звук у всіх напрямках. Барабани Файфа Евінга, маніакальні, але машиноподібні на попередніх записах, зараз б'ються і крещендують всюди, а гітара Кеірнса домінує і виконує варіації так, як це ніколи раніше не робилося. Його голос (все ще по суті охрипла штучка) замультітрекувано і викривлено в глотку сатани в Me Vs You і Bowels Of Love, напруження підсилено струнною секцією. Останнє, в принципі, звучить як Tindersticks до того місця, де ви усвідомлюєте, що Кеірнс співає "You poured... maggots down my throat/Until I choked" ("Ти вливав... личинки [вони ж гроші, вони ж неприємні люди – Прим.пер.] в моє горло/Поки я не задохнувся"). Обмеженості, яка завжди була загибеллю для групи, нарешті вдалося позбутися. Цей альбом коливається від попсової доступності Loose через депресовий епос A Moment Of Clarity до справжнього кавера Боба Мулда Diane, роботи чистого темного генія. Трансформацію завершено, THERAPY? готовий до всього.

ЗАПРОШУЄМО
розповсюджувачів
тел./факс (044) 554.71.16

ЗАПРОШУЄМО ДО СПІВПРАЦІ:
рекламні аґенції
рекламних аґентів
на виґідних умовах
тел./факс (044) 554.71.16

Українська Національна Шоу Біржа

Київ,
вул. Половецька, 29
тел./факс:
(044) 213.08.88

Поставка музичного обладнання провідних фірм світу від «Music Wave»

Студія «Зимовий сад»

Інформаційно-продюсерський центр «Вій»

«Лінгво рекордз Україна»

D.J.Group «Graffity Music»

Охоронно правнича фірма «Крайняя необходимость»

«Алвіс» - світло

ШАНОВНІ ПАНОВЕ ПРОДЮСЕРИ ТА МЕНЕДЖЕРИ!
УВАГА!

Наступні номери "Галасу" будуть вміщувати своєрідні аудіододатки - збірки нової музики, інспіровані журналом, фірмами грамзапису, або іншими структурами, задіяними в шоу-бізнесі. Ці касети, сучасно оформлені, кріпляться до примірника "Галасу" і розповсюджуються разом із нашим виданням. Це - чудовий спосіб рекламування і популяризації ваших проектів - ефективний і недорогий. Усі турботи по виготовленню цієї продукції бере на себе "Галас". Тож будьмо разом!

Звертайтеся до нас із пропозиціями за телефоном 554.71.76

PINK FLOYD:
крок вперед два назад

1994 року PRIMAL SCREAM очікували Номера 1 за альбом Give Out But Don't Give Up, наступний крок після більш вшанованого альбому Screamadelica. Вони не отримали свого чарт-топпера[1], бо мали нещастя випустити альбом в той самий час, що й PINK FLOYDівський Division Bell, який видобув Позишн Намбер 1 і продовжував займати її тижнями з флегматичністю і самовдоволеністю старовинного Будди. Люди PRIMAL SCREAM, однак, проголосили, що альбом Номер 1 мають вони. Як це так? "Тому що PINK FLOYD не враховується". Зараз можна сприйняти це як образу з тієї самої серії, як глузлива майка Джонні Роттена "Я ненавиджу PINK FLOYD" 1977 року. Але в цьому є також натяк на певного роду неохоче захоплення. PINK FLOYD не враховується, тому що вони досягли знаменитості, успіху і таємниць майстерності, що робить їх непідхожими для поміркованої дискусії. З певного роду лівого кошака, який представив авангардну електроніку Свінгуючому Лондону, вони перетворилися на певного роду товстого котища, який міняє машини як рукавички.

Від TONIGHT LET'S ALL MAKE LOVE IN LONDON і виступів за 15 фунтів на ALL NIGHT RAVE OFи COSTUME MASQUE DRAG BALL ET AL (вечір відкриття The Roundhouse) вони прийшли до спонсорування своїх концертів Фольксвагеном і попереднього замовлення квитків через сторінки THE DAILY TELEGRAPH. Коли Роджер Уотерс і його колишні колеги воювали за ім'я у Канцлерському відділені Високого суду, це була не дитяча сварка через дрібниці. PINK FLOYD, як COCA-COLA – це міжнародна валюта.

PULSE, подвійний CD з концертів Division Bell, був записаний у незазначених місцях Європи та Великобританії між березнем та жовтнем 1994 року. С першого погляду найбільш вражає упаковка. FLOYD ніколи не цурався величного, трохи сміховинного жесту – надувні свині, стіни з гігантських полістиролових блоків – і у випадку PULSE на кожній коробці є блимаюча червона крапка ("пульс", догнали?), чиє первісне призначення, здається, полягає в тому, щоб підбити гостей сказати: "А що це, чорт його дери, лежить там на компакт-плейєрі?" Можна підійти до цього інакше: "Музика не може бути дійсно сильною, якщо їм потрібні подібні трюки, щоб її продавати". Це несправедливо. Музика з PULSE взагалі добра і часто розкішна. Але, характерно для групи, яка підмінила індивідуальність гнітючими непевностями, нейтральний слухач пійде геть, маючи сумніви.

Багато сердець заколотилося, коли пішли чутки, що PINK FLOYD почне концерти світового турне з Interstellar Overdrive, цього маяку звукового радикалізму 60-х. Сумно, що цього не трапилося, хоч вони часто починали з Astronomy Domine. Тут, однак, її засунуто на друге місце після Shine On You Crazy Diamond. Цей дивовижний початок тут, мабуть, навіть більш ефектний, ніж 1975 року, коли, як мільйон голок, впавших на вініл, мільйон молодих осіб в джинсі і марлі чекали на музику, яка виникне з тиші.

Витончені, вражаючі зміни акцентів красиво резонують – відчуття утішання і меланхолії, коли початковий світлий акорд Ріка Райта змінюється на мінорний сьомий, і дзвінний мотив Гілмора на чотири ноти. В рамках виступу неважко зрозуміти, чому це справжня рок-класика, яка не терпить дешевої критики. Вона велика, обгортаюча, добре змайстрована і з текстами, в яких пізнаваємо йдеться про щось; мужній спів Гілмора весь альбом копіює мрачукосний стиль Уотерса, при цьому додаючи дещо від себе на манер Гебріела/Коллінза.

Кивнувши історії, ця данина Сіду Барретту спадає в радіошуми, які передують Astronomy Domine, першому треку першого альбому FLOYDy і єдиній барреттівській композиції вечора. Це могло легко перетворитися на пародію і нісенітницю. Хвала музикантам, що цього не сталося, але натомість, навіть з Гілмором, Уотерсом, Мейсоном і їх військом з восьми осіб, підкріплених усіма видами пишного новітнішого обладнання, в альбомі присутній дух анархічного, очманілого примітивізму. Це досі звучить страшнувато і напружено, навіть якщо блюзові шматочки Гілмора трошки надто ніжні порівняно із шквалами звуків Барретта. За цим слідує перша з пісень Division Bell цього вечора, What Do You Want From Me? Палка штука, легка для слухання, якщо не класична. Нажаль, це сентименти, до яких безпартійний слухач звикне під час решти першого CD. Всі пісні крім однієї походять з двох пост-Уотерзівських студійних альбомів. Виконання взірцеве, але розкривається обмеженість матеріалу. Хоч Coming Back To Life дає певну надію, Learning To Fly і Keep Taking залишають одну велику тугу за іншими емоціями, ніж тривога от кутюр.

Перший CD закінчується Another Brick In The Wall. Фанкові гитарні фрази Гілмора лишаються кращим в цій пісні і навіть затьмарюють цілковиту тупість тексту.

"I've been mad for fucking years, absolutely years". Так починається CD-2, і меломани відгукуються так саме ентузіастично, як вони відгукнулись би на якесь дурне прокляття ставити на вуха Цинцинатті всю ніч. Бо це початкові слова The Dark Side Of The Moon, альбому, який зараз більше підраховується, ніж вихваляється і який виконано тут у своїй суцільності. Чому? Чому практично все на живому CD є дослівним перекладом доробку віком у близько чверть сторіччя, легко доступним за 12 фунтів у кожному музичному магазині? З точки зору комерції це просте рівняння. Люди палко люблять його і будуть купляти в будь-якій доступній інкарнації. І живі альбоми – скоріше фактор зміцнення і доброго стану, ніж сміливі нові художні заходи.

Оу велл. Це все-таки шикарна штука. Технічна майстерність виконання 1994 року не може приховати стомлену, клаустрофобічну особистість добірки пісень. Money і Time вражають, перший своїм ритмом касового апарату і бездушним фанком, останній розкішними ревербом просоченими рифами. Інші новини стисло: On The Run звучить так, нібито грав оригінальний альбом, поки група пішла прошвирнутися по цигарки і пиво, Сем Браун чарівно переграє у The Great Gig In The Sky, Us And Them є відкриттям у виконанні, яке висловлює елегійну безнадійність пісні, Brain Damage настільки ж в'ялий зараз, як і тоді. Речі на біс – вже звичні Wish You Were Here, Comfortably Numb і Run Like Hell.

Повертаючись назад, вираз "безпартійні слухачі" здається дещо надмірним. У живих альбомів таких немає. У PULSE не буде жодного. Ніяка випадкова людина його не придбає, спокушена інтригуючим оглядом чи бажанням відмітитися. PULSE купуватимуть люди, які там були, і ті, кому не вдалося замовити квитки. Вони любитимуть його, і справедливо. Це красивий артефакт, створений з ними на увазі.

Хоч до альбому не війшли цілі шматки минулого групи (Saucerful Of Secrets, Animals, тощо), він служить як певного роду історія. Чи, зважаючи на досконалий професіоналізм FLOYDy, як автобіографія. Колись вони були відв'язними і завзятими студентами, що працювали ночами у лабораторії Франкенштейна, де випробні пробирки кипіли під спалахування світла. Зараз, рішучіший і з сивішими висками, їх воркочучий БМВ держить курс на Харлі Стріт[2] за іншим видом пульсу.

[1]топ-чарта.
[2]вулиця в Лондоні, де знаходяться приймальні провідних приватних лікарів-консультантів.

BJÖRK: культ минає?

Бйорк: колись культова фігура, зараз дещо зовсім інше

Перехід від культової фігури до об'єкту стилю 90-х завершено універсально популярним DEBUTом, і POST доводить, що Бйорк Гундмундсдоттір і продюсер Неллі Хупер уникають як звичайних пасток повторення, так і втручань комерційності. Вимоги останньої вже були більш ніж задоволені різноманіттям незвичних шляхів, тож вони, очевидно, не бачать сенсу у зміні свого шукаючого підходу. В альбомі є й інші співробітники. Дивно войовничий сінгл Army Of Me – одна з двох пісень, зроблених з Грехемом Мессі з 808 STATESMAN, який приносить в пісню пружне відчуття упертості; інший, Modern Thing, більш безладний і більш ексцентричний. Вірогідно другий сінгл, I Miss You, зконструйований Хоуі Бернштейном з MO' WAX, викликає в уяві настрій, який водночас заглиблює в думки і підбадьорює – відповідаючи рідкісній здатності Бйорк охоплювати конфліктуючі емоції водночас – а потім завершує все зламом духового стаккато, паморочливим від бажання.
Останній з співробітників – це каліф на теперішній час, Трікі, який приносить в Enjoy свою власну більш темну, густу атмосферу разом з легкими і жвавими тріп-хоповими ритмами і зловісними сінтезовими ударами.
Ясно, нестачі залучених талантів тут немає, і здебільшого це використовується поміркованo. Хуперівські декорації можуть бути прилизаними (Isobel), паморочливими і плаваючими (Hyperballad) чи меланхолійними (You've Been Flirting Again), в залежності від матеріалу та фразування Бйорк, яке лишається єдиною сталою. Тільки стара пісня Бетті Хаттон Blow A Fuse – POSTівський еквівалент Like Someone In Love з DEBUT – робить її подачу неприємною: вона занадто дика особа, щоб переконливо виконувати цей вид хвалебних голівудських пісень сірен, вона розриває оболонку пісні, незважаючи на зарозуміле мідно-духове аранжирування.
Однак симпатичні обробки Хупера приносять безліч компенсацій – але в інших місцях. Комбінація приглушеної арфи і ембієнтного нойзу в Cover Me захоплююче ніжна, і те, як струнне аранжирування підфарбовує відтінки болю у голосі Бйорк, піднімає You've Been Flirting Again від статусу пісні, яка заповнює дірку в альбомі, до чогось більш значного.
Щодо самої співачки, вона досі знаходить простір вміщувати часто закручені вигини і повороти емоцій, і найяскравіше вона це робить, повідомляючи про експериментальний звих квітучого кохання у Possibly Maybe: "As much as I definitely enjoy solitude, I wouldn't mind, perhaps, spending a little time with you, sometimes, possibly maybe" ("Наскільки я визначено уподобаю самотність, я буду не проти, напевне, провести трохи часу з тобою, колись, можливо може бути"). Визначено.

SOUL ASYLUM
Let Your Dim Light Shine

Місце в гранжовій аристократії міннеаполіському SOUL ASYLUMу було гарантоване не тоді, коли вони грали парті у Білому домі для Челсі Клінтон, а в день, коли соліст Дейв Пірнер почав розважатися з Уайноною Райдер. Нова, біла, американська музика нарешті побраталася з новим, білим Голлівудом. Той останній альбом SOUL ASYLUM, Grave Dancers Union, їх американський прорив, був зобов'язаний більше Тому Петті, ніж тому, що на гранж не звернули уваги. З чудовою гідністю Пірнер і Райдер небагато говорять один про одного. Той Let Your Dim Light Shine – кращий з їх семи альбомів, і він безперечно буде продаватися ніби свіжесенькі тістечка, але навряд чи це зробить їх цікавішими особисто. Однак це значить, що немає про що говорити, окрім музики SOUL ASYLUM і того, яка це музика.
Продюсер – Батч Віг, але ви б наосліп проголосували за Дона Уаса чи Джеффа Лінна. До вашої уваги 14-піснева подорож до здорового боку сьогоднішньої білої американської музики. Пара пісень, які змінюють курс в напрямку гранжу: Hopes Up (хор "Don't get my hopes up"x3) і Caged Rat (хор "Caged rat"x12), здається, присутні там тільки щоб показати, що вони можуть лабати цю біду із заплющеними очима. Справжні діаманти знаходяться в іншому місці. Дві розповідні пісні просто видатні.
String Of Pearls – це діланівська, можливо заправлена наркотиками сага про двоєдушного президента, бійку дружини та коханки на похороні їх коханого і низку перлин. Змісту небагато, але звучить це душероздираючо. Це досі найкраща пісня Пірнера, і вона не була б недоречною в альбомі Леонарда Коена. Тим часом жорстока Eyes Of A Child більш відверта, але більш терзаюча і зрештою більш хвилююча.
SOUL ASYLUM фліртує з країною у I Did My Best і Promises Broken, де навіть історія самотності в готелі чи нешвілівське гугнявлення Пірнера не звучать зашкарубло. Балади працюють добре, хоч I Did My Best і To My Own Devices занадто похмурі текстами, щоб стати зразковими, і це лишає тільки дійсно комерційну жару, повернення до паверпопу Grave Dancers Union чи очевидні сінгли, Misery і Just Like Anyone. Цей буде ран енд ран енд ран.

ELECTRIC LIGHT ORCHESTRA
Strange Magic: The Best Of

Як помітив добродушний ELO-журнал FACE THE MUSIC у недавній статті про ELO-компіляції, "колекціонувати їх – дорогеньке хоббі". Особливо якщо ви повелися на свіжий трьохдисковий пакет Afterglow, звуженою версією якого є цей американський подвійний CD. Анотації на обкладинці (написані Ірою Роббінс) точно "адаптовані" з прогинаючого полиці оригіналу. Раритети нас тут не хвилюють, просто 14-річна цінність віх, зібраних хронологічно, показує дихання чистої, самовпевненої, бурхливої фантазії з семи осіб між 1975 (Evil Woman) і 1989 (Last Train To London), коли ці рясно бородаті дядечки були невпинними. Є безліч більш стислих та краще виглядаючих бест-оф'їв (і The Diary Of Horace Wimp є разючим недоглядом), але якщо, якимось безумним викрутом, ви купуєте тільки один запис ELO...

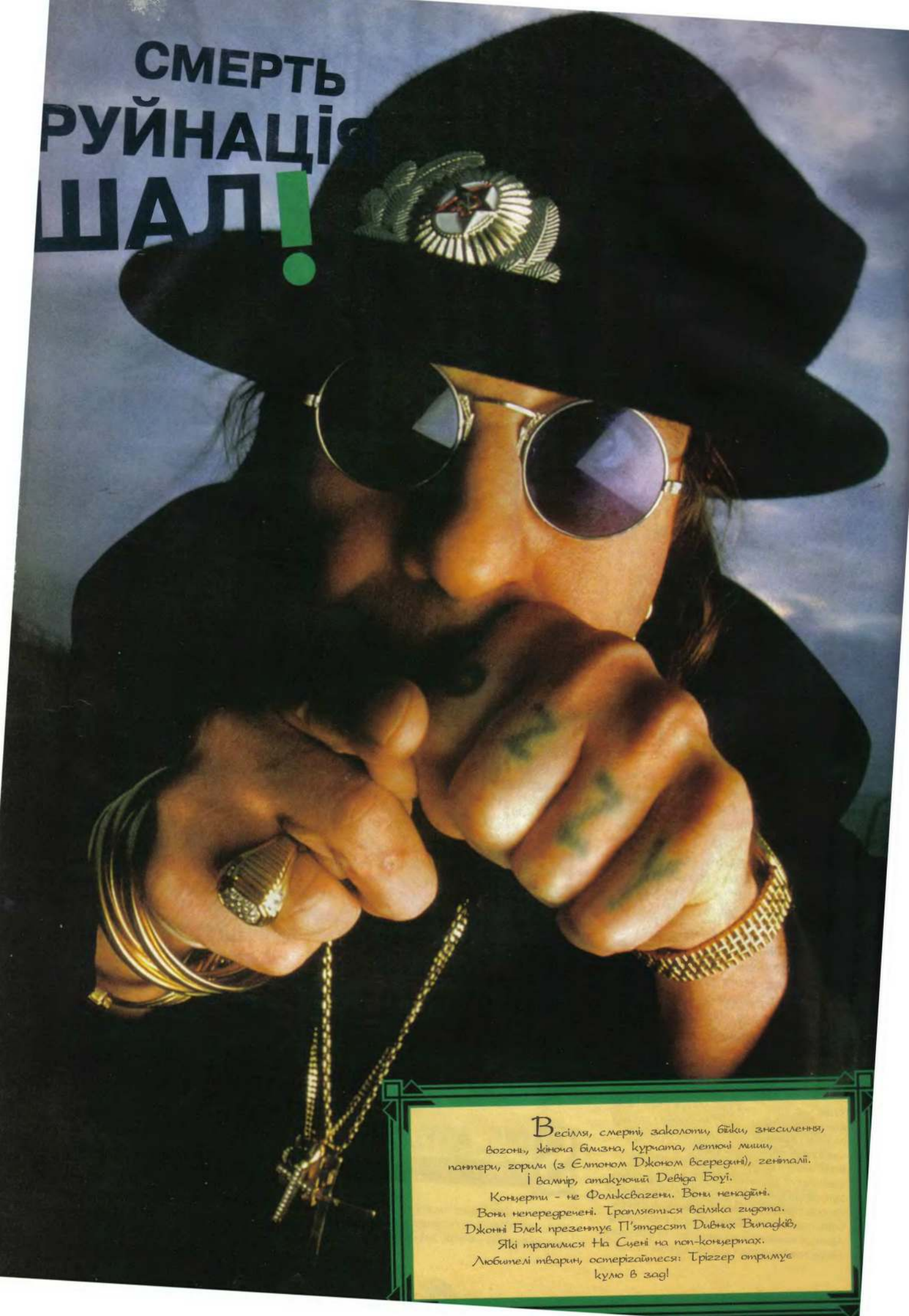

СМЕРТЬ РУЙНАЦІЯ ШАЛ!

Весілля, смерті, заколоти, бійки, знесилення, вогонь, жіноча білизна, курчата, летючі миші, пантери, горили (з Елтоном Джоном всередині), генталії. І вампір, атакуючий Девіда Боуї. Концерти - не Фольксвагени. Вони ненадійні. Вони непередбачені. Трапляється всіляка гидота. Джонні Блек презентує П'ятдесят Дивних Випадків, Які трапилися На Сцені на поп-концертах. Любителі тварин, остерігайтеся: Тріггер отримує кулю в зад!

50 ВИПАДКІВ на концертах ЗІРОК

Все одно, нагорода за Помітне Виконання у номінації Справжній Старий Лицедій має піти АРЕТІ ФРАНКЛІН, яка, впавши і зламавши ногу у готелі Гонолулу в листопаді 1968року, випанувала графік свого туру живими виступами верхи на інвалідному кріслі.

Для ПЕРСІ СЛЕДЖА простого падіння було замало. В серпні 1968 року у Пенсаколі, Флоріда, Персі довів справу до кінця і отримав на сцені справжній серцевий приступ. Сумно, що аудиторія сприйняла це за частину вистави, і його винесли на носилках під схвальні вигуки і гучні оплески.

ДЖЕКІ УІЛСОН пішов далі. Коли серцевий приступ посадив його на настил Латинського Казіно, Черрі Хілл, Нью Джерсі, в жовтні 1975 року, падаючи, він вдарився головою і впав у кому, з якої так і не вийшов. Він помер через дев'ять років 21 січня 1984 року.

Для ДЖЕНІС ДЖОПЛІН виступати вживу було "як займатися коханням з 25 000 особами". Для ДЖОНА БОН ДЖОВІ це "найчудовіше відчуття в світі". А для МАЙКЛА ДЖЕКСОНА "немає нічого схожого на перебування на сцені. Це неможливо висловити".

Ось СЛАЙ СТОУН міг. Він виклав свій роман з сценою у двох маленьких словах 5 червня 1974 року, коли оженився на Кеті Сілва. Телевізійнійна церемонія одруження проходила на сцені Медісон Сквер Гарден перед 10 тисячами осіб, для яких він після цього виконав живе шоу.

І все ж перелік страхаючихся ступати на підмостки насправді довгий. Але чому? Що може бути не так, коли ви тішитеся у палкому коханні 20 000 фанів? Ну, якщо ви ДЖЕНЕТ ДЖЕКСОН, а на дворі 1986, ваша домашня пантера Рітм може випорожнитися посередині сцени. "Це було жахливо",- згадує вона. - "Танцюристи посковзувалися на лайні. А запах!"

Далі, знову таки, якщо надворі 1979 рік, а ви Елтон Джон в Юніверсал Емфісіатер, Лос Анджелес, ви можете знепритомніти від виснаження. Така ж доля спіткала ДЖЕФФА БЕКА 9 квітня 1966 року, який несподівано прийняв горизонтальний стан на сцені під час концерту YARDBIRDS у Марселі.

Чесно кажучи, падіння на сцені – це дрібнички, а ось падіння зі сцени – це мистецтво. Аматори, як ПАТТІ СМІТ, мають тенденцію падати в місцях типу Кертіс Ніксон Холл у Тампі, Флоріда, і ламати хребет в шийному відділі. Аналогічно, ЕЛІС КУПЕР зламав шість ребер, спіткнувшись у Ванкувері під час туру 1975 року Welcome To My Nightmare.

Але для справжніх профі, як НОЕЛЬ РЕДДІНГ з THE JIMI HENDRIX EXPERIENCE, падіння зі сцени було не більш ніж один з професійних ризиків. 2 листопада 1968 року, згадує він, "я був такий п'яний у Міннеаполісі, що впав прямо зі сцени. Я справді серйозно порізав ногу, але продовжив грати".

Так саме СМОКІ РОБІНСОН згадує легендарного холоднокровного ДЖУНІОРА УОЛКЕРА, лідера легендарних мотаунівських ALL STARS, під час виконання Shotgun у театрі Фокс, Детройт. "Він танцював так натхненно, що впав у оркестрову яму. Але Джуніор був шоуменом, і він продовжив грати, його голосіння ставало дедалі віддаленішим, коли він падав, поки не приземлився – на ноги! Ця людина ніколи не пропустила ні ноти".

Смерть ТАММІ ТЕРРЕЛЛ зайняла цілих три роки. На вершині її товаришування з Марвіном Гейе вона знесилено впала йому на руки на сцені Хемпден-Сідней Колледж у Вірджинії. Ходили чутки, що її приятель регулярно її бив. Вона так повністю ніколи й не видужала. Вона померла 25-річною в березні 1970 року після восьми операцій; її смерть було спричинено пухлиною в мозку.

Повага до обладнання життєво важлива для кожного артиста, який сподівається дожити до старості. THE FARM пощастило не бути ні вбитими електричним струмом, ні забитими насмерть, коли, під час розігріву перед HAPPY MONDAY, всі чотири з них, перед очима аудиторії, помочилися на динаміки MONDAYS. Апаратура витримала випробування, але, як виявилось, лишалося їй недовго (див. нижче).

Все сценічне обладнання потенційно летальне. 28 березня 1965 року на концерті в Оденсе, Данія, МІК ДЖЕГГЕР доторкнувся до двох мікрофонів під напругою і штовхнув БРАЙНА ДЖОНСА на БІЛЛА УАЙМЕНА. Обидва вони впали без свідомості. На щастя, нога Джеггера зачепилася за шнур, вирвала штекер, і всі три швидко оправилися. Через дев'ять місяців незаземлений мікрофон у Сакраменто, Каліфорнія, зробив КІТА РІЧАРДСА навіть менш свідомим, ніж звичайно. Він прийшов до тями через кілька хвилин, і шоу продовжилося.

ЛЕСУ ХАРВІ з STONE THE CROWS пощастило менш. Коли 3 травня 1972 року на концерті в університеті Свонсі він доторкнувся до незаземленої стойки мікрофону, електричний удар вбив його.

Нібито сцена ще не була достатньо смертельною, багато артистів роками думали, як би ще її пожвавити. Вогонь – улюбленець. АРТУР БРАУН досяг загальної відомості носінням на голові полум'яного друшляку, а ДЖЕН СІММОНС з KISS на своїх шоу для більшого ефекту застосовував вогнедихання. Коли ДЖИМІ ХЕНДРІКСУ закортилося фінта, щоб затьмарити THE WALKER BROTHERS у лондонському театрі Рейнбоу 31 березня 1967 року, він вилив на свою гитару бензин і підпалив її. В липні 1968 року THE NICE видобув для себе заборону виступати у Ройал Альберт Холл, підпаливши на сцені американський прапор.

МАЙК РАЗЕРФОРД з GENESIS із радістю забув би вечір у Стокгольмі, коли бригада по спецефектах презентувала новий сорт піротехнічного порошку без перевірки. У відповідний момент виступу порошок привели в дію, але замість вражаючого піротехнічного видовища стався вибух, який заглушив навіть музику. "Півсцени злетіло у повітря", – згадує Майк. – "Динаміки літали в повітрі. Нас ледь не повбивало. Потім в усіх речах знаходили шматки дерева, які скрізь повсаджувалися".

Genesis'у пощастило, соул-генію Кертісу Мейфілду ні. Його паралізувало 3 серпня 1990 року, коли на концерті під відкритим небом в Брукліні на нього повалилося освітлювальне обладнання. Його кар'єру було фактично закінчено, але компенсації він не отримав, тому що промоутери концерту вважали, що страхування від нещасного випадку було надто дорогим.

50 ЗИПАДКІВ на 50 концертах ЗІРОК

Саме освітлювальному обладнанню зрештою пощастило там, де THE FARM зазнав невдачі. 10 липня 1991 року, менш ніж через рік після катастрофи з Кертісом Мейфілдом, обладнання впало і зруйнувало більшість сценічної апаратури HAPPY MONDAYS у Валенсії. На щастя, групи не було на сцені і ніхто не зазнав пошкоджень.

На концерті PLASMATICS в Нью-Йорку солістка УЕНДІ О. УІЛЬЯМС "розтрощила телевізор на шматки, знищила кілька підсилювачів і звалила додолу секцію освітлювального обладнання пострілом з обрізу з стегна, весь час енергійно потираючи промежину. Група грала на максимальній швидкості, з максимальним нойзом, забарвлена кров'ю РІЧІ СТОТТА, який безперервно бив себе по голові гитарою".

Деякі проблеми виходять не з небезпечних підставок, а з голів виконавців. Коли THE BEACH BOYS грали в Осло в травні 1980 року, було помічено, що під час Sail On Sailor вокал Брайана Уілсона то з'являвся, то зникав, тому що він обертав головою таким чином, що його ріт вказував на мікрофон тільки в нижній точці кожного черепного циклу. Виявилося, що обертання було вправою, якої він навчився, щоб ослабляти напруження в шиї. Ніхто не міг передбачити, що він стане виконувати її посередині пісні. Інша, більш чаруюча дивина того туру: на декількох успішних вечорах група оголошувала, що сьогодні день народження Уілсона, і просила аудиторію заспівати йому Happy Birthday, що публіка робила із задоволенням.

Артисти, з диявольською наполегливістю домагаючися самоскалічення, мають боротися і з іншою проблемою – як уникнути безмежного різноманіття метальних снарядів, які кидає публіка, однаково тому що вони тебе люблять чи тому що ненавидять. Був вагон желейних пупсиків для THE BEATLES, 20 пачок MARLBORO для БОУЇ і труси для ТОМА ДЖОНСА. Химерно, XTC, граючи в Цюріху, одного разу отримали ліфчик, повний багна.

Але коли голова сек'юріті СПРІНГСТІНА Джим Макдаффі перерахував всі предмети, кинуті на сцену під час концерту у Медісон Сквер Гарден 18 грудня 1980 року, серед них не було білизни, тільки... одне простирадло з написом "Щасливого Різдва, Брюсе Спрінгстін"; один дохлий собака; п'ять санта-клаусівських капелюхів, деякі з написом "Брюс"; коробка з дюжиною TWINKIES; коробка з дюжиною Hostess CUPCAKES; три двухфутові різдвяні шкарпетки з написом "Брюс Спрінгстін і E.STREET BAND"; одна 18-дюймова різдвяна картка з причепленими до неї чотирма гумовими музикантиками; один замотаний пакунок розміром з коробку з-під взуття і одне гумове каченя.

На сцені було більше крові 1977 року, коли ДЖОН КЕЙЛ відрізав голову живому курчаті під час шоу в Лондоні. Крилатому братству довелося чекати на реванш аж до 20 січня 1982 року, коли Оззі Осборна нібито було госпіталізовано із сказом після того, як він відкусив голову в дохлого кажана, кинутого фаном у Де Муен.

АКСЕЛЬ РОУЗ також взяв справу у власні руки, коли під час шоу у Сен-Луісі 2 липня 1991 року побачив фана, який робив недозволені фотографії. Він поринув у натовп в погоні, спровокувавши бунт, в якому ображені меломани взяли приступом сцену і спаплюжили $20-тисячне Ганзівське обладнання.

Дещо подібне сталося у Норс Ландон Полі під час загальновідомого концерту JESUS AND MARY CHAIN 15 березня 1984 року. Спочатку на сцені почалася бійка після того, як підтримуюча група MEATWHIPLASH кинула винну пляшку у натовп. JAMC точно не втішили роздратованих меломанів тим, що прийшли на годину пізніше, пограли 20-хвилин і після цього відвалили. Щоб зупинити бунтівників, перевіряючих аеродинамічні властивості обладнання JAMC запусканням усилків і динаміків зі сцени на танцмайданчик, викликали поліцію. В жовтні 1985 року лейбл FIERCE RECORDS випустив Riot, сорокап'ятку з аудіозаписом цієї події обмеженим накладом у 100 екземплярів.

Того вечора нікого не було поранено, а ось коли JETHRO TULL грав у тому самому місці 12 жовтня 1979 року, фан кинув розу. Це був жест любові, але стеблина влучила в око соліста Йана Андерсона і пронизала його шипом. З Андерсонового ока заструмила кров, він покинув сцену, і два концерти довелося відмінити.

А коли SKID ROW грав в Спрінгфілді, Массачусетс, у січні 1990 року, в вокаліста СЕБАСТ'ЯНА БАХА влучила пляшка, кинута жінкою з натовпу. Вихід? Він кинув її назад, влучивши в іншу юну жінку і поранивши її обличчя. Баха було заарештовано.

Як це трапилось і з ДОННІ ВАН ЗАНТОМ з .38 SPECIAL у червні 1982 року на сцені в Тулсі, Оклахома, за публичне розпиття спиртних напоїв у "сухому" місті. ВЕНДІ О. УІЛЬЯМС – знову її! – взяли в Мілуокі 18 січня 1981 року. Її загребли за демонстрацію б'юсту, так саме як за симуляцію мастурбації, опір арешту і матюкання офіцера поліції. Те ж саме трапилося з ДЖЕНІС ДЖОПЛІН 15 листопада 1969 року у Тампі, Флоріда. Коли поліцейські намагалися вгамувати натовп, вона порадила аудиторії "не трахайтися з ними". Її заарештували на місці.

Давній ритуал запрошування фана на сцену, щоб розділити мить слави, також має свої небезпеки. Коли Девід Боуї зробив це у Анахеймі, Каліфорнія, 1987 року, юна леді у відповідь вчепилася в боуївську шию зубами. Вони разом повалилися на підмостки, і коли її спромоглися відірвати, Боуї лишився з чотирьохдюймовим порізом (чи покусом) на шиї.

ПІТ ТАУНСХЕНД в Нью-Йорку нерозумно зіштовхнув цивільно вдягнутого офіцера поліції з сцени, пізніше протестуючи, що прийняв його за фана. Це було ніщо у порівнянні з проколом СТІНГА на концерти в Каїрі. Помітивши мініатюрного бандита, залякуючого декількох фанів, Стінг припинив грати і погнав його зі сцени. Натовп схвально

вопив, тож Стінг продовжив у тому ж дусі і примусив людину відступити під глузування публіки. Однак коли Стінг покинув сцену, перед ним вирісла маленька людина – районний комісар поліції. Коли Стінг відмовився вибачитись, комісар скасував виїздні візи групи, і ударнику Стюарту Коупленду довелося тактовними переговорами визволяти їх з Єгипту.

Але саме ДЖИМ МОРРІСОН з THE DOORS... ні, ви вже знаєте цю історію, і, між іншим, спокушення публіки дзвонами своїх причандалів задля забави не завжди приводить тебе до арешту. Іноді тебе просто забороняють, як відкрив 1965 року ПІ.ДЖЕЙ ПРОБІ, коли... ні, цю історію ви також маєте знати.

Дивовижно (зважаючи на те, що він у той час був напхом набитий амфетамінами), що ІГГІ ПОП не вчинив насильства над горилою, яка незграбно ввалилася на сцену одного вечора і сіла на нього зверху. Він продовжив співати, пізніше пояснивши, що "поїхав з глузду від страху". На щастя, горила виявилася Елтоном Джоном у костюмі мавпи, спеціально взятому напрокат.

Чудно, еге? Але зараз про справжній крутняк. Хто, крім грози курчат ДЖОНА КЕЙЛА, міг організувати живий виступ у лондонському Голдсміт Коледж, на якому виконавець РОБІН ПЕЙДЖ мав кричати на рослину, доки та не вмре. Аудиторія позабавилася, але рослина лишилась байдужою. "Вона не вмерла", – визнає Кейл. – "Для цього потрібно більше часу".

І, нарешті, стосовно вечора у Единбургу, коли уславнений співучий ковбой РОЙ РОДЖЕРС грав заключне шоу довгого і успішного туру по США. Сценарій дійства вимагав від Роя в певний момент стріляти по керамічних блюдцях, які аудиторія кидала в повітря. Одне блюдце кинули прямо в нього, і, намагаючись ухилитися, він випадково розрядив свій пістолет прямісінько у задню частину його уславленого жеребчика ТРІГГЕРА.

10 ДЕСЯТЬ ПОП-ЗІРОК, ЯКІ ОГОЛЯЛИСЯ НА СЦЕНІ

Ігґі Поп: повний фасад
Грехем Боннет: група Майкла Шенкера. Старий добрий друг поза штанами
Перрі Фаррелл: Все!
Карен Фінлі: нікчемне асорті з демонстрацією задньої частини
Siouxsie Sioux: тільки груди.
Денніс Локоррьєр: DR HOOK. Відмовився від всього одягу, за винятком великого солом'яного капелюха.
Ґрейс Слік: JEFFERSON AIRPLANE. Цицьки назовні!
Люкс Інтеріор: THE CRAMPS. Металеві штани скотилися додолу, відкриваючи мужність
Капітан Сенсібл: крейзанутий сідничний ексгібіціонізм на концерті пам'яті Міка Ронсона
Фі Уейбілл: TUBES: "Випадково" зникаючий костюм; зараз пише пісні для Річарда Маркса!

10 ДЕСЯТЬ КОНЦЕРТІВ, НА ЯКИХ ЗАГИНУЛИ ГЛЯДАЧІ

ROLLING STONES, Альтамонт, 1969. Знамените вбивство Мередіт Хантер Ангелами Пекла, найнятими як сек'юріті.

Девід Кессіді, Уайт Сіті, Лондон, 1974. Фани кинулися на сцену, і бар'єри зламалися. Тисяча фанів потребувала медичної допомоги, шістьох забрали до лікарні і один, Бернадет Уілен, мав зупинку серця і помер через чотири дні.

Айс Кьюб, Глазго Берроулендз, 1994. Заколювання насмерть

SLADE, Блекпул. Меломан забитий насмерть вишибалами

GUNS N'ROSES, Монстри року, Кестл Донінгтон, 1988. Двоє задавлених насмерть під час виступу Ганзів. Аксель вже встиг сказати: "Щасливого вам дня, фак його – не вбивайте себе!"

Black Uhury, RAINBOW, 1978. Чоловіка заколото насмерть, коли він виходив з залу

Боб Ділан, Авиньон, Франція, 1981. Фан впав з обгороджування на живий електричний кабель.

THE WHO, Ріверфронт Колізеум, Цинцинаті, Огайо, 1979. Одинадцять осіб затоптані насмерть

SAXON, Уолверхемптон Таун Холл. 15-річний Крістофер Тайрер вмирає від крововиливу в мозок, викликаного ударом в голову

MOTORHEAD, Кентіш Таун Форум, 1994. Ще одне безсумнівне передозування удару в голову

Q. Переклад Ганна Меншикова

Акустичні поцілунки

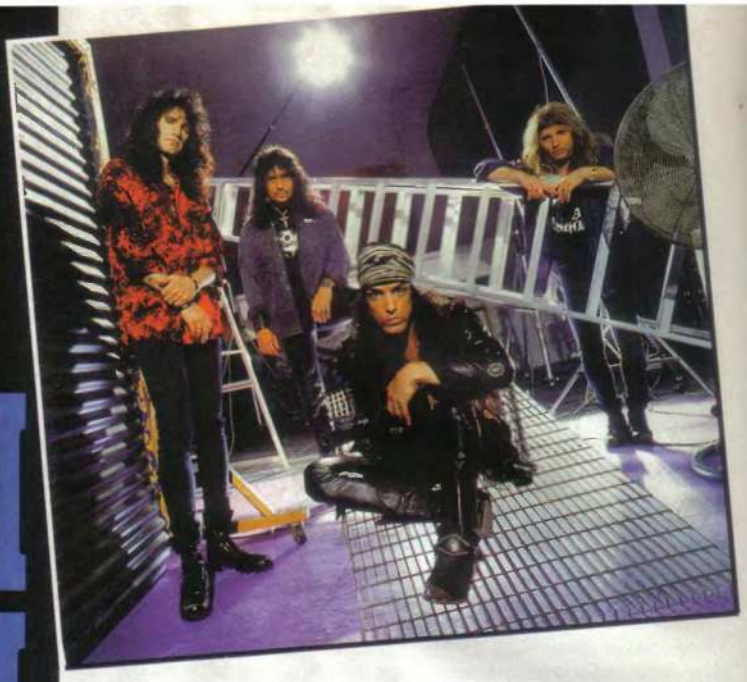

У грудні 80-го вбито Джона Леннона. Ця чорна дата заступила іншу - не менш вражаючу: група Led Zeppelin, під гаслом якої пройшли 70-і роки, після раптової та безглуздої смерті свого драмера Джона Бонема сповістила про припинення творчої діяльності. Я пригадав цей драматичний збіг обставин у зв'язку з ще однією чорною датою. 24.11.91 помер Фреді Меркюрі. Вже тоді мене вразило, що саме в цей день помер Пол Каровелла, більш відомий як Ерік Карр - другий драмер Kiss, який в далекому 81-му змінив оригінального Пітера Крісса і ще навіть встиг попрацювати у власній масці.

Страшна думка, немов видатні співаки обирають собі у супроводження на той світ чудових драмерів, досі не дає мені спокою...

Але Kiss на відміну від L.Z. не припинили діяльності і в наступному ж році випустили альбом "Revenge", на бонусі "Carr Jam" якого востаннє грає Ерік Карр. Новий драмер Kiss добре відомий прихильникам хард-н-хеві 80-х. Тезко Карра - Ерік Зінгер - став першим блондином в Kiss, але не порушив традицію в цій італійсько-єврейській групі. Після вдалого і впевненого "Revenge" -пауза на кілька років. Лише напівофіційні появи на MTV та участь у рекламній кампанії "Kiss My Ass Classic Regrooved" в 94-95 рр. "Tribute" сподобався меломанам, кліп гурту Mighti Mighti Bosstones "Detroit Rock City", який без кінця крутили на музичних каналах, вже набрид, а в коханні до Kiss публічно освідчились і неперевершений ковбой Гарт Брукс, і манерний Ленні Кравітц, і амбіціозні Anthrax.

На початку цього року з'явилося і щось новеньке. (Якщо можна вважати "новеньким" напівакустичне концертне виконання старих хитів.) В затишній, нині дуже модній студії MTV для "Unplugged Sessions", Kiss виконали два десятки перевірених часом пісень услід багатьом іншим виконавцям, які побували в гостях MTV у Нью-Йорку, і вирішили довести, що їхня музика теж може чудово обійтися без розетки з напругою в 220 В.

"We have some members from aur family tonight," - сказав Пол Стенлі після виконання балад "I Still Love You" (з "Creatures Of the Night") та "Every Time I Look At You" (з "Hot In the Shade"), і з-за лаштунків з посмішкою на подряпаних часом та пиятикою фізіономіях виплили Ейс Фрілі та Пітер Крісс. "Кіси" дограли концерт вщістьох, поставили на вуха всіх присутніх убойними "Rock and Roll All Nite" та "Nothing To Lose" і ані трохи не здивувалися, коли отримали масу вигідних у фінансовому відношенні пропозицій гастролювати в старому складі та й ще в масках. На мою думку, вони не відмовляться. Адже Плант із Пейджем не обломалися, навіть із насолодою погодились і, виходячи з їхніх енергійних виступів, їм подобається.

В Америці легендарних груп обмаль. Будь ласка, не треба дискутувати: адже що таке Grand Funk Railroad чи Grateful Dead у порівнянні з англійськими Beatles, Rolling Stones чи Led Zeppelin. Хіба що Doors чи Credence, на відродження яких нема що й розраховувати. "Кісам" скоро 25 років. В їх репертуарі не менше за дюжину класичних речей. Kiss-легендарна американська група. І щоб там не казали у "Совку" про їхню примітивність, ми знаємо, що всі з Kiss - надзвичайні професіонали. Чого варта лише техніка Джіна Сіммонса (до речі, кращою піснею в його виконанні на "Unplagged" була "World Without Heroes"), який надихнув чимало металюжних басистів 80-х (принаймні, Джейсона Ньюстеда з Metallica). А чудовий за всіма показниками "MTV Unplugged", де в кожній пісні ані зайвої ноти, ані змазаного рифу чи вокалового "півня", ще раз це довів.

Акустичне виконання пісень надало саунду Kiss щось більш зворушливе, емоційне і справжнє. Від колишнього глем-року залишилися лише назва групи та простувата лірика.

Андрій Бєлай

Sepultura "Roots" Фолк-метал?

"Країна, кляте коріння!" Напевне немає нічого більш болісного для "емігрантів духу", ніж це остогидле коріння, рідна кров, яка примушує тебе творити і діяти відповідно до дій і творінь твоїх давно забутих пращурів. І ніякі англомовні "треші" разом з "дезом" не зможуть приховати, що Sepultura - саме бразильська група. Нас уже нічим не здивуєш: рок грають австралійські аборигени і якути, узбеки з ліванцями, іспанці з саомі. Крім них є ще ціла низка виконавців, які свідомо пішли в нетрі фолку, до того ж, не завжди свого національного. Проблема таких етнічних колективів чи виконавців, які хоч трохи спробували популярність та гіркоту гастролей, в тому, що менталітет, який запав їм у серце з молоком матері і першими словами; вони пригадують, що вони українці, чи бразильці, чи бушмени. Пригадайте Штірліца, який 23 лютого в німецькій буржуйці пік картоплю і співав зовсім не "Дойчен зольдатен". Щось подібне сталося і з Sepultura.

Після таких альбомів, як "Roots," весь рок-н-ролл перестає існувати як англо-африканський танок. Рок стає просто сучасною електричною музикою, обов'язковим елементом (і то не завжди) якої є англомовна лірика. "Емігранти духу" (саме таким був В.Набоков, примушений писати іншою мовою) утворюють нові формації (у випадку з "хеві" скоріше деформації) як фолк-метал і ми чуємо справжній треш рідною мовою рабині Ізаури та її Секрету.

Sepultura, як і всякий живий організм, пройшли еволюцію від напівмузикального "грайнд кору", стали пайовиками еліти "death-metal" ("Atise"), наблизилися до неприборканого надемоційного трешу ("Chaos A.D.") і, нарешті, здобули щось надзвичайно привабливе і по-справжньому індивідуальне.

Не будемо вдаватися в подробиці бразильського етносу, в якому злилися чотири несумісні крові. Про релігію та звичай бразильців написано чимало, популярніше й доступніше про це можна прочитати в Умберто Еко. Хоча для маси Бразилія завжди асоціювалася з футболом, самбою, карнавалами та рожевою мрією пана Бендера - Ріо-да-Жанейро.

"Roots" - це просто класно. Я ніколи не думав, що колисьт отримаю велику насолоду від Sepultura. Кожна пісня альбому має свій особливий малюнок, первісні ритми гуюнчо, оригінальні рифи афро-індіанців, начинені суто європейськими кольорами. Приваблює навіть португальський відлік "Uno, de, tre, quatro" перед "Ratamahatta" та "Dusted". Що вже казати про винятковість "Ambus", "Hsari" чи "Sp.t". Дивно, що юнаки-металісти розчарувалися в "Roots", вони безнадійно хитають головами: "Та, це вже індастріел якийсь". Але дозвольте, виходить, що всі шаманські співи народів півночі, мінімалізм африканських ритмів, медитативна музика - це індастріел? Виходить, що там-тами чи стовбур дерева без серцевини, по якому лупують берцовими кістками - меньше музичні інструменти ніж молот, який забиває палі в грунт? Соліст гурту "White Zombie" відмовлявся від терміну "індастріел" стосовно музики своєї групи і наполягав на терміні "voodoo-metal". Так давайте вважати альбом "Roots" першою спробою "фолк-металу".

Може мине час і наші "Innercell" коли-небудь теж відчують "Roots bloody Roots" і тоді в них, може, щось вийде більш вражаюче ніж "Sepultura", з нашим, українським мелосом.

Андрій Бєлай.

DeepPurple «Purpendicular» 96

"Purpendicular" - "Stranger In Us All" 1:0

В такому випадку треба було витурити Рігі ще 10 років тому. Адже останній альбом D.P. - "пурпендикулярно" чудовий. З часів "Perfect strangers" нічого гідного близько не було. А "The Battle Rages On" - взагалі занудство. Таке враження, що кожен "перпловець" час від часу підходив до підсилювача і набавляв собі гучності. Вийшов якийсь звуковий вал, маса якого навіть тисне на п'яти й ріже навіть горло. Це зовсім не означає, що на концерт D.P. варто піти. Відверто кажучи, навіть з невропатологічних міркувань "Smoke on the Water" слухати страхаюсь. Що з того, що Стів Морс зіграє зовсім інше соло, а Гіллан у відсутності іншого фронтмена буде почувати себе привільніше.Тягар минулих років з D.P. вже не скинути. Як би не було, "Purpendicular" приємно слухати. Тільки зараз згадуєш, що Лорд колись був клавішником і що Гіллан може не тільки галасувати, намагачись випередити Блекмора. 1:0 на користь D.P. У Rainbow поки що ніяких шансів. "Химерне у всіх нас" - це те, що Блекмор до цього часу наш кумир. Звичайно Стів Морс - не Джо Сатріоні, який дуже вдало замінив Блекмора на гастролях - 94, але він і не хлопчик-мізинчик, адже в нього за плечима робота з пізнім, ще живим, але вже ніяким "Канзасом", і декілька соло-альбомів, котрі Стів принаймні намагався витримати у дусі джаз-року.

Альбом Rainbow жахливий - занадто прямолінійний і ретроспективний. Здається, що він був би нецікавим навіть в 70-х. Блекмор почав першим і "пурпендикулярно" програв.

Останній альбом D.P. - це не щось "пурпендикулярно" нове, але охайне й смачне, а головне - не швидко набридає. Такі пісні як "Aviator" та "Sometimes I Feel Like Screaming" - це тіні марно втраченого мелодизму та ліризму 70-х.

А. Бєлай

FearFactory- «Demanufacture» 95

Цей альбом - простувата страва, яку приготували із різних стилей сучасного хеві-металу. З динаміку замість музики - потужний стусан проміж очі. Все ж таки, попередні роботи Fear Factory у порівнянні з «Demanufacture» більш аморфні й невиразні.

Саунд Fear Factory - це перспектива розвитку або надійний висновок хеві-культури 90-х. І ніхто з слухачів не бере під сумнів, що це саме «Demanufacture», а не "мануфактура" - настільки це далеко від канонізованого ерзацу.

Але й улещуватися, що це дещо надприродне, не треба. Не завжди те, що просто - геніально, але у випадку з альбомом Fear Factory 95 року "просто" і "геніально" - десь поряд: просто, добре, але "вставляє" геніально. З першого разу.

А.Б.

3 ЗВУК ЯКИЙ ПЕРЕСУВАЄТЬСЯ

або чи можна перевезти один кіловат американського «голосового апарату» в салоні українського "Запоріжця"

Так. Стверджує фірма JBL. Досконало та легко допоможе добитися чудового звучання. Всі компоненти мають бути сумісними. Голосники ніколи не повинні перегорати. Мікшери мають бути надійними. Проводи, кабелі та роз'єми - легко розпізнавальними. Ви коли-небудь могли на своєму обладнанні зробити 245 кроків без збоїв? Лише у мріях?

Представляємо нову EON Power System від JBL. Це легка інтегрована професійна звукова система, аналогу якої ви ще ніколи не бачили.

EON Power System складається з двох bi-ambed 15-дюймових незалежних голосників, десятиканального мікшеру EON Music-Mix-tm з удосконаленими регуляторами характеристик та усіма необхідними кабелями. Всі її компоненти чудово та без перешкод працюють разом. Дуже просто працювати - вмикай та грай.

Для того, щоб надати системі таку простоту, ми відійшли від традиційного підходу. Ви побачите, що голосники не схожі просто на чорні ящики. У протилежність до звичайних симетричних додатків, де внутрішні відбиття можуть забарвити звук, неправильний кут додатків EON дає покращене навколишнє середовище для низькочастотного трансдюсера, водночас мінімізуючи зовнішні відбиття. Тобто, результатом є чистіший та природніший звук. Крім того, така форма також дозволяє голосникам виконувати функцію вертикальних голосників та кутових моніторів. Тому в EON ви маєте два голосники в одному.

Вони також є надзвичайно холодними. Ми маємо на увазі не просто зовнішній вигляд, а вбудовану систему терморегуляції Thermomaster-tm, яка складається з алюмінієвого екрану та регулюючих містків. Система охолодження настільки ефективна, що чим більше ви її навантажуєте, тим краще вона працює.

Коли голосники EON видають бас через низькочастотні гучномовці, високочастотний вокал лишається гучним та чистим. В результаті bi-ambed голосники дають збалансований звук незалежно від того, скільки об'єму ви "завантажуєте".

EON дуже простий. Він легкий. Практично не може згоріти, набагато спростить вам життя. Купуйте професійну звукову систему EON, і хай вона сама зробить всю роботу. Ви зможете себе показати на ній.

Особливості голосників та їх переваги: інтегрована звукова система, підігнані компоненти - гарантує оптимальну роботу голосників та мікшера.

Неодимовий магніт: у 10 разів легший, ніж стальний - голосник набагато легший, ніж інші подібні.

Система терморегуляції Thermomaster-tm: нова система охолодження, розроблена JBL для охолодження голосників.

Алюмінієвий екран: легкий теплорозсіюючий алюмінієвий матеріял - справді холодні голосники - всі основні компоненти під'єднані до екрану - додає голосникам міцності та надійності.

Bi-ambed голосники: 2 вбудовані підсилювачі для високих та низьких частот - дозволяють голосникам видавати бас через гучномовець низької частоти, не чіпаючи вокал високої частоти.

Відрегульовані мости: два відрегульовані мости з алюмінієвими вставками - додаткове розсіяння тепла.

XRL-конектори: надійні XRL-конектори - спрощують сетап та страйк.

Форма голосників: унікальний кут голосників - дозволяє використовувати голосник як вертикаль, так і як монітор - інтегровані установочні роз'єми - ви можете складати їх у ярус вбо в стовпчик.

Полімерний корпус: пластиковий полімерний корпус - акустично-інертний, водостійкий та незамінний в дорозі.

Ергономні ручки: ручки, розміщені в критичних місцях - баланс та легкість при перенесенні голосників.

Мікрофонні входи: мікрофонні входи до голосників - миттєво перетворюють систему на гучномовець до публіки.

Потужність одного голосника: 300 Вт.

Звуковий тиск: 120 dB.

Особливості мікшера та його переваги:

Входи:

- 10 вхідних каналів надають вам 6 мікрофонних входів та 2 входи стереолінії;
- два входи стереолінії - стерео - джерелам не потрібні додаткові входи;
- два RCA вихідних штекери - дозволяють під'єднатись до касетного магнітофону легко без адапторів;
- вихід на навушники з регуляцією звуку - для легкого прослуховування оператором.

Вбудований еквалайзер:

- еквалайзер низьких, середніх та високих частот - балансує ваш звук.

Мікрофонний попередній підсилювач: вбудований мікрофонний попередній підсилювач - дає вашому вокалу більш живий, чистіший звук.

ZRL-конектори: надійні XRL-конектори - легке під'єднання та пониження шуму під час роботи.

Зручна панель: світлодіодні індикатори наявності та піку сигналу - показують, що треба підрегулювати для отримання чистого звуку.

КОМОРА

ПРОДАЖ ТА ОРЕНДА

духові, струнні, ударні та клавішні інструменти
спеціальне обладнання для концертних залів, театрів, дискотек, клубів
професійне обладнання для телерадіостудій (Broadcast)
апаратура для професійних студій звукозапису
обладнання для конференц-залів та круглих столів
розширюємо ділерську мережу

ОЗВУЧЕННЯ КОНЦЕРТІВ

СТУДІЯ ЗВУКОЗАПИСУ

Головний офіс: Київ, 252085, проспект Глушкова, 1, Національний виставочний центр, павільйон 22, КОМОРА, тел. (044) 261-75-27, 261-73-90, 261-75-08; факс (044) 261-61-94

Роздрібні магазини:

Київ, Хрещатик, 24, магазин "НОТИ";
Одеса, вул.Пастера, 15, Український театр, тел. (0482) 23-52-67;
Львів, вул.Староєврейська, 12, тел. (0322) 72-58-25

© Дизайн видавництва «Сувій», С.Коляков, 199

БРИТ-ПОП'96

Вартові \ 20 Ікон \ Хронологія \ 10 Шедеврів \ Зовсім не брит-поп \ P.S. Як створити власну брит-поп групу

ВАРТОВІ ВАРТОВІ ВАР

CARC (MADNESS)

"Було б перебільшенням гадати, що MADNESS вплинув на BLUR і SUPERGRASS, але в британській музиці є певного роду континуум, починаючи з середньовічного театру і м'юзик-холу. Це музика для людей, робітничо-класовий аспект суспільства. Більша частина моєї кар`єри у MADNESS пройшла у сумнівах, чи ми гідні людей, які на нас впливали - Принс Бастер, THE KINKS і Ян Дарі - тож приємно вважати, що зараз люди думають про те саме. Є багато паралелей між сьогоднішньою сценою і тим, як з`явилися ми і THE SPECIALS. Я послухав Friday Night, Saturday Morning THE SPECIALS нещодавно, так це міг бути і BLUR! Остання річ, яку будь-яка компанія звукозапису скаже вам робити - це співати про поїдання пирогів з чипсами у факаному Ковентрі! В цьому немає міжнародного значення. Але існує резонанс. Це може зовні здаватися простим, але щось є у змальовуванні звичайного робітничого життя, яке може бути дуже романтичне. Я зустрів Дамона на матчі в Челсі. Я подивився донизу, навколо нього починали стовплюватися, а навколо мене ні! Але я міг побачити в ньому себе. Я дивився на нього і згадував, як Ян Дарі якось позирав на мене і думав: "Ах ти, молодий нахабо!"

С`ЮЗЕН САЛІ (THE HUMAN LEAGUE)

"Я намагаюсь більше не думати про наш вплив. Але у нас було TV- шоу в Ірландії, у програмі якого був BLUR, і вони підійшли до нас, і сказали: "Ви ж легенда! Саме завдяки вам ми почали!" І ми думаємо: "Як в принципі ми могли вплинути на будь-кого схожого на BLUR?!" Нашу музику завжди було спрямовано на звичайних людей, які виконують звичайну роботу, так. Мені приємно, що це не вмерло у дев`яності, але зараз немає бунту. Кожний купує свій одяг у NEXT, і всі мають однаковий вигляд, тоді як ми всі намагались підкреслити свою індивідуальність. Ми прагнули бути павичами. Ніколи не хотіли бути анонімами!

МАЙК ДЖОЙС (THE SMITHS)

"Очевидно, я чую THE SMITHS у таких групах, як ECHOBELLY, GENE. З GENE, гадаю, це трошки смішно. Одна річ бути під чиїмось впливом, і інша - фактично нічим від них не відрізнятися. Приблизно три роки тому я відповів на оголошення у MELODY MAKER: "Потрібний ударник, під впливом SMITHS". Я зателефонував менеджерові, була приголомшена тиша, після якої він вимовив: "Це жарт?!" Але він відправив мені плівку, і це звучало точно як THE SMITHS! Безперечно, це був SUEDE".

ДЖЕК БЛЕК (THE STRANGLERS)

"Відчуваєш насолоду, що через 20 років паплюження THE STRANGLERS зараз визнають як вплив. Це добре, я маю на увазі, ми знаємо, що ELASTICA страждає на стренглерофілію, і нам вони також подобаються".

КРИС ДИФОРД (SQUEEZE)

"Я особисто не так дуже чую наш вплив, здебільшого інші люди підходять до мене і кажуть: "Ой, ця пісня звучить як SQUEEZE". Я думаю, британський поп має невинність, якої немає у американського, особливо в текстах . Мені подобаються BLUR, OASIS, PULP, SUPERGRASS, всі вони окрім ELASTICи. Ці не для мене".

ФІЛ МАНЗАНЕРА (ROXY MUSIC)

"Ідея ROXY була в тому, що шість натхненних аматорів з обмеженими технічними можливостями можуть зібратися разом і створити групу завдяки тому, що за нею стоять ідеї. Я люблю PULP. Я люблю справжню особистість, і по закінченні першої строфи у кожній пісні PULP на моєму обличчі з`являється посмішка. Common People продюсував Крис Томас, який робив кращі речі ROXY. Але це не копія, у цьому щось є, що звучить свіжо і трошки незгарбно. А бас звучить як Virginia Plain! Але в цьому є стільки їхньої власної індивідуальності, що мені видається це цілковито гарною штукою".

ЕНДІ БЕЛ (RIDE)

"Ми були першою "кращою новою групою дев`яностих", ага, але тільки тому що з`явилися у 1990, а не 1989! Ми завжди були дуже чесні стосовно впливів, і вплинула на нас британська поп-музика. Коли намагаєшся грати пісню SMALL FACES і граєш її хибно, ти створюєш щось інше. Мені справді подобається те, що зараз відбувається з BLURом і OASISом. Хлопчики з тієї публіки збираються формувати групи у два роки. Я думаю, це краще, ніж якщо б вони слухали CARTER чи NED'S ATOMIC DUSTBIN".

КОЛИН НЮМАН (WIRE)

"Перевидання бек-каталогу на CD зробило всю музику поточною, тож зараз ми маємо ситуацію, коли досяжна вся музика з п`ятдесятих до вісімдесятих. Цитують впливи, які просто неможливо було цитувати в будь-який інший історичний період. Але, сумна річ, зменшуються можливості просунутися для нових ідей і таланту. Я не дуже захоплююсь групами, які копіюють WIRE. MENSWEAR робить це точніше, ніж ELASTICA. Для мене це звучить як новий запис, але інакше, адже це стиль музики, якою я займався аж 20 років тому! 20 років знадобилося ідеям на подорож з андеграунду до мейнстриму. Відродження - це кабаре".

20 ІКОН 20 ІКОН 20 ІКОН 20 ІК

1. РЕЙ ДЕВИС

Лідер-вокаліст/автор пісень THE KINKS, батьків-засновників Британопу, чий LP 1968 року Village Green Preservation Society було безсоромно використано BLURом у Parklife; його нещодавній дует з Дамоном у The White Room вельми нагадував спостерігання за батьком, який вчить сина голитися.

2. ПІТ ТАУНШЕНД

За першу популяризацію модів і за написання Dogs, похмурого сингла WHO 1968 року, безсоромно використаного BLURом у Parklife. Зараз президент клубу SAD OLD C***

3. СТІВ МЕРІОТ

Соліста THE SMALL FACES, чий загальновідомий комедійно-кокні хіт 1968 року Lazy Sunday було безсоромно використано BLURом у Parklife. Поки що ніякі Британопні зірки не копіювали його пізніший руйнівний поворот кар`єри, а саме загибель у домашній пожежі.

4. СІД БАРЕТ

Засновник PINK FLOYDa (чию пісню 1967 року Astronomy Domine було безсоромно використано BLURом у Far Out з Parklife) і легендарний ЛСДшник, чию пісню 1969 року Terrapin було безсоромно використано BLURом у Miss America з Modern Life Is Rubbish. Поки що жодні Британопні зірки не копіювали його більш пізній руйнівний поворот кар`єри, а саме перетворення на клінічно божевільного, розбивання голови об стіну вщент і отримання ентеросолюбного лікування.

5. ПІТЕР БЛЕЙК

Художник шістдесятих, чиї поп-артові колажі створили характерні образи "британськості", які все ще носить сьогодні, гм, BLUR і т.і...

6. ГАРІ НЮМАН

Абсолютний блазень, казна-яким чином зробив одні з найкрутіших, найприкольніших наявних електрозаписів, які, зачахнувши 15 років тому, вперше стають впливовими (безсоромно використані, наприклад, BLURом у Trouble In The Message Centre Parklife).

7. КОЛИН МАКІНС

Його роман п`ятдесятих років, Absolute Beginners, є досі найкращим (і найхимернішим) вивченням британського тінейджера, попри екранізацію (з Лайнелом Блейром). Живий і свіжий особистий бунт головного персонажа також мав великий вплив на модів, BLUR і т.і.

8. ТИМ БРУК-ТЕЙЛОР

Лідера THE GOODIES рідко коли бачили на екрані без його візитівки - британопного BLURподібного Юніон-Джек-жилету; також співав у хіт-синглі THE GOODIES 1975 року The Funky Gibbon (фанкі-гібон, звісно), у якому йшлося про Supergrass.

9. ФРЕД ПЕРІ

Британський тенісист, який дав своє ім`я характерній британопній сорочці, популярній серед людей, які не можуть і думати про те, щоб одягнути щось інше, та серед лесбіянок.

10. КОЛІН НЮМЕН

Член-засновник Wire, Ньюмен тепло привітав несподіваний британський бум гітарових груп, який зобов`язаний йому так багато за 1. вимагання компенсації від ELASTICи за плагіат, 2. заснування техно-лейблу і 3. мешкання в Швеції.

11. ПАЦАНИ З SESAME STREET

Явний вплив на стиль одягу SUPERGRASSу, Грехема з BLURу, Криса з MENSWEAR і т.і. Так, Sesame Street, можливо й американський фільм, але тільки британці можуть прагнути так вдягатися зараз.

12. НІК РОУДС

Позаяк Британоп прискорюється у напрямку Нових Романтиків, з великою помпою повертаються грим та пероксид: клавішник DURAN DURAN вже імітується солістом з "багатообіцяльного" PLASTIC JANTASTIC.

13. ДЖОНІ МАР

Замилування Британопу і його ахілесова п`ята - що ці групи повні хлопців, яким подобалися THE SMITHS, але які хотіли бути як милий, гарний гітарист, а не як афектований, ускладнений, розбещений соліст (Мартин Роситер, очевидно, вийняток). Поп дуже добрий для неврозів і славетного ізоляціонізму - але потім депресменів ніхто не любить. Вибирайте.

14. ПІТ ШЕЛІ

Соліста BUZZCOCKS, який також написав більшість їхніх пісень (і, таким чином, в основному написав всі пісні SUPERGRASS).

15. ГАГ КОРНВЕЛ

Соліста THE STRANGLERS, якого роками ніхто не сприймав хоч трошки серйозно, поки ELASTICA не почала безсоромно у нього здирати. Це одна з найбільш цінованих рис Британопу: потяг запозичувати у некрутих за загальною думкою героїв (дивись також 6, 12).

16. ТАКЕР ДЖЕНКІНС

Персонаж фільму GRANGE HILL: його зачіска, акцент, манера вдягатися, човгальна хода і загальна поведінка (палити, вештаючися парком і т.і.) є характерно БРИТПОПНИМИ.

17. ЕМА ПІЛ

Героїня AVENGERS у шкіряному комбінезоні; всі Британопні групи мріють, щоб їхні подруги були схожі на неї.

18. ТОМІ СТІЛ

Відв`язний, веселий, жвавий хлопчина, якого висували у п`ятдесяті як, неймовірно, "британську відповідь Елвісові Преслі", що схоже на проголошення замороженого гороху британською відповіддю кометі Галея. Дратівний, як факер, який напрошується на добрячий стусан - і, як такий, мав величезний вплив на Криса з MENSWEAR.

19. ПОЛ ВЕЛЕР

Кажуть, нібито шкільним призвиськом "Маленький" Велер зобов`язаний мініатюрному розмірові свого пеніса. Пол з THE JAM започаткував стиль приміських оповідок (за винятком того, що він не започаткував його, а здер у THE KINKS, але ніхто не був проти), безсоромно наслідуваний BLURом у Parklife.

20. ФІЛ ДЕНІЕЛЗ

Наочно.

Peter Townshend

ХРОНОЛОГІЯ ХРО

1965: THE WHO випускають My Generation, а THE ROLLING STONES - The Last Time та (I Can't Get No) Satisfaction. Пани Джегер, Джонс та Вайман мочаться на стіну бензозаправної станції, глумлячись над суспільством і цементуючи свою репутацію перших поганців британського попу. Минуть роки, і Менді Сміт буде так само залякана видовищем пеніса Біла Ваймана.

1966: THE BEATLES випускають епохальний альбом Revolver. Енциклопедія Року описує "незмінну блискучість їхньої винахідливості". Господи! Світова преса прив`язується до Лондона як до найкрутішого місця всесвіту - на рік запізно.

1967: THE SMALL FACES винаходять психоделічний м'юзик-хольний поп. З`являється Сержант Пепер, не кращий з Бітлівських LP, але, так вже сталося, найбільш (шкідливо) впливовий. Поганий вплив негайно дає себе відчути у Satanic Majesties Стоунзів. Цього ж року ще не поїханий з глузду Сід Барет майстерно створює турбуючі Arnold Lane та See Emily Play для PINK FLOYD.

1968: THE KINKS випускають концептуальний альбом The Kinks Are The Village Green Preservation Society, ненавмисно винаходячи MADNESS, MOZZER і PARKLIFE. Поп стає роком, коли Монтре (1967: забави, стиль, хизування) поступається шляхом Вудстоку (1969: щирість, самовдоволеність).

1969: БРАЙЄН ДЖОНС лежить мертвий на дні свого басейну після звільнення Стоунзами за профнепридатність. Судячи з розміру його печінки після смерті (вдвічі більше за норму для 25-річного чоловіка), він не був у придатному стані й для плавання також.

Pink Floyd

1970: THE BEATLES розколюються. Скорбота.
- T. REX Марка Болана штрумує британські чарти піснями Hot Love, Jeepster і Get It On, породжує істерію серед фанів та зачіску а ля Кевин Кіганю

1972: над Великобританією вибухає глем-рок (на чолі зі SLADE, Гарі Глітером та вищезгаданим Боланом). Хлопці з південними очима стають повсякденною прикметою. Класи заповнено фанами SLADE, які пишуть Take Me Bak Ome, жахаючи своїх вчителів англійської. Того ж року Девид Боуї спускає з припони катаклізмічний The Rise And Fall Of Ziggy Stardust And The Spiders From Mars після того, як визнає перед усім світом, що він справді бісексуал з гомосексуальним досвідом.

1973: більше глему! Супер! ROXY MUSIC відкриває космічну голівудську еру з Virginia Plain.

1974: Стив Гарлі та Кокні Ребел - нова колюча, ефектна парубочо-попова сенсація, яка увійшла до чартів з Judy Teen (яка була, безсумнівно, "королевою сцени").

1975: ELO буяє.

1976: Нарешті! Панк! THE SEX PISTOLS! Блискуча ідея з жахливими наслідками, бо через роки процес намагаються повторити - стільки само толку, як у спробах вдруге втратити свою цноту. Американці неминуче приймають все занадто серйозно, в результаті маючи досі поширену одержимість "духом" і "етикою" панку. У панку ніколи не було ніякої етики. Ось у чому суть.

Pulp

1977: Виходять альбоми THE CLASH, Rattus Norvegicus THE STRANGLERS і Rink Flag WIRE. "Це не схоже ні на що чуте вами раніше, і це залишить свою мітку надовго", - пише SOUNDS про останній альбом, пророкуючи ELASTICA, BLUR і MENSWEAR.

1978: PISTOLS розколюються. Скорбота. Побічний ефект панку резонує у роботах THE JAM, BUZZCOCKS і THE STRANGLERS, які на цей час ганьбляться пресою за явну самцеву позу та сексизм. Відродження модів: THE WHO екранізує свою пишну рок-оперу 1973 року Quadrophenia, цим чином демонструє цілковите нерозуміння суті. І Філа Деніелза.

1979: Позаяк трупові Сида Вішеза не вдається розкластися разом з панківським музичним імпульсом, MADNESS і THE SPECIALS з суміжного панку, мод, ска і відчайдушного бегі вказують Бритпопові шлях вперед. SQUEEZE тим часом вказує шлях назад.

1980: З GLASGOW'S POSTCARD RECORDS приходять антиножичні чуби AZTEC CAMERA і ORANGE JUICE. Джона Ленона вбивають у Ню-Йорку. Боже.

1981: Бритпоп стає всерйоз поп - CULTURE CLUB, THE HUMAN LEAGUE, DURAN DURAN & Нові Романтики. Часто прикольні, але не такі вже дивовижні, як дехто хоче вас запевнити. Просто такі саме канонічні та обмежені, з точки зору ретроспективного шанування, як, скажімо, кантрі-рок початку сімдесятих.

1982: THE JAM розколюється. Скорбота. PULP сформувався. Царю небесний!

1983: THE SMITHS закликає жалюгідних людей у сірих пальтах з Фабричного покоління дати дорогу іншому поколінню, еее, жалюгідних молодих людей.

1984: Офіційно Найгірший За Всю Історію Рік Для Попу. Нічого не трапляється.

1985: Формування THE LA'S в Ливерпулі. Справжній переворот там.

1986: THE SMITHS випускають The Queen Is Dead, шляхетний виклик всій тій "бридкій" регі-музиці та іже з нею.

1987: THE SMITHS розколюються. Скорбота. HAPPY MONDAYS з Freaky Dancin проводить попередню демонстрацію бегі Манчестеру.

1988: МОРИСІ формує себе. Тим часом усі види Блаженного Дримпопу (AR KANE, MBV) опиняються у MELODY MAKERі. З ніжністю згадуваний Золотий Вік Мейкера, коли ніхто його насправді не читав.

1989: HAPPY MONDAYS і THE STONE ROSES з`являються у TOP OF THE POPS одного й того самого тижня. Прорив!

1990: (ROSES, MONDAYS, CHARLATANS, BLUR - BLUR!) RIDE.

1991: Чи це не гранджем пахне?

1992: Ага. А тим часом SUEDE є "найкращою новою групою у Британії".

1993: Більше гранджу. П`ять балів!

1994: OASIS. BLUR. PULP. ELASTICA. Цей матер'ял ви знаєте.
- Вуаля.

ОСТАННЯ ВЕРШИНА ЕВРІВІО

1. OASIS *Live Forever*

Якщо поп здатний накачати ваше серце до розмірів зірки і змусити повірити у неможливе, тоді момент, коли Лаям крізь яскраві струмені янгольських сліз співає "Ми з тобою житимемо форевер", можна запросто вважати найістиннішим поп-моментом десятиріччя.

2. ELASTICA *Connection*

Machine-death-музика від чистеньких лялечок; звуковий еквівалент дешевої пари пластикових сонячних окулярів, швидкості та міцного чаю. Круто, як факаний кіборг, чувак.

3. BLUR *For Tomorrow*

Girls & Boys продавався краще, Parklife був безмежно повсюдніший, проте цей альбом з його несамовитою сумішшю очманілої тужливості та високого оптимізму лишається найвищим моментом BLURy. Досі найближча річ до істинного гімну, еее, "цього покоління".

4. SUPERGRASS *Caught By The Fuzz*

"Ось іде моя матуся... і вона... вона знає, що я зробив..." І не сказали вони цим по суті нічого - а іншим не лишається чого казати.

5. THE BOO RADLIYS *Wake Up Boo!*

Небагато що може гарантувати вам хіт з Топ 10 надійніше за момент у Wake Up Boo!, коли Сайс каже:" Я можу робити все що завгодно, що завгодно, що завгодно" - і негайно розчавлюється у щелепах розлютованого монстроїдального хору. Розслабливо добре.

6. GENE *Sleep Well Tonight*

7. RADIOHEAD *Creep*

За результатами нашої останньої перевірки, все ще грають у кожному інді-клубі світу. OK, Sheriff Fatman нічим не відрізняється, але це просто підкреслює, яким до біса добрим це (все ще) є.

8. McALMONT & BUTLER *Yes*

Не рідкість для критиків робити екстраваганті заяви, як, скажімо, "Це River Deep, Mountain High дев`яностих". Незвично, коли виявляється, що це цілковита правда.

9. MENSWEAR *Daydreamer*

Йєєє, це не нові BEATLES (можливо, нові MONKEES, що ненабагато гірше) - але ви маєте визнати, що все це вбіса весело. І ви не станете заперечувати, що це один з найдотепніших записів року: "Breev deepahh! Day dreemah!"

10. PULP *Common People*

Гластоньбері, 1995. PULP живцем. Ніч тепла, і зірки всі на небі. Common People заводиться, котиться певний час, потім врешті-решт врізається у той шматок, де все летить шкереберть. Десять тисяч сердець у десятьох тисячах ротів. Так багато ніг залишають землю, а потім водночас вивергаються додолу, що світ майже сходить зі своєї осі. PUPL перевершує місяць на небі. Абсолютно коронівний момент Бритпопу (поки що).

ЯК СТВОРИТИ ВЛАСНУ БРИТПОПНУ ГРУПУ

1. Майте приємний вигляд. Якщо не маєте, знайдіть когось, хто має. Якщо у вас тільки один привабливий член групи, хай буде солістою. Немає значення, чи вміє він співати. Немає часу бути прискіпливим.

2. Будьте худий. Якщо ви не худий, станьте худий. Якщо ви не можете стати худий, вступіть до техно-групи чи краще станьте журналістом.

3. Гарно вдягайтеся. Якщо ви чоловік, носіть костюм чи принаймні піджак від костюму. Якщо жінка, яскравого кольору майку в облипку (добре рожеву з білим), пухнастий джемпер і розмальовані блискучі штани. Беріть своє вбрання на замовлення чи з доброчинних крамниць. Ніколи, ніколи не вдягайтеся у магазинах готового одягу.

4. Визубріть вашу культурну спадщину. Знайте ваших зірочок шістдесятих і розклади сімдесятих. Коли сумніваєтеся, блефуйте. Не хвилюйтеся. Особи, які справді знають цю жару, не мають часу виходити на люди.

5. Їдьте до Лондону. OK, не їдьте. Лишайтеся у провінції, грайте по туалетах і жалійтеся на це. Подивимось, як далеко ви дістанетеся.

6. Багато пийте. Має значення не скільки вип`єте, а з ким. Пийте з журналістами, PRниками, другорядними поп-знаменитостями, іншим подібним сміттям. Пускайте чутки про вашу групу. Давати наркотики правильним людям добре. Загалом, давати наркотики будь-кому добре. Добра карма. Ви не можете знати, хто виявиться корисний.

7. Зіграйте концерт. Але забезпечте, щоб абсолютно ніхто не міг туди потрапити, крім ваших співпляшників. Ось тепер час бути прискіпливим.

8. Сядьте і чекайте. Преса прийде, преса прийде. Потім все починається всерйоз - для людей, які робитимуть на вас гроші. Напишіть пісню чи дві, якщо так уже кортить. Намагайтеся, щоб вас не били занадто, якщо тільки преса не спостерігає. Якщо ви дівчина, спіть з усіма, з ким можна. Якщо ви хлопець, тоді спіть з усіма, з ким можна.

9. Не підставляйтеся. Таксопарки Британії заповнено екс-членами груп, які були попереду свого часу, завжди на один крок попереду натовпу. Вони можуть домогтися пошани, але здобич достається саме натовпу. Спостерігайте і вчіться.

НАЙНЕБРИТПОПНІШІ ГРУПИ В СВІТІ

NEIL YOUNG & PEARL JAM BODY COUNT EINSTURZENDE NEUBAUTEN RUNRIG NUSRAT FATEH ALI KHAN FLEETWOOD MAC BEDNEY LAIBACH KRAFTWERK ФІНСЬКИЙ ХОР ГОРЛОВОГО СПІВУ LITTLE STEVEN & THE

Blur

Історія блюзу

Продовження. Початок у попередньому номері.

Місисипі Фред МакДауел
(Mississippi Fred McDowell) (1904 - 1972).
Блюз Дельти.

МакДауел був перший блюзмен, що зробив гру слайдером мистецтвом. Він використовував цю техніку, щоб примусити гітару "говорити", часто вторячи своїм голосом слайдеру, що завжди був зроблений із шийки пляшки з під джину "Гордон". Як і Синок Гаус, він покинув професійну гру майже на 20 років і знову з'явився на поверхні наприкінці 50-х та у 60-х, і був у той час відкритий такими гітаристами як Боні Реіт та Кіт Ричардс. Ричардс, між іншим, був настільки зворушений грою МакДауела, що записав його пісню "You Got To Move" з "The Rolling Stones"

Роберт Джонсон
(Robert Johnson) (1911 - 1938)
Блюз Дельти.

Роберт Джонсон був найтиповіший блюзмен. Він полюбляв пити, мандрувати, зваблювати жінок та грати на гітарі - і все це він робив у такій кількості різноманітних місцевостей, у якій тільки зміг. Він вчився у місцевих фаворитів - Синка Гауса та Вілі Брауна (чиє ім'я він пригадав у "Cross Road Blues") - і потім додав свою персональну рису: трохи божевілля. Казали, що він продав свою душу дияволу - звинувачення, яке люди накладають на талановитих артистів впродовж сторіч (серед перших був Паганіні, серед останніх - Джимі Пейдж). Роберт, одначе, нічого не робив, щоб спростувати ці думки, і грав роль цілковито навіженого гітариста. Він мав винахідливий стиль пальцевого звуковидобування та приголомшливу слайдерову техніку, що вражала, як живцем, так і у запису. Стверджують, (хоча нікого не було звинувачено і ніколи не робилося розтину), що Джонсона було отруєно кимось із нижчеперелічених: знехтуваною жінкою, ревнивим чоловіком, мстивим батьком однієї з його коханок. Ніхто не знає напевне, тож ваша версія нічим не гірша за будь-чию. До відкриття двох фотографій у 1986, ніхто навіть не знав, як виглядав Джонсон. Тоді як Клептон та Ричардс мусили слухати Джонсона з платівок на 78 об/хв, ви сьогодні можете почути його з CD. Найвідоміші його пісні "Cross Roads Blues" (виконано "Cream" під назвою "Crossroads") та "Traveling Riverside Blues" (виконано "Led Zeppelin").

Ті-Бон Волкер
(T-Bone Walker) (1910 - 1975)
Народжений Арон Тибекс Волкер (Aaron Thibeaux Walker)
Техаський блюз.

Хоч він і ледве знайомий сучасним рок-гітаристам, Ті-Бон Волкер мав величезний вплив на чорних блюзменів - таких як, наприклад, Бі Бі Кінг. Його "Call It Stormy Monday" була однією з найкращих композицій в репертуарі "Allman Brothers" за часів роботи у групі Дюейна Алмана.

Ховлин Вулф
(Howlin' Wolf - виючий вовк)
(1910 - 1978)
Народжений Честер Артур Барнет (Chester Arthur Burnett)
Чиказький блюз.
Ховлин Вулф більше був важливий для року своєю особистістю та мужньою енергією його пісень, аніж своєю грою на гітарі (на якій, здебільшого, на записах грав сесійний гітарист Гюберт Самлин). Тим не менше, його підхід привернув увагу Клептона та "Cream", які записали його "Spoonful", а також "The Yardbirds", що записали "Smokestack Lightning".

Маді Ватерс
(Muddy Waters - Мулисті Води, Бруднуля)
(1915 - 1983).
Народжений МакКінлі Морганфілд
(McKinley Morganfield).
Чиказький блюз.
Щоб визначити важливість Маді Ватерса для гітарної гри, досить зауважити, що саме він привіз блюз Дельти до Чикага та електризував його. Крім того він додав міцну сексуальну зухвалість, що беззастережно було прийнято такими групами як "Stones" та "Zeppelin". Маді Ватерс отримав своє прізвисько за звичку у дитинстві гратися у зрошувальних каналах на плантаціях. Його гітарний стиль був простий, але потужний. Він демонстрував, що три акорди, зіграні рітмично та гучно, можуть підкинути дупу краще, ніж тридцять акордів. Кіт Ричардс особливо взяв Маді до серця, назвавши свою групу за піснею Ватерса "Rollin' Stone" і записавши його "Mainsh Boy". Пізніше учнем, партнером і прод'юсером запису Ватерса став Джоні Вінтер.

Вілі Диксон
(Willie Dixon) (1915 - 1992)
Чиказький блюз.
Хоч він і був за фахом басистом, Диксон зробив свій внесок у розвиток блюзу як плідний автор та продюсер, що працював з Маді Ватерсом, Хоулин Вулфом та Отисом Рашем. Він без сумніву був людиною, що несла відповідальність за початок успіху Чиказького блюзу, бо він був аранжувальником та продюсером місцевого відділу Chess Records, фірми, що популяризувала електричний блюз у 50-х. Серед незліченної кількості мелодій Вілі Диксона, з якими має бути обізнаний кожен гітарист, що має самоповагу, такі як "Hoochie Coochie Man"(її виконував і Ерик Клептон), "I Just Want To Make Love To You" ("Foghat"), "You Shook Me" ("Led Zeppelin"), "I Can't Quit You Baby" ("Led Zeppelin", "The Jeff Beck Group") та "I Ain't Superstitious" ("The Jeff Beck Group"). (2)

Джон Лі Хукер
(John Lee Hooker) (1917)
Блюз Дельти. (3)
Хукер - видатний блюзмен Дельти, живий і дотепер, і він ще й досі записується і концертує, наближається до свого 80-и річчя. Він власноруч утримує оригінальну блюзову традицію, коли співак і його гітара лишаються віч на віч з публікою. Це його обов'язок перед своїм корінням та його найбільший внесок до сучасної гітарної техніки. Багато сучасних голосів знайшли його історії про долю та відчай, такі як "One Bourbon, One Scotch, One Beer" (Джордж Торогуд) та "Baby Please Don't Go" (Ван Морісон та "Them").

Блискавка Хопкінс
(Lightnin' Hopkins)
(1912 - 1982)
Народжений Сем Хопкінс
(Sam Hopkins)
Техаський блюз.
Хопкінс був для Техаського блюзу тим, чим Джон Лі Хукер був для блюзу Дельти - завершеним актом однієї людини, чий спів часто затьмарював його майстерну гру на електричній та акустичній гітарі.

Елмор Джеймс
(Elmore James) (1918- 1963)
Чиказький блюз.
Як і Маді Ватерс, Елмор Джеймс допомагав сформувати брутальне та агресивне звучання електрифікованого блюзу, граючи у Чикаго впродовж 40-х та 50-х років. Джордж Харисон, до речі, був його фаном і голосно згадував ім'я Елмора впродовж пісні "The Beatles" "For Your Blue".

Бі Бі Кінг
(B. B. King) (1925)
("B. B." від "Blues Boy")
Народжений Рилі Б. Кінг
(Riley B. King)
Блюз Дельти/Мемфісу.
Небагато можна сказати про Бі Бі Кінга та його мінімалістський підхід до гітари такого, що не було б уже широко відомо. Кінгове вібрато однієї ноти назавжди змінило шлях гітарних соло, і це, de facto, найяскравіший приклад, що гітаристи наводять й досі, коли віддають перевагу чарівності простоти перед високошвидкісним пилянням. Зрослий на блюзі Дельти (разом зі своїм кузеном Букою Вайтом, ще одним примітним блюзовим гітаристом), Бі Бі не витрачав час на додавання своїх вишуканих засобів гри та техніки до часом перенасиченої гри своїх сучасників. Цей чоловік та його гітара, Люсіль (постійна серія ES-355s), мабуть, найславетніша комбінація гітариста і гітари за всі часи.

Альберт Кінг
(Albert King) (1923 - 1992)
Чиказький/Сучасний блюз.
В той час, коли Бі Бі Кінг пішов шляхом вдосконалення вібрато і технічно очарівнював блюз, Альберт пішов за тоном, підтяжкою та потужністю. Частково тому, що він був шульга, і коли перевертав гітару (наприклад, його улюблену модель Gibson Flying V), то лишав струни, як були. Це підштовхнуло його до розвитку власної техніки у спробах грати такий тип блюзу, який він чув від Сліпого Лемона Джеферсона, коли був малий. Його брутальні проведення та феноменальні підтягування жахали гітаристів того часу, бо вони не знали, з чого зроблена його

електрична нестриманість. Проте, такі люди як Клептон знали, що з цим робити: Ерик зняв деякі соло Альберта нота у ноту в альбомі "Cream" "Strange Brew" і зробив його пісню "Born Under A Bad Sign" однією з визначальних для британського блюз-рокового руху.

Фреді Кінг
(Freddie King) (1934 - 1976)
Техаський блюз.
Цей Кінг занадто часто губиться у тіні інших Кінгів, хоча його агресивна гра та шоуменство справили величезне враження як на Ерика Клептона, так і на Джефа Бека, які записали пісню Фреді "Going Down". Він не мав жодного з тих витончених почуттів у грі, котрі мав Бі Бі, але був здатен грати розтягнуті соло, що межували з вибухом. Як провідник Техаського блюзу, він є духовним батьком таких людей, як Стиві Рей Вафен та Джоні Вінтер.

Альберт Колинс
(Albert Collins) (1932 - 1994)
Техаський/Сучасний блюз.
Колинс використовував Fender Telecaster, щоб додати "криги" до свого звуку (4), створював гострий контраст з теплими звуками, що більшість Чиказьких блюзменів видобували з напівакустичних Gibson-ів. Він популяризував крижаний підхід своєю роботою, базуючи свій образ - "The Iceman" ("Крижана Людина") - і більшість свого репертуару на уїдливому тоні.

Баді Гай
(Buddy Guy) (1936)
Чиказький/Сучасний блюз.
Хоч він записується досить нерегулярно, завдяки своїм виступам, Баді Гая було проголошено багатьма гітаристами (від Джимі Хендрикса до Джефа Бека) одним з найкращих - якщо не найкращим - електричним блюзовим гітаристом усіх часів. Він відомий, передусім, своїми роботами як сесійного музики, особливо з Джуніором Велсом, і продовжує гастролювати на додаток до виступів у власному клубі у Чикагові - "Legends".

Отис Раш
(Otis Rush) (1934)
Чиказький/Сучасний блюз.
Раша та Баді Гая звичайно пхають в одну категорію Чиказького електричного блюзу, і це не дуже справедливо. Коли Гай отримав славу нещодавно, Раш спіймав її раніше. Його записи 60-х надихали Джимі Пейджа (який майже повторив Рашову версію пісеньки Диксона "I Can't Quit You Baby" у першому альбомі "Led Zeppelin") і Стиві Рей Вафена, що назвав свою групу "Double Trouble", за коронною піснею Раша. Його робота ховалася в тіні інших Чиказьких музик, таких як Маді Ватерс та Хоулин Вулф, але Рашова манера гри на гітарі лишила тривиліший слід, ніж будь-кого з них. Його стиль схожий на стиль Альберта Кінга в тому, що він, будучи шульгою, просто перевернув праворучну гітару, лишивши тонкі струни зверху.

Алексис Корнер
(Alexis Korner) (1928- 1984)
Британський блюз-рок.
Можна довести, що Корнер був перший білий хлопець, що його причарував гітарно-драйвовий блюз, який він і почав репрезентувати у своїй групі "Blues Incorporated". Він почав записуватися 1962 року, і деякі з учасників "Blues Incorporated" пізніше грали у " The Rolling Stones" та "The Yardbirds". Він вартий уваги вже за те, що прорив новий канал для блюзу, якби більше навіть й не було б за що.

Джон Маял
(John Mayall) (1933)
Британський блюз-рок.
Пристрасть до електричного блюзу провідника найславетніших "Bluesbreakers" Джона Маяла, була закваскою для майже всього Британського рок'н'ролу, що став невід'ємною частиною "Британського вторгнення". Шляхи Ерика Клептона, Пітера Грина та Міка Тейлора пролягли через його двері, завжди відчинені для гітаристів, що подають надію, і кожен з них знайшов згодом зорієнтовану більше на рок славу у власних групах. Маял править своє й досі, живучи, здебільшого, зі своєї репутації декана блюзу білих хлопців. (5)

Пітер Грин
(Peter Green) (1946)
Британський блюз-рок.
У середині 60-х Грин був до мозку кісток блюзовим майстром, як і Клептон того часу. Як і Клептон, він ненавидів комерційно-попсову орієнтацію, до якої блюзові команди на кшалт "The Yardbirds" вдалися у пошуках успіху. Його кар'єра відбивала Клептонову, як у дзеркалі: від заміни Ерика у "Bluesbreakers" до прямування за власною музою і прокладання власного шляху ("Fleetwood Mac" спочатку називалися "Peter Green's Fleetwood Mac"). Багато хто у Лондоні відчував, що Грин чи не кращий, завершеніший блюзовий музика, ніж Клептон, особливо у написанні пісень, серед яких "Black Magic Woman" (згодом виконана Сантаною) та "Green Mandalishi With The Three-Pronded Crown" (її виконували "Judas Priest"). Проте, тривала подібність скінчилась, коли Грин покинув музичний бізнес заради "релігійних вірувань". До сьогодні він розділяє свій час між перебуванням у психічних лікувальних закладах та безпритульним вештанням по Англії, відмовляючись навіть розміняти на готівку свої чеки з гонорарами.

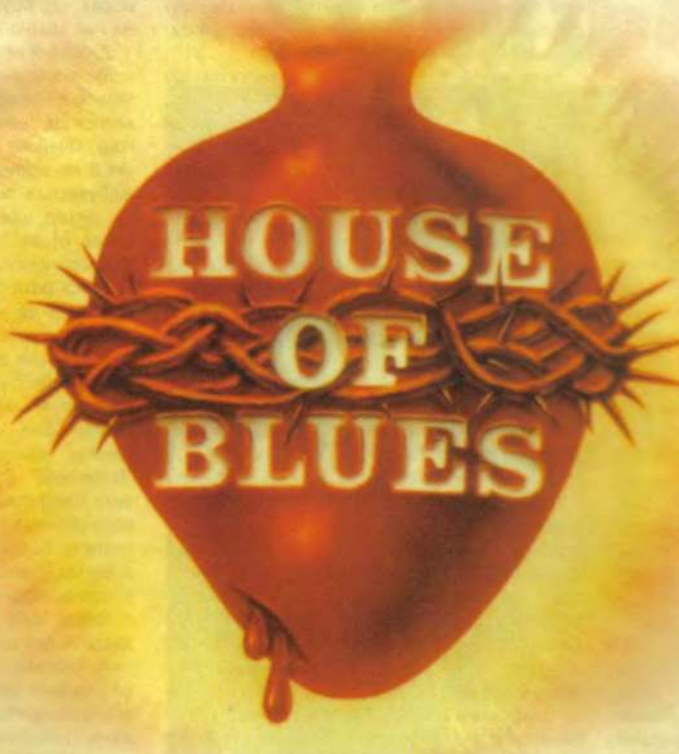

Пер. Олексій Салов,
Блюз-клуб "Бегемот".

1 - *Такий виконавець називався синглер (singler). (Прим. перекладача).*
2 - *Не можу не додати до цього переліку "Back Door Man" ("Doors"),*
3 - *Останні записи Джона Лі Хукера, проте, досить електрифіковані, щоб належати до Чиказького стилю.*
4 - *Ця "крига" підкреслювалась тим, що Колинс завжди грав з каподастром.*
5 - *Не зовсім згоден, Маял ще не став музейним експонатом, йому поки що вистачає творчої наснаги.*

ЛІНЧ І БАДАЛАМЕНТІ: дійсність ірреального

Все вже було колись, кимось знято, створення нового майже нереально (не варто рахувати новими досягнення в галузі комп'ютерного кіно, це швидше зародження іншого виду мистецтва). Нині можлива робота в області створення власної кіномови і творчість на стику жанрів, що блискуче вдається одному із самих сюрреальних режисерів - Девіду Лінчу. Свої неймовірно гарні стробоскопічні фільми Лінч створює з невеликою командою, яку доповнюють запрошені актори. В цю команду входить і один із найнезвичайніших музикантів, що працюють в кіно - Анжело Бадаламенті.

Цьому тандему блискуче вдається балансувати між "високим" і "низьким" жанрами, змішувати їх, вправно маніпулюючи різними пластами світової культури. Іноді ця пара знаходиться на такій грані кічу, що лише завдяки бездоганному смаку вдається за неї не вийти.

Музика і фільми цих художників - продукт американської культури, за плечима якої не стоять вікові устої цивілізації, що розвивається традиційно /як це відбувається в Європі/. Автори відсилають до недавньої історії, до мистецтва часів мас- і поп- культури, телебачення, преси, музики і кіно, які завдяки технічним можливостям стали доступними і впливовими для величезної кількості глядачів - слухачів.

Лінчу вдалося першим повнометражним фільмом "Erasedhead" /"Голова-ластік"/ розвернути жанр фільму жахів на 180 градусів. Він відмовився від зовнішніх атрибутів жанру, спробував проникнути в глибину людського розуму і його підсвідомості, що і стало темою його подальших досліджень. Починаючи з цього фільму музика - невід'ємна частина дійства. Вона тут така ж ірреальна як і саме зображення - гул, що давить на мозок на одній ноті, чи пісня щокастої дівчинки із світу за батареями центрального опалення. Втікаючи у світи з мозаїчними полями (привіт дизайнерам чорно-білого вігваму!) головний герой /актор Джек Ненс - постійний учасник фільмів Лінча/ уникає незграбно-неповноцінних людей, їх страху і тривог; симпатичного, але трохи хворобливого сина. Йому так і не вдалося, чи може не захотілося порятувати світ від стирання (світ заповнила пітьма, а точніше лайно). Далі вихід на цю маленьку сцену з падаючими черв'яками, щоб злившись зі своєю фантомною співачкою в безкінечному танці, самовіддано давити їх... Завіса.

Наступний фільм Девіда Лінча "Elephant Man" /Людина-Слон/ - блискуча стилізація під німецький експресіонізм 20-х рр. (як протиставлення натуралізму та імпрессіонізму). По словах критиків - час вимагав фатального і жахливого. І герої були під стать - Носферату, Джек-Випотрошувач, Іоан Грозний, Лікар Калігарі. У фільмі "Кабінет лікаря Калігарі" фантастичний світ існує в уяві безумця. Сучасність продовжує вимагати жахливого і Лінч з успіхом показує нам уявний світ не лише божевільних. Грань між нормою і божевіллям відносна і тонка. Жахи, фантастика і злочини пронизують світ фільмів Лінча. Театралізація видовища ("Людина-Слон", "Дюна"), навмисне штучні декорації ("Дюна"), гра світла й тіні (ще й яка!) - все працює на жахи реальності. Тільки в театрі з його фальшивою дійсністю людина-потвора може пережити катарсис зустрічі з красою.

Фільм "Dune" вражає перш за все тим, що Лінчу вдалося втиснути величезну книгу Френка Херберта в рамки одного фільму (на мою думку потрібен багатосерійний телесеріал), і зберегти зв'язність і цілісність розповіді. Тільки близьке знайомство з книгою дозволяє оцінити всю титанічність роботи команди Діно Де Лаурентиса. Фільм є екскурсом в історію фантастичного кіноматографу.

Черв'яки із "Eraserhead" трохи виросли (до 400 м), вони величні і прекрасні, як тюльпани, що розквітають. Вперше з'являється на екрані alter ego (друге я) режисера - актор Кайл МакЛахлен в ролі месії, надлюдини ("квізац хадерах"). Як і в наступних фільмах він грає свою зовнішність - чужинця, котрий впав на Землю. При всій спрямованості в майбутнє костюми і декорації відсилають нас в минуле, до одягу Російської Імперії початку століття. Виняток, мабуть, тільки світ клану Харконенів. Вони схожі на рейверів сучасних дискотек. Ті ж вогненні зачіски, синтетичні костюми, яскраві неонові фарби, неживі фіолетові тюльпани. Ще й літаючий Володя - теж якийсь злісний підліток. Незвичайно вирішена тема Навігаторів - дивних істот із чорних баків. У Лінча вони ще страшніші і могутніші.

В "Дюні" виразно проглядаються тоталітарні тенденції. Це моторошні і гарні ландшафти і будови, що нагадують втілені плани архітекторів соцреалізму чи творців Neue Kunst третього рейху. Це і шеренги солдат в дусі "прибуття Темного Імператора Всесвіту на "Зірку смерті". При високій технології потворні, чадящі і гуркочущі транспортні засоби. Все це знайоме по недавньому минулому. Подібно цьому і помпезна симфонічна музика, написана групою ТОТО (виняток - тема пророцтва /Брайана і Роджера Іно, Даніеля Лануа /органічніша для Лінча).

Від жахів загальноприйнятих (черв'яки, людипотвори в перших фільмах) Девід Лінч поступово перейшов до створення атмосфери страху за допомогою самих звичайних речей. В колиханні важкої оксамитної завіси і звучанні музики - атмосфера старих голлівудських фільмів. В цих 30-ти секундах титрів - стиль всього фільму.

"Blue Velvet" - вправа на тему невеликого містечка і його дрімаючих пороках, що ховаються в глибинах людських бажань і про виклик всього цього назовні. Законослухняний і добропорядний підростаючий громадянин Джеффрі Бомон (МакЛахлен) знаходить відрізане вухо і починає вести власне розслідування. А нам з головною героїнею Сенді (Лора Дерн) залишається вагатися - детектив він чи збоченець. Ось "який дивний світ" відкривається.

Можливо в провінційній одноповерховій Америці час теж йде по-іншому. Машини, інтер'єри, музика - все в стилі 50-х років. Лікар Юе із "Дюни" тепер співає у включену настільну лампу "I Close My Eyes". Вся дія побудована на пісні "Blue Velvet": і давні виконання і джазові (що символізують шинок, де співає Дороті Валленс (І. Росселіні)), і в стилі джаз-транс (характерному для Бадаламенті). Фільм наповнений симфонічною музикою: похмурою в очікуванні страшних подій, легкою і піднесеною, символізуючою любов і красу. Особливо виділяється тема чистого, не опошленого, а може і нерозумного кохання головних героїв - "Mysteries of Love" у виконанні Джулі Круз (яка увійшла в її альбом '89 р.) - символ якої - малинівки, що знищують жуків (тема "Blue Velvet").

Протиставлення двох тем не зовсім просте у Лінча. Хоч брюнетка Дороті /жуки/, яка робить "Blue Velvet" і будить в головному герої звірину пристрасть оволодіння і болю, але спонукають її світлі бажання порятунку рідних. А добра, невинна блондинка Сенді (і її музичний образ - Д. Круз /малинівки/) - дурна, істерична і не здатна на співчуття.

Джеффрі нездоланно тягне до небезпеки, те чого не вистачає в буденному житті, страху хочеться, страх притягує, якщо є можливість відірватися від звичної течії життя - не втрачай нагоду. Очей не відірвати від сцен насильства, а ми й не відриваємо, спостерігаючи за тим що відбувається поглядом Джеффрі. Потрібен лише привід, щоб розворушити "темне" в людині. І має рацію "синок" - збоченець Френк (Д. Хоппер), кажучи Джеффрі: "Ти такий же як і я!"

Завіса-рози-тюльпани - рози-тюльпани-завіса. Кінець це, чи початок. Неначе і не відбувалося нічого, лише плід уяви Джеффрі, що побачив відрізане вухо. Про що тільки не помрієш, знайшовши (і увійшовши в) такий незвичайний предмет. А може "мамуся", що співає їй готова робити Blue Velvet" теж створені уявою, як дівчина, що співає в світі за батареями в "Eraserhead". В кінці фільму ми випливаємо із вуха Джеффрі як із корабля Гільдії Навігаторів і його обличчя постає перед нами, величезне, як планета Арракіс (відома як Дюна). Ми випливаємо із закоулків його підсвідомості. Дійсно, в кожній людині ховається Всесвіт.

Фільм "Wild At Heart" (Дикий серцем") став зразком для цілої серії фільмів про безглуздість і жах реального життя, про людей, які говорять на реальній мові і роблять реальні вчинки під впливом миттєвих імпульсів, пристрастей і бажань. Поведінка героїв Квентіна Тарантіно і різних послідовників його стилістики вийшла із цього фільму. Але лише спрощення структури фільмів, відсутність авангардних і містичних тенденцій дозволило зробити фільми цього напрямку загальноприйнятними і популярними. Більш витончені ("просунуті") глядачі оцінили новий фільм - широкийуспіх і Гран-Прі Канського Фестивалю.

Вогонь сірника спалахує, заповнює увесь екран і швидко згасає. Так і миттєва лють героя Сейлора (нині "Оскаронесець" Ніколас Кейдж) спалахує в його дикому серці, руйнує всіх і все коло і миттєво згасає. Подібною є й музика - різкі, шалені акорди-удари. Нестримний Сейлор, коли він в піджаку із зміїної шкіри співає "Only You", дівчата верещать, а його кохана Лола (білобриса дилда Лора Дерн) бачить в ньому бога рок-н-ролла. Крім кількох класичних рок-пісень в фільмі багато фонової музики в транс-джазовому стилі, типової для Бадаламенті. Деякі цитати стали класичними ("-Say, Fuck Me! - Fuck Me! - Не зараз, люба, як-небудь іншим разом!"). Вперше у Лінча з'являється Шеріл Лі в ролі ангела-охоронця Сейлора, що ширяє на фоні голубого неба.

Банальне полум'я і пристрасть спалює сюжет, персонажів і зображення. Фільм замкнутий і циклічний, можна передбачити дії кожного персонажу, фільм-дорога по якій їдуть по колу.

Ірина Богдан.

Далі буде.

KM Advantis

МОЩНОСТЬ
ГИБКОСТЬ
УДОБСТВО

КОМПЬЮТЕРЫ™ для Всех!

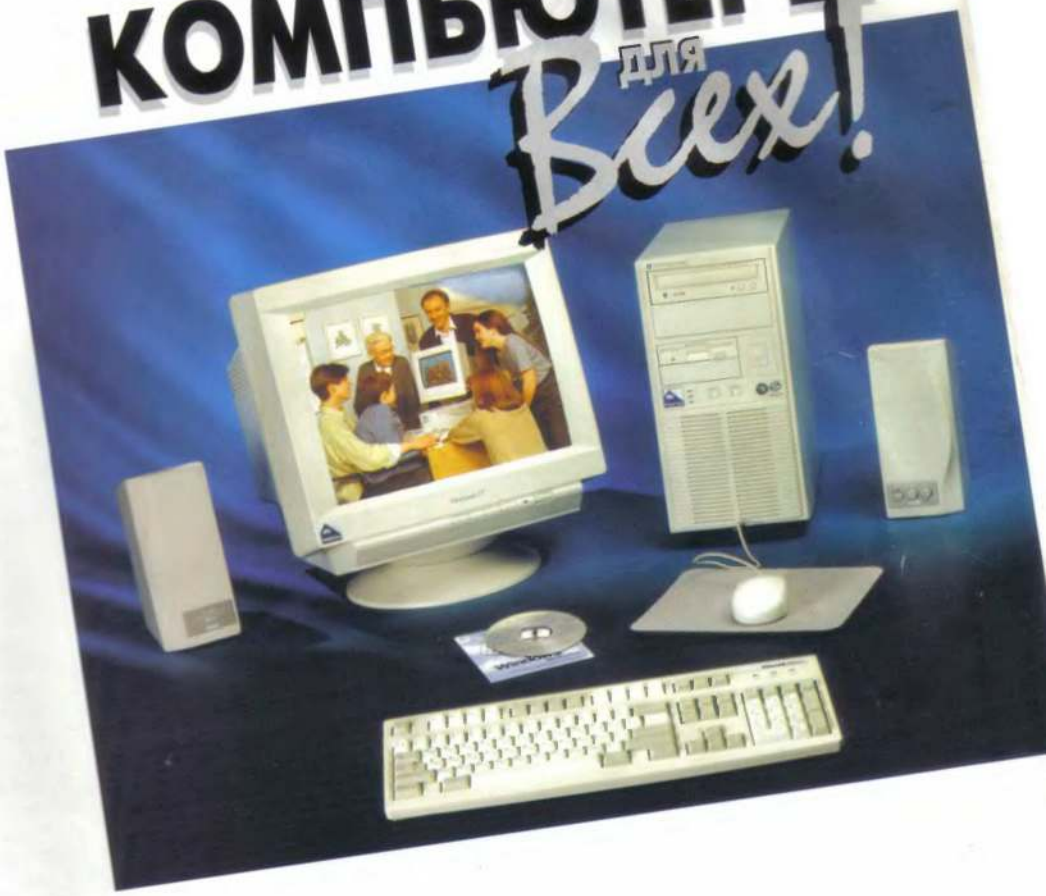

ADVANTIS

Семейство персональных компьютеров на базе процессо
Pentium® и шины PCI

КВАЗАР-Микр

ТЕЛ. (044) 544-1761, Факс (044) 544-1762

НЕОБМЕЖЕНА ЕНЕРГІЯ

Ласкаво просимо у загадковий світ

XTC

[eks] [ti:] [si:]

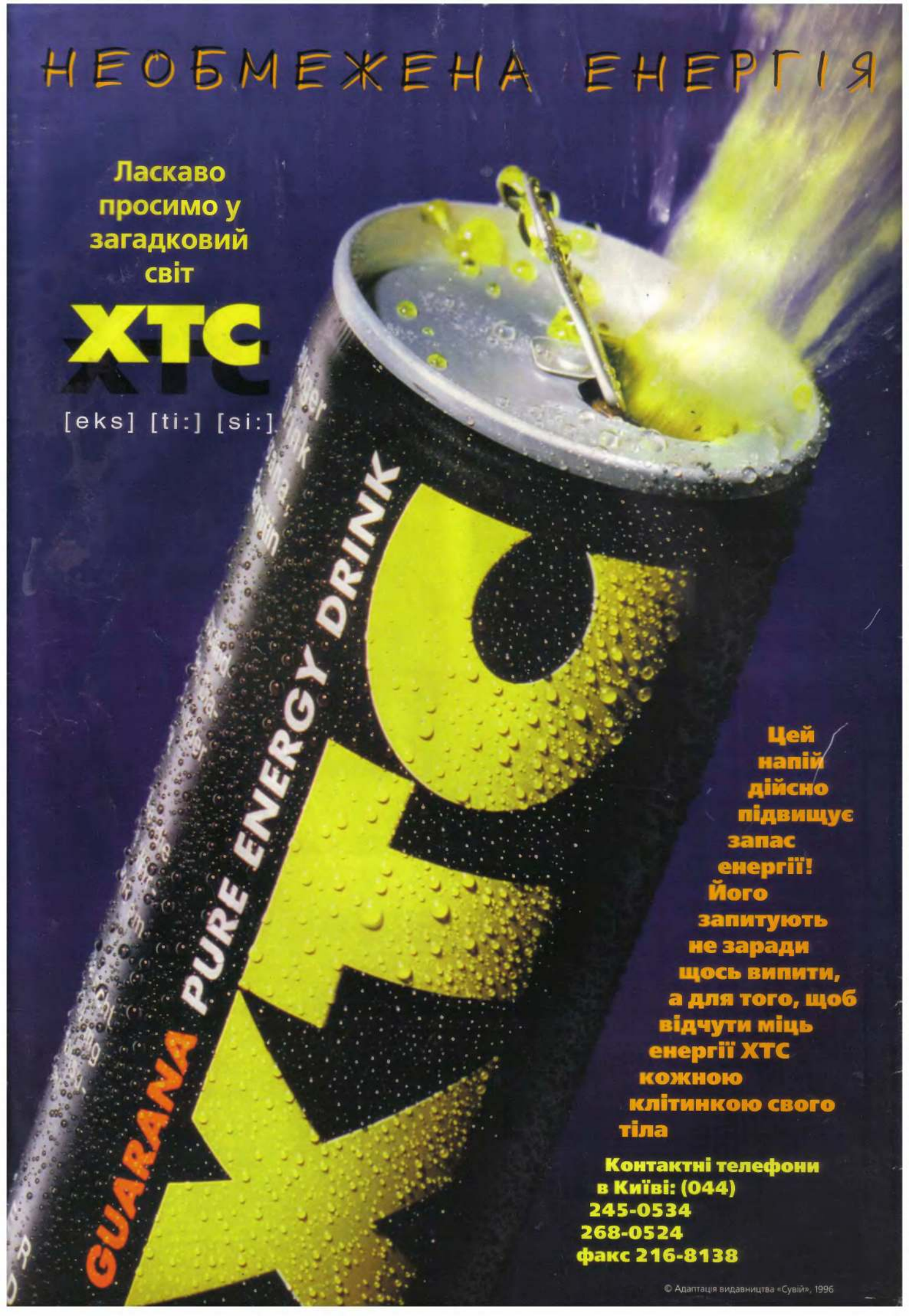

Цей напій дійсно підвищує запас енергії! Його запитують не заради щось випити, а для того, щоб відчути міць енергії XTC кожною клітинкою свого тіла

Контактні телефони в Київі: (044) 245-0534 268-0524 факс 216-8138

© Адаптація видавництва «Сувій», 1996